

ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΟΙ ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἡ Ἑταιρεία τῶν Βυζαντινῶν Σπουδῶν παραλαβοῦσα παρὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀειμνήστου διδασκάλου τοῦ Γένους Βασιλείου Μυστακίδου τὴν εἰς αὐτὴν δωρηθεῖσαν βιβλιοθήκην του, συμπαρέλαβε καὶ τὰ κατάλοιπα αὐτοῦ, μεταξύ τῶν ὁποίων εὑρέθησαν πολλαὶ σημειώσεις, εἰς τετράδια καὶ δελτία ἐκ χαρτονίου, περὶ τῶν ἐπισκόπων τῶν μητροπόλεων, ἀρχιεπισκοπῶν καὶ ἐπισκοπῶν τῶν Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ἰδίᾳ τοῦ Οἴκουμενικοῦ, τῶν ὁποίων τὴν προετοιμασίαν τῆς ἐκδόσεως ἀνέθηκεν τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς Ἑταιρείας εἰς ἐμέ, δι' ἣν τιμὴν τὴν εὐχαριστῶ.

Τῆς ἐκδόσεως τῶν σημειώσεων τῶν ἐπισκοπικῶν καταλόγων προτάσσω τὰς κατωτέρω εἰσαγωγικὰς γραμμάς, δι' ὧν ἐπιχειρῶ τοῦτο μὲν νὰ ἐκθέσω τὰ κατὰ τὰς σημειώσεις ταύτας καὶ τὴν ἀξίαν αὐτῶν, τοῦτο δὲ νὰ πραγματευθῶ ἐν γενικωτάταις γραμμαῖς τὰ κατὰ εὐρύτεραν προσπάθειαν πρὸς σύνταξιν καταλόγων περιεχόντων τὴν διαδοχὴν τῶν ἐπισκόπων τῶν ἀρχαίων Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς.

* *

Τὸ ὄλικόν τῶν ἐπισκοπικῶν καταλόγων τὸ ἐν τοῖς τετραδίοις καὶ δελτίοις δὲν παρουσιάζει τὴν αὐτὴν ἐπεξεργασίαν. Διὰ τὰ αὐτὰ πρόσωπα μιᾶς ἐπισκοπῆς ὑπάρχουσι δελτία καὶ τετράδια καὶ εἶναι καταφανὲς ἀμέσως, ὅτι τὰ τετράδια εἶναι πληρέστερα καὶ ἀκριβέστερα ἀντίγραφα τῶν δελτίων. Εἶναι ὅμως ἐξ ἴσου καταφανές, ὅτι ὁ ἀειμνήστος Μυστακίδης δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἐπεξεργασθῇ τὰ δελτία καὶ τ' ἀντιγράψῃ πλήρως, διότι οὔτε ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι καὶ μητροπολῖται ἀναγράφονται εἰς τετράδια, ἀλλ' οὔτε καὶ ταῦτα εἶναι καθ' ὅλα ἔτοιμα. Τὸ ὄλικόν τὸ ὅποιον ἔχομεν εἶναι σημειώσεις μετὰ μνημονεύσεως τῶν πηγῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ ἐστηρίζετο ἡ ἔκθεσις. Εἰς πολλὰ δελτία μάλιστα ἀναγράφει δι' ἑαυτὸν τὴν λέξιν «ἐξέλεξον» ἢ «ἐξήλεγξα», βεβαίως τὰς παραπομπάς.

Μεταξὺ τῶν σημειώσεων τούτων ὑπάρχουσι μεγάλα κενὰ διαστήματα διὰ προσθήκας καὶ συμπληρώσεις, εἴτε ἐκ τῶν δελτίων εἴτε ἐξ ἄλλων πηγῶν. Τὰς νέας τυχὸν πληροφορίας τὰς παρεχομένας περὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου εἴς τε τὸ δελτίον καὶ τὸ τετράδιον συνήνωσα, εἰ καὶ πολλάκις παρουσιάζουσι μεταξὺ των διαφωνίας, ἰδίᾳ χρονολογικάς. Οἱ ἔρρηκταί, οἵτινες θὰ ἀσχοληθῶσι μὲ συναφῆ ζητήματα ἃς ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν τοῦτο,

Πότε συνετάχθησαν αἱ σημειώσεις αὐται δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν μόνον ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ περιεχομένου τῶν σημειώσεων τούτων, διότι ἔλλειπει οἰαδήποτε χρονολογικὴ ἐν αὐταῖς σημείωσις. Συνετάχθησαν κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος καὶ δὴ μετὰ τὸ 1890 (βλ. κατωτέρω) καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος. Ἐλάχισται σημειώσεις προέρχονται ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς τοῦ μακαρίτου καὶ στηρίζονται εἰς σύγχρονα περιοδικὰ ὡς π.χ. τὴν «Θεολογίαν».

Οἱ ἐπισκοπικοὶ κατάλογοι τοῦ Μυστακίδου μνημονεύουσιν ἐπισκόπους τῶν κυρίως Βυζαντινῶν χρόνων καὶ ἰδιαίτατα τῶν μετὰ τὴν ἄλωση, ἐξικονοῦνται δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μέχρι τῶν πρώτων δεκαετηρίδων τῆς Ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας. Ἐλάχιστοι περιλαμβάνουν καὶ πρόσωπα ἀκμάσαντα κατὰ τὸ τέλος τοῦ 19^{ου} αἰῶνος. Τῶν σημειωμάτων τούτων προτάσσονται ἐνίοτε βραχεῖαι παρατηρήσεις περὶ τῆς ἐπισκοπικῆς ἕδρας, αἱ ὁποῖαι στηρίζονται ἐπὶ τῆς συνήθους εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους χρονολογικῆς κατατάξεως τῶν πηγῶν¹.

Ὁ αἰδιδμος ἐρευνητῆς εἰς τὰς περὶ τῶν ἐπισκόπων σημειώσεις του ἐν τοῖς τετραδίοις ἀκολουθεῖ τὴν χρονολογικὴν σειρὰν, ἐνῶ τὰ ἀντίστοιχα δελτία εὐρέθησαν διεσπαρμένα, ἀπὸ μερικὰ μάλιστα ἐκ τούτων ἔλλειπουν οἰαδήποτε χρονολογικαὶ πληροφορίες περὶ τῶν προσώπων. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἀναζήτησις τῶν σχετικῶν πηγῶν ἦτο ἀναγκαία. Ὅσον τοῦτο ἦτο δυνατόν ἐγένετο. Ἐπειτα οἱ κατάλογοι οὗτοι δὲν εἶναι πλήρεις· ὑπάρχουσι μεγάλα χάσματα, ἐνίων δὲ ἐπισκοπῶν σημειοῦνται 2-3 ἐπίσκοποι ἢ οὐδεὶς.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω, τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ ἀειμνήστου Μυστακίδου² ὡς καὶ ἐνὸς μικροῦ φυλλαδίου³, τοῦ ὁποῦ παραέχονεν κατωτέρω ἀνάλυσιν, προκύπτει ἀναμφιβόλως, ὅτι αἱ ἐκδιδόμεναι νῦν σημειώσεις ἐπισκοπικῶν καταλόγων ἀποτελοῦσι τὴν ἀρχικὴν ἐργασίαν τοῦ ἀνδρός, ὡς συμβολὴν αὐτοῦ εἰς μίαν γενικωτέραν προσπάθειαν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει «Ἐταιρείας τῶν Μεσαιωνικῶν Ἐρευνῶν».

Ἐκ τοῦ σημειωθέντος φυλλαδίου πληροφοροῦμεθα ὅτι ἡ ἐν λόγῳ Ἐταιρεία κατὰ τὸ 12^{ον} ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς ἔτος (129^η συνεδρία) ἀφοῦ ἀνεγνώσθη τὸ ὑπόμνημα τοῦ ἐκ τῶν ἐταίρων αὐτῆς κ. Leval περὶ τοῦ καταρτισμοῦ τῶν ἐπισκοπικῶν καταλόγων «ἀπεφάσισεν ν' ἀναλάβῃ τὴν συμπλή-

¹ Πρβλ. Γερ. Ἰ. Κονιδάρη, «Τακτικά» ἐν Μεγ. Ἑλλην. Ἐγκυκλοπαιδείᾳ τόμος ΚΒ' σ. 756 καὶ 757, ὅπου καὶ ἡ λοιπὴ βιβλιογραφία. Τοῦ αὐτοῦ, Αἱ μητροπόλεις καὶ ἀρχιεπισκοπαὶ κλπ. 1934 σελ. 104.

² Σφύζεται καὶ δελτάριον τοῦ ἐν Μονάχῳ Καθηγητοῦ Βήρχχερ πρὸς τὸν Β. Μυστακίδην γραφὲν τῷ 1911 καὶ περιέχον πληροφορίας πρὸς τοῦτον περὶ τοῦ Ὀσίου Θεράποντος τοῦ ἐν Σπάρτῃ, ἐορταζομένου τὴν 27^{ην} Μαΐου, ὅστις θεωρεῖται παρὰ τινων καὶ ἐπίσκοπος.

³ Τοῦτο ἐπιγράφεται περὶ καταρτίσεως ἐπισκοπικῶν καταλόγων (σημείωσις André Leval, ἐφόρου τοῦ Μουσείου τῆς Ἐταιρείας μετὰ ὑπομνήματος τοῦ Μ. Ι. Γεδεῶν). Ἐν Κωνσταντινουπόλει 1890. Ἐκδοσις τῆς «Ἐταιρείας Μεσαιωνικῶν Ἐρευνῶν». Τὸ φυλλάδιον εἶναι δυσεὔρετον.

ρωσιν τοῦ ἔργου τοῦ *Le Quien: Oriens Christianus*, μετὰ βιογραφικῶν εἰδήσεων, ὥστε νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τοὺς εἰδικῶς ἀσχολουμένους μὲ τὴν ἐκκλ. ἱστορίαν φιλολογίαν κλπ. Τὸ δὲ προεδρεῖον προτίθεται ν' ἀπευθύνῃ ἐγκύκλιον, δι' ἧς νὰ αἰτῆται πληροφορίας παρὰ πάντων, ὅσοι δύνανται νὰ παράσχωσι ταύτας». Ὁ *Leval* ἑξαίρων τὸ ἔργον τοῦ *Le Quien* γραφέν κατὰ τὸ 1740 παρατηρεῖ, ὅτι εἶναι ἀνάγκη τοῦτο νὰ συμπληρωθῇ, διότι ἡ πρόοδος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας καὶ αἱ ποικίλαι ἔρευναι ἐν Ἀνατολῇ ἔφεραν εἰς φῶς πολλὰ νέα στοιχεῖα ἀφορῶντα τὴν γνῶσιν τῶν ἐπισκοπῶν καὶ ἐπισκόπων αὐτῶν. Πράγματι δὲ καὶ αὐταὶ αἱ σημειώσεις τοῦ *Μυστακίδου* παρέχουσι τοιοῦτον ὕλικόν. Ἐκθέτων δὲ ὁ *Leval* τὰς δυσχερείας τοῦ ὅλου ἔργου, τὰς τε οικονομικὰς καὶ τὰς ἐπιστημονικὰς, ἐκφράζει χαρακτηριστικῶς τὴν ἐλπίδα, ὅτι, παρὰ τὰς ἀντιζηλίαις καὶ τὰς δυσχερείαις, θὰ κατορθωθῇ, ὥστε νὰ συνεργασθῶσιν ἀφιλοκερδῶς οἱ δυνάμενοι ἐκ τῶν ἐπιστημόνων «ὅπως ὑπὸ μίαν διεύθυνσιν καὶ ἐπὶ σχεδίου ἀπὸ κοινοῦ προδιαγεγραμμένου ἐργασθῶσιν ὁμοῦ μετὰ τῶν ξένων διὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ὅλου ἔργου».

Κρίνων μετὰ ταῦτα ὁ εἰσηγητὴς τὸ ἔργον τοῦ Ἀνθίμου Ἀλεξούδη¹, τοῦ γνωστοῦ λογίου μητροπολίτου Ἀμασειᾶς († 1909) παρατηρεῖ ὀρθῶς, ὅτι εἶναι ἑλλείπεις, διότι οὔτε τὰ αὐθεντικὰ κείμενα ἠδυνήθη οὗτος νὰ ἔχῃ ἀνά χειρας, ἀλλ' οὔτε καὶ πάντα τὰ ἐκδοθέντα βοηθήματα ἠδύνατο νὰ χρησιμοποίη². Πρὸς τούτοις παρέχει ὁδηγίαις πρὸς τοὺς μέλλοντας νὰ συνεργασθῶσιν ἐν τῷ ἔργῳ.

Τὸ σημείωμα προσθέτει ἐν τέλει τὰ ἑξῆς. «Πρὸς συναγωγὴν ὕλης καὶ κατάταξιν αὐτῆς καὶ πρὸς τὴν ἀπαιτουμένην μετὰ τῶν ἐν τῷ ἑξωτερικῷ λογίων ἀλληλογραφίαν ἡ Ἐταιρεία συνέστησεν ἐπιτροπὴν διαρκῆ ἐκ τῶν τακτικῶν μελῶν κ. κ. *M. I. Γεδεών*, τοῦ διδασκάλου, *A. Mordtmann*, ἱατροῦ, Βασιλείου *A. Μυστακίδου*, δ. φ. καὶ *André Leval*, οἱς ἀπευθυνθήσεται πᾶσα ἐπιστολή, περιέχουσα τὰς ἀπαιτουμένας ἐπὶ τοῦ θέματος πληροφορίας»³.

¹ «Χρονολογικοὶ κατάλογοι τῶν ἀπὸ Χριστοῦ ἀρχιερατευσάντων κατ' ἐπαρχίας». Οὗτοι ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ «*Νεολόγῳ*» τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοῦ 1890. Ἀνεδημοσιεύθησαν ἐν μέρει καὶ συνεπληρώθησαν μέχρι τοῦ 1920 ὑπὸ τοῦ κ. *M. Γεδεών* ἐν εἰς τὸ «*Πανελλήνιον Λεύκωμα*» ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑκατονταετηρίδος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως, τόμ. *Σ'* (Ἐκκλησία Κλήρος) Ἀθῆναι 1922 σελ. 107-110 καὶ 183-185. Περιέχει τοὺς καταλόγους τῶν μητροπόλεων, Καισαρείας, Ἐφέσου, Ἡρακλείας καὶ Ραιδεστοῦ (σελ. 92), Κυζίκου, Νικομηδείας, Νικαίας, Χαλκηδόνος, Δέρκων, Θεσσαλονίκης, Τορνόβου, Ἀδριανουπόλεως, Ἀμασειᾶς, Ἰωαννίνων, Προύσης, Πελαγονίας, Νεοκαισαρείας καὶ Ἰνέου (πρβλ. σελ. 67), Πρεβέζης, σ. 77, Χίου ἀπὸ τοῦ 1821 σ. 80. Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶναι χρήσιμον εἰς τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὴν ἱστορίαν τῶν ἐπισκοπῶν καὶ ἐπισκόπων τῆς Ἀνατολῆς. Εἰς τοὺς φακέλλους τοῦ *Μυστακίδου* ἀνεύρον ἀρχετὰ σχετικὰ ἀποκόμματα τῆς ἐφημερίδος «*Νεολόγος*».

² Εἰς τὰς παρατηρήσεις του ἐν γένει ἔχει κατ' ἀρχὴν δίκαιον ὁ *Leval*.

³ *Leval*, Ἐνθ. ἄν. σελ. 2 καὶ 3.

Εἰς τὴν σκέψιν τῆς ἀνακαινίσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἔργου τοῦ *Le Quien*, παρωρμήθη ἡ ἑταιρεία ἀπὸ τοῦ ἔτους 1888 ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου Γάλλου ἐκκλησιαστικοῦ ἱστορικοῦ L. Duchesne (†1922)¹. Ὁ Duchesne μάλιστα εἰς ἐπιστολὴν του πρὸς τὸν συγγραφέα τοῦ φυλλαδίου, γράφει ὅτι ἤλπιζε νὰ μετὰσχη «ἀφοῦ τὰ κατ' αὐτὴν καταρτισθῶσι» ὄχι μόνον αὐτὸς εἰς τὴν ἀνακαινίσιν τοῦ τρίτου ἔργου τοῦ *Le Quien*, ἤτις ἦτο δυσχερεστάτη καὶ εἶχεν ἀνάγκην πολλῶν συνεργατῶν, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ λόγιοι τῶν Παρισίων πρὸς τοὺς ὁποίους ὠμίλησεν οὗτος σχετικῶς. Συνιστᾷ δὲ ὅπως κατ' ἀρχὰς συλλέξωσι βιβλιογραφικὰς σημειώσεις, ἀναλογιζόμενοι, ὅτι σχεδὸν οὐδὲν ἠδύναντο νὰ πράξωσιν ἐν Παρισίοις περὶ τῶν ἀφορώντων τὴν μετὰ τὸν 10^{ον} αἰῶνα περίοδον.

Κατὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ ἔργου ὄφειλον οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις λόγιοι, ὅσοι ἦσαν πρόθυμοι νὰ συνεργασθῶσιν εἰς αὐτὸ παρέχοντες πληροφορίας καὶ ἐν γένει ὕλικόν περὶ τῶν ἐν τοῖς διαφόροις ἐπαρχίαις ἀρχιερευσάντων ν' ἀντιγράψωσι 1) τοὺς ἐκασταχοῦ σφωζομένους μητροπολιτικούς καὶ ἐπισκοπικούς κώδικας 2) ἔγγραφα ἰδιωτικά, προικοσύμφωνα, συμβόλαια, διαθήκας κλπ. 3) εἰδήσεις χρονολογικὰς ἐπὶ τῶν πινακιδίων ἐντύπων ἢ χειρογράφων βιβλίων σχετιζομένας πρὸς ἀρχιερεῖς ὧς καὶ συλλέξωσιν τὰς σχετικὰς προφορικὰς πληροφορίας 4) τὰ ἐπιτύμβια ἐπὶ τάφων ἀρχιερατικῶν 5) ἐπιγραφὰς ἐπὶ ναῶν, εἰκόνων, θρόνων φιλανθρωπικῶν καταστημάτων, κρηνῶν, ὑδραγωγείων κλπ. 6) ἐκτυπώματα σφραγίδων μετ' ἀκριβεστάτης ἀντιγραφῆς τοῦ ἐπ' αὐτῶν ἔτους». Τὸ ἔργον τοῦτο θ' ἀφεώρα κατ' ἀρχὴν τὴν ἀνακαινίσιν καὶ συμπλήρωσιν τοῦ μῆματος τοῦ ἔργου τοῦ *Le Quien* τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς διοικήσεις μόνον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Μετὰ ταῦτα προστίθεται τὸ ὑπόμνημα τοῦ κ. Μ. Γεδεῶν δημοσιευθὲν εἰς τὰ ὑπ' ἀριθ. 7, 8 καὶ 29 τεύχη τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», εἰς τὸ ὁποῖον περιέχονται κατὰ τὴν «τάξιν τοῦ Συνταγματίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου» αἱ διάφοροι ἐν Ἑλληνικοῖς βιβλίοις ἐκδεδομένα ἀναγραφαι ἀρχιερέων μέχρι τοῦ 1890.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει, ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο, γενικωτέρας σημασίας, ἐπρόκειτο νὰ συνταχθῆ μεθοδικῶς ὑπὸ πολλῶν λογίων, ἡμετέρων καὶ ξένων, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ὕλικου, τὸ ὁποῖον θὰ συνέλεγον οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις φιλόστορες κληρικοὶ καὶ λαϊκοί. Ἡ ὀρθὴ αὐτὴ μέθοδος τῆς ἐργασίας ἐνὸς συλλεκτικοῦ ἔργου παρέχει ἡμῖν τὸ μέτρον τῆς κρίσεως τῶν ἐκδιδομένων σημειώσεων τοῦ Β. Μυστακίδου.

Ὁ ἀείμνηστος οὗτος λόγιος, εἰς ὃν ἡ Ἑλληνικὴ παιδεία καὶ ἐπιστήμη τόσα ὀφείλουσι, συνέλεξε προφανῶς ὕλικόν καὶ κατήριξε καταλόγους, οὓς ἔμελλε βραδύτερον νὰ ἐπεξεργασθῆ καὶ συμπληρώσῃ ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων

¹ Αὐτόθι σελ. 6 καὶ 9.

λογίων. Διὰ τοῦτο βλέπομεν, ὅτι εἰς ἄλλας μὲν σημειώσεις παρέχονται ἀπλῶς τὰ ὀνόματα τῶν ἀρχιερέων μιᾶς πόλεως κατὰ σειρὰν μετὰ χρονολογίας τῆς ἀρχιερατείας αὐτῶν καὶ μνείας τῶν πηγῶν ἢ βοηθημάτων, ἐνῶ εἰς ἄλλας προστίθενται καὶ βιβλιογραφικαὶ σημειώσεις, μέλλουσαι νὰ χρησιμεύσουν εἰς τὸν συγγραφέα.

*
* *

Τὴν χρησιμότητα τῶν σημειωμάτων τούτων δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τονίσωμεν ἰδιαιτέρως· οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τῶν Ἑλληνικῶν ἐπαρχιῶν γνωρίζουσι πόσας δυσχερείας συναντοῦν εἰς τὸν καταρτισμὸν τῆς πλήρους σειρᾶς διαδοχῆς τῶν ἐπισκόπων ἐκάστης ἐπαρχίας. Τὰ σημειώματα ταῦτα ἔχουσι ἰδιαιτέραν σημασίαν, διότι συγκεντροῦσι τὰς κατασπαρμένους πηγὰς καὶ βοηθήματα ἢ καὶ παρέχουσι συχνάκις πληροφορίας ἐκ τῶν κωδίκων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐκ τῆς Νομικῆς Συναγωγῆς καὶ ἐκ τῶν χειρογράφων τῆς Ἐθν. Βιβλ. τῆς Ἑλλάδος. Ἐκτὸς δὲ τούτων προσφέρουσι νέα τινὰ ὀνόματα ἐπισκόπων μὴ ὑπαρχόντων εἰς τοὺς γνωστούς ἐκκλησιαστικούς καταλόγους. Ἐννοεῖται δ' ὅτι ἀρκεταὶ τῶν σημειώσεων τούτων ἀπρηχαιώθησαν, διότι ἐν τῷ μεταξὺ ἔχουσι δημοσιευθῆ ἀρκετοὶ ἐπισκοπικοὶ κατάλογοι, ἰδίᾳ τῆς Θεσσαλίας καὶ τῶν Νήσων τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, παρὰ νεωτέρων ἐρευνητῶν (βλ. βιβλιογρ.).

Ἡ γενικωτέρα ἱστορικὴ ἀξία τῆς ἐργασίας ταύτης, ὡς καὶ τῆς μελέτης τῶν προβλημάτων τῶν σχετιζομένων πρὸς αὐτήν, καὶ τὴν σύνταξιν πλήρων καταλόγων τῆς διαδοχῆς τῶν ἐπισκόπων τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Καθολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, δὲν διαφεύγει βεβαίως τὴν ἀντίληψιν οὐδενὸς θεολόγου. Οἱ ἐπισκοπικοὶ κατάλογοι ἐπιβεβαιοῦν τὴν ὑπαρξιν τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ γνησιότης τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ποραδόσεως¹. Οἱ ἐπίσκοποι ἀποτελοῦν τὴν ζωντανὴν ἄλυσιν τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς, ἣτις ἐπέζησε τριῶν ὀλοκλήρων πολιτισμῶν καὶ εὐρίσκειται ἤδη εἰς τὸν τέταρτον, διατηροῦσα τὸν ἀρχέτυπον αὐτῆς χαρακτῆρα. Αὐτοὶ συνδέουν τὸ παρελθὸν πρὸς τὸ παρόν. Αὐτοὶ πολλάκις ἀποτελοῦν τὴν μοναδικὴν ἱστορικὴν μαρτυρίαν τῆς συνεχίσεως τῆς θρησκευτικῆς καὶ πνευματικῆς ζωῆς μιᾶς πόλεως, ἰδίᾳ κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς καὶ τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας. Οὕτω π.χ. τὰ ἐπὶ τῶν χαραγμάτων τοῦ Παρθενῶνος διασωθέντα ὀνόματα ἐπισκόπων

¹ Ποίαν σημασίαν ἔχει διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτεύματος τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, διὰ τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν γενικῶς, τὸ ζήτημα τοῦ χρόνου τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος, τῆς ἐκτάσεως αὐτοῦ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ α' καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ β' αἰῶνος καὶ τέλος τῆς ἀξίας τῶν πρώτων ἐπισκοπικῶν καταλόγων ἔδειξαν αἱ ἐργασίαι τῶν μεγάλων ἐκκλησιαστικῶν ἱστορικῶν τῆς Προτεσταντικῆς Ἐκκλησίας Harnack, Soh m κ. ἄ. Πρβλ. Kirsch, Kirchengeschichte I 1930 σελ. 776 - 778 καὶ 122 καὶ Dictionnaire de la foi Catholique, λ. évêque καὶ Müller, K. Kirchengeschichte I. Tübingen 1929².

τῶν Ἀθηνῶν τοῦ 7^{ου} τοῦ 8^{ου} καὶ ἐν μέρει τοῦ 9^{ου} αἰῶνος ἀποτελοῦν μοναδικῆς ἀξίας πηγὴν μαρτυροῦσαν τὴν κατὰ τοὺς σκοτεινοὺς ἐκείνους διὰ τὴν ἱστορικὴν ἔρευναν αἰῶνας ἀδιάκοπον συνέχειαν τῆς πνευματικῆς καὶ θρησκευτικῆς ζωῆς τῆς ἐνδόξου πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ ἱστορία ἐξ ἄλλου ἢ τε πολιτικὴ καὶ ἢ ἐκκλησιαστικὴ, καὶ ἐν γένει πνευματικὴ τῶν ἑλληνικῶν ἐπαρχιῶν εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον ἱστορία τῆς ἐκκλησίας αὐτῶν μὲ κέντρον τὸν ἐπίσκοπον ὁ ὁποῖος ἦτο συνήθως ἢ ἰθύνουσα τὴν ζωὴν τῶν δούλων Ἑλλήνων προσωπικότης. Ἡ ἐργασία αὐτὴ εἶναι βεβαίως ἐπίπονος καὶ ἐν πολλοῖς ξηρά, ἀλλὰ καὶ πολύτιμος διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τῶν ὀρθοδόξων αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν. Ἀποτελεῖ μάλιστα ὑποχρέωσιν τῶν Ἑλλήνων ἐκκλησιαστικῶν ἱστορικῶν καὶ ἱστοριοδιφῶν καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἀξία συγχαρητηρίων ἢ Ἑταιρεία Βυζαντινῶν Σπουδῶν διὰ τὴν δημοσίευσιν ταύτην. Καλὸν μάλιστα θὰ ἦτο τὸ ἀνακοπὲν ἔργον τῆς Ἑταιρείας τῶν Μεσαιωνικῶν Ἐρευνῶν νὰ συνεχισθῇ.

Ὡς πρὸς τὴν μέθοδον τῆς ἐκθέσεως παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς.

Ἐπειδὴ πρόκειται περὶ ὕλικου χρησίμου εἰς τοὺς ἐρευνητὰς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τῶν ἐπαρχιῶν καὶ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐπισυναφῆς ἐν τέλει ἀλφαβητικοῦ καταλόγου τῶν ὀνομάτων, προεκρίναμεν ἀντὶ νὰ κατατάξωμεν τὰς μητροπόλεις, ἀρχιεπισκοπὰς καὶ ἐπισκοπὰς εἰς τὴν «τάξιν τῆς προκαθεδρίας» αὐτῶν νὰ ἀναγράψωμεν αὐτὰς ἀλφαβητικῶς. Οὕτως ὁ ἐπιθυμῶν π. χ. νὰ ἴδῃ τοὺς ἐπισκόπους τῆς μητροπόλεως Καισαρείας, θὰ τοὺς ζητῇ εἰς τὸ Κ. λεξιλογικῶς κ. ο. κ. Εἰς τὸ Κ. συνεκεντρώσαμεν ἐπίσης καὶ τοὺς τῆς Κρήτης (Γόρτυνος κλπ). Ἐπειδὴ ὁμως δὲν θὰ ἦτο ὀρθὸν νὰ ἀναζητῶνται αἱ ἐκκλ. ἐπαρχίαι τῶν ἄλλων Πατριαρχείων εἰς τὰς τοῦ οἰκουμενικοῦ ἔθεωρήσαμεν ὀρθὸν νὰ διαιρέσωμεν τὸ ὅλον ὕλικόν εἰς δύο μέρη, ὧν τὸ μὲν πρῶτον περιλαμβάνει ἐπισκοπικοὺς καταλόγους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τὸ δὲ δευτέρου τῶν λοιπῶν Πατριαρχείων καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου.

* * *

Χάριν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦνται μὲ τὰ ζητήματα τῶν ἐπισκοπικῶν καταλόγων ἢ εἰδικώτερον μὲ τὴν ἐκκλ. ἱστορίαν τῆς ἰδίας αὐτῶν πατρίδος, προσθέτομεν τὰς κατωτέρω γραμμὰς ἀφιερωμένας εἰς τὴν ἐκθεσιν τῆς γενικωτέρας προσπαθείας τῶν ξένων καὶ ἡμετέρων πρὸς σύνταξιν τῆς προσωπογραφίας τῶν ἐπισκόπων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκτὸς τοῦ *Le Quien: Oriens Christianus* καὶ τοῦ ἐν μέρει συμπληροῦντος αὐτὸν *Gams: Series Episcoporum ecclesiae catholicae, Ratisbonae 1873*, σπουδαιότατον βοήθημα διὰ τοὺς ἐπισκοπικοὺς καταλόγους ἀποτελεῖ τὸ εἰδικὸν γαλλικὸν λεξικόν, *Dictionnaire d'histoire et de Geographie ecclesiastique*, Paris, τὸ ὁποῖον ἤρchiσεν ἐκδιδόμενον πρὸ τοῦ πολέμου. Μέχρι τοῦδε ἐξεδόθησαν 5 τόμοι καὶ εὐρίσκονται εἰς τὸ Α, ὥστε

δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν ποίαν τεραστίαν ἔκτασιν θὰ λάβῃ τοῦτο. Εἰς αὐτὸ περιλαμβάνεται πλήρης κατάλογος ἐκάστης ἐκκλησιαστικῆς ἐπαρχίας μετὰ μνείας τῶν πηγῶν καὶ συνοπτικῆς ἱστορίας. Εἰς τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν διὰ τὴν ἀρχαίαν περίοδον ὑπάρχει τὸ περίφημον Λεξικὸν *Christian Biography* εἰς 4 τόμους¹.

Εἰς τὴν Γερμανικὴν γλῶσσαν παρασκευάζεται ἤδη ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν τῆς Πρωσσίας πλήρης ἡ ἀρχαία ἐκκλ. προσωπογραφία διὰ τῆς ἀποδελτιώσεως τῶν ἀρχαίων ἐκκλ. συγγραφέων τῶν 7 πρώτων αἰώνων. Τὸ ἔργον εὑρίσκεται εἰς χεῖρας τῶν ἐργαζομένων ἐν τῇ ἐπιτροπῇ ἐπὶ τῆς γνωστῆς κριτικῆς ἐκδόσεως τῶν Ἐκκλ. Πατέρων (*Kirchenväterkommission der Preussischen Akademie der Wissenschaften*). Τὸ ἔργον τοῦτο θὰ ἀντικαταστήσῃ πλήρως τὸ *Christian Biography*. Τὰ δελτία συντάξαν πλείστοι Γερμανοὶ σοφοὶ ὡς ὁ Harnack, ὁ Lietzmann, Jülicher κ. ἄ. Ἡ συμπλήρωσις καὶ ἐπεξεργασία τούτων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν τῷ μεταξύ ἐκδοθεισῶν κριτικῶς νέων ἢ ἢ ἐκ νέου φιλολογικῶν πηγῶν ὡς π. χ. ἡ ἀνωτέρω τῆς Πρωσσιᾶς Ἀκαδημίας καὶ ἡ τῶν Πρακτικῶν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῶν ἐκδιδομένων ἐκ νέου ὑπὸ τοῦ ἀκαμάτου Eduard Schwarz (*Acta Conciliorum Oecumenicorum*) θὰ ἀπαιτήσῃ χρόνον μακρόν. Τὸ ἔργον τοῦτο θὰ ἀποβῇ ὡς ἐλπίζομεν μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του καὶ πολυτιμότερον εἰς τὴν ἔρευναν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, ἰδίᾳ τῆς Ἀνατολῆς τῶν 7 πρώτων αἰώνων, οἱ ὅποιοι ἔχουν θεμελιώδη σημασίαν διὰ τὴν κατανόησιν τῆς ἐξελίξεως τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μνημονεύσω τὰ μεγάλα Λεξικά ὡς π. χ. τὴν *Realencyclopädie für protestantische Theologie und Kirche*, καὶ ἰδίᾳ τὸ *A Biographical Dictionary of the Saints* ὑπὸ F. G. Holweck, London 1924.

Παρ' ἡμῖν ὑπάρχει πλῆθος πραγματειῶν ἀφορωσῶν ἰδίᾳ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τῶν μέσων καὶ νεωτέρων χρόνων τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἰδίᾳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Πλήρης βιβλιογραφία τούτων δὲν ὑπάρχει. Σημειοῦμεν προχείρως τὰ ἑξῆς.

Ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τοῦ Μ. Γεδεῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων πρβλ. ὅσα ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ ἐφημερίδι «Κων/πόλει» καὶ εἰς πολλοὺς τόμους τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας», τῆς ὁποίας, ἀτυχῶς, δὲν ὑπάρχει εὐρετήριον.

Τὸ ἔργον τῆς συγκεντρώσεως τῶν ἐπισκοπικῶν καταλόγων καὶ ἐν μέρει τῆς συντόμου ἱστορήσεως τοῦ ἐκκλ. παρελθόντος τῶν σπουδαιοτέρων πόλεων τῆς Ἀνατολῆς ὑπόσχεται νὰ ἐκτελέσῃ ἐν μέρει ἡ ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς ἀρξαμένη ἐκδοσις τῆς «Θρησκευτικῆς καὶ Χριστιανικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας», ἣτις ἐπίσης σπουδαίως θὰ ὑποβοηθήσῃ τὸ ἔργον τῆς ἐκκλησιαστικῆς προσωπο-

¹ Εἰδικὰς πραγματείας τῶν Γάλλων καὶ ἰδίᾳ τῶν Assomptionnistes εὑρίσκει τις καὶ εἰς τὸ περιοδικὸν «Echos d'Orient».

γραφίας. Εἰς τὰ οἰκεία δὴλα δὴ ἄρθρα αὐτῆς θὰ περιληφθῆ οὐ μόνον σύντομος ἔκκλ. Ἱστορία τῶν μεγαλυτέρων μητροπόλεων ἢ αὐτοκεφάλων ἀρχιεπισκοπῶν τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀλλὰ καὶ ἐν τέλει ἐκάστου ἄρθρου πλήρης, κατὰ τὸ δυνατόν, χρονολογικὸς κατάλογος τῶν ἱεραρχῶν μετὰ τῆς σχετικῆς βιβλιογραφίας. Οἱ κατάλογοι, οὓς συνέταξεν ὁ ἀείμνηστος Ἀλεξούδης, ἀποτελοῦν τὸ πρῶτον βοήθημα τῆς ἐργασίας ταύτης¹. Ἦδη εἰς τὰ κυκλοφορήσαντα τεύχη ὑπάρχει σύντομος ἔκκλ. Ἱστορία τῶν μητροπόλεων Ἀγκύρας, Ἀδριανουπόλεως, Ἀθηνῶν, Ἀμυκλῶν καὶ Τριπολιτσᾶς, Ἀργους καὶ Ναυπλίου (μετ' ἐπισκοπικῶν καταλόγων) γραφεῖσα ὑπὸ τοῦ ὑποσημιουμένου. Περὶ τῶν μητροπόλεων Αἴνου, Αἰτωλοακαρνανίας, Ἀμασείας καὶ Ἀπαμείας ἔγραψεν ἐν τῇ αὐτῇ ἐγκυκλοπαιδεῖα ὁ Εὐλόγ. Κουρίλας Λαυριώτης, μερικὰ ὅμως σημεῖα ἐν τοῖς ἀρθροῖς τούτοις δεόν νὰ ἐπανεξετασθῶσιν.

Ἀθηνῶν, ἐπισκοπικὸς κατάλογος παρ' ἐμοὶ καὶ παρὰ Χρυσ. Παπαδοπούλω, Ἡ Ἐκκλησία Ἀθηνῶν, Ἀθῆναι 1928².

Αἰγαίου Πελάγους, (Ρόδου, Καρπάθου κλπ.). Ἐν «Ἐκκλ. Ἀληθεία» 49, 1912 σελ. 349. βλ. καὶ Π. Ζερλέντη, Ἱστορικαὶ ἔρευναι περὶ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Νήσων τῆς Ἀνατολ. Μεσογείου θαλάσσης τόμ. 2, Ἐρμούπολις 1913 καὶ 1922. Τρύφωνος Εὐαγγελίδου, Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρόδου, ἐν τῇ «Ἐπετ. τῆς Ἐταιρείας Βυζ. Σπουδῶν τόμ. 5' σελ. 145».

Αἰγιαλείας, Θεολογία 1935 σελ. 70.

Ἄνδρου, ὑπὸ Δ. Πασχάλη ἐν τῇ «Θρησκ. Χριστ. Ἐγκυκλοπαιδεῖα».

Ἀχριδῶν, ἐκτὸς τῶν Η. Gelzer Der Patriachat von Achrida Leipzig 1902 καὶ ἐν Δ. Ι. Ε. Ε. 4, 545 Θεολογία 8, σ. 356 καὶ 10, σ. 64 καὶ 143 καὶ Ιω. Snegarov Istorija na Ochridskata archiepiscopija 1924.

Βρεσθένης, Φ. Κουκουλέ, Ἱστορία τῆς Βαμβακοῦς σ. 34.

Γρεβενῶν, Λεύκωμα Ἐκατονταετηρίδος 1922 σελ. 90.

Διαυλείας καὶ Ταλαντίου, ἐν «Ἐκκλ. Φάρω» Ἀλεξανδρείας, τόμ. β'. σελ. 409.

Δρυϊνουπόλεως, ἐπίσκοποι, «Νεολόγος» Κων/πόλεως 11 Μαρτίου καὶ 1 καὶ 20 Ἀπριλίου 1894. Π. Πουλίτσα, Κῶδιξ Δρυϊνουπόλεως καὶ Ἀργυροκάστρου. («Ἡπειρωτικὰ Χρονικὰ» 5, 76 ἔξ.)

Δυρραχίου, Λεύκωμα Ἐκατονταετηρίδος, 1922, σελ. 90.

¹ Ἡ ἀναδημοσίευσίς μέρους τούτων ἐν τῷ ΣΤ'. τόμῳ τῆς Ἐκατονταετηρίδος τῆς Ἑλλ. Ἐπαναστάσεως (1922) ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Γεδεών μετὰ προσθηκῶν εἶναι χρησιμωτάτη. Ἐκεῖ ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ κατάλογοι ἐπισκόπων ἄλλων μητροπόλεων ἰδίᾳ ἀπὸ τοῦ 1821 μέχρι τοῦ 1921.

² Πρβλ. καὶ Γ. Σωτηρίου, Εὐρετήριοι τῶν Μνημείων τῆς Ἑλλάδος, τεύχος Α. Ἀθῆναι 1927. Γεο. Ι. Κονιδάρη, Πότε προήχθησαν αἱ Ἀθῆναι εἰς Μητρόπολιν, Πρακτικὰ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. 1935 σελ. 285 ἔξ.

Ἡπειρου, Ἀλεξοῦδη Ἀνθίμου, Ἱστορία τῆς Ἱεραῆς Μητρ. Βελγιάδων, Κέρκυρα 1864 καὶ «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» Κ, 285, «Δελτίον Ἱστορ. Ἐθν. Ἐταιρείας» Ε' 352, Σερραφείμ, Βυζαντίου, Δοκίμιον ἱστορικῆς τινός περιλήψεως Ἀρτης καὶ Πρεβέζης, Ἀθῆναι 1884. Ἐπισκοπὴ Βελλῆς¹ Ν. Ἑλλ. Εὐρετήριον σελ. 196. Βουθρωτοῦ, Δ.Ι.Ε.Ε. 3, 548 ἔξ.

Ἡρακλείας, Μ. Γεδεών, πέντε εὐγενεῖς ἐκ Λέρου ἀρχιερεῖς Ἡρακλείας «Θρακικὰ» τόμ. Ε'. Ε. Σαβράμη, Κώδιξ μητροπολιτῶν Ἡρακλείας, Ἀθῆναι 1935.

Θεσσαλίας, Ν. Γιαννοπούλου (ἴδε παραπομπὰς ἐν τῷ κειμένῳ εἰς λέξιν Λάρισσα κλπ.) καὶ ἐν τῇ «Θεολογία» τοῦ 1933, 1934, 1935, 1936 (τεῦχος Ἰουνίου). Ἰεζεκιήλ Θεσσαλιώτιδος, Αὐτόθι ἔτος 7^{ον} σελ. 241 καὶ Δ.Ι.Ε.Ε. 2, σελ. 19 ἔξ.

Θεσσαλονίκης, ἐν τῷ «Γρηγορίῳ Παλαμᾷ». Βλ. καὶ τὰ ἐν τῇ «Ἀναπλάσει» τοῦ 1915 ὑπὸ Χρυσ. Παπαδοπούλου.

Θράκης, Ὑπὸ Σάρδεων Γερμανοῦ ἐν τῷ περιοδικῷ «Θρακικὰ» τόμ. 6. Τοῦ αὐτοῦ, Ἐν «Ἐκκλ. Φάρφ» 1936.

Ἰωαννίνων, Μητροπολίται καὶ Μητρόπολις. Ἐβδ. Ἐπιθεώρησις «Νεολόγου» 1889 ὑπὸ Β. Μυστακίδου σελ. 364. Τοῦ αὐτοῦ. Μητρ. Ἰωαννίνων, Κωνσταντινούπολις 1894. Παπαρρούσης, Ἡμητρ. Ἰωαννίνων. Ἐπίσκοποι, Ἡπειρος: Φ. Συλλ. 1921. 91—92. Ἀθηναγόρα, πρώην Παραμυθίας. Ἡ Ἐκκλησία Ἰωαννίνων, «Ἡπειρωτ. Χρονικὰ» τόμ. 3 σελ. 3—49. Ε. Σαβράμη, Συμβολαὶ εἰς τὴν Ἐκκλ. Ἱστορίαν τῶν Ἰωαννίνων, Ἰωάννινα 1934.

Καλαμάτας, «Ἐκκλ. Φάρος» ΙΑ' 28 ἔξ. ΙΔ, 27 ἔξ. Ν. Βέη, ἐν Δ.Ι.Ε.Ε. τόμ. 7' καὶ Ἀθῆναι 1909.

Κέας, Ν. Ψύλλα, Ἱστορία τῆς νήσου Κέας 1921.

Κεφαλληνίας, Λεύκωμα Ἐκατονταετηρίδος 1922 σελ. 175.

Κορίνθου², «Ἱερός Σύνδεσμος» 1916 ὑπὸ Παρθενίου Πολάκη καὶ Χρυσ. Παπαδοπούλου, Ἡμητρόπολις Κορίνθου «Ἀνάπλασις» ΚΖ' (1915) Ἀριθ. 444.

Κορινθαῖς, Δ.Ι.Ε.Ε. τόμ. 5 σελ. 136, 139, 147 ἔξ. καὶ Λεύκωμα Ἐκατονταετηρίδος Ἀθῆναι, 1922 σελ. 87 καὶ Ν.Κ. 17 Δεκεμβρίου 1891.

Κορώνης, Θεολογία τόμ. 9^{ος} σελ. 64.

Κύπρου, Χρ. Παπαδοπούλου, α) Αἱ ἐπισκοπαὶ τῆς ἐκκλησίας Κύπρου. «Ἐπετηρὶς Πανεπιστημίου» 1917-1918, ἐν Ἀθήναις β) ἡ ἐκκλησία Κύπρου ἐπὶ Τουρκοκρατίας (1571-1878), Χαηκέττ - Παπαϊωάννου, Ἱστορία τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, ἐν Ἀθήναις 1923.

¹ Ν. Βέη, ἐν Ἐπετηρ. Ἐτ. Βυζ. Σπ. Β' σελ. 122.

² Ν. Βέη, Χρυσοβέργης μητρ. Κορίνθου. Ἐπετηρ. Ἐτ. Βυζ. Σπουδῶν τόμ. Β' σελ. 122 ἔνθα καὶ περὶ Λαρίσης.

Λακεδαιμόνος, Δ. Χ. Δουκάκη, Κατάλογος τῶν Μητροπολιτῶν, Ἀρχιεπισκόπων καὶ ἐπισκόπων τῆς ἐπαρχίας Λακεδαιμόνος «Ἱερὸς Σύνδεσμος» ἀρ. 181-185 (15 Ἰανουαρίου 1912-15 Ἰανουαρίου 1913).

Λαρίσσης, Λεύκωμα σελ. 150.

Λέσβου, Εὐστρ. Δράκου, Μελέτη ἐπὶ τῆς ἱστορίας τῆς ἐκκλησίας τῆς Λέσβου, Δράμα 1928.

Μεθώνης, «Ἐκκλ. Φάρος» 5'. σελ. 24-42 Θεολογία τόμ. 5^{ος} σ. 342.

Μελενίου, «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» 1892 σελ. 404. Ν. Κ. 25 Ἰουνίου 1891.

Μεσσηνίας καὶ Ἀνδρουσσης, «Ἐκκλ. Φάρος» Β'. σελ. 340 ἔξ.

Μηθύμνης, «Κωνσταντινούπολις» 15^η καὶ 18^η Δ/βρίου 1897 καὶ Ν. Κ. 1 Ἰουν. 1891.

Μονεμβασίας, ἐν «Echos d'Orient» 1933 σελ. 161 ὑπὸ Laurent N. Βέης, ἐν Δ. Ι. Ε. Ε. 1903.

Μυτιλήνης: «Καλὸς Ποιμὴν» Περιοδικὸν ἐν Μυτιλήνῃ, 1936 καὶ Ν. Κ. 7 Μαΐου 1891.

Νικαίας, ὑπὸ Γεδεών, ἐν «Ἐκκλ. Ἀληθεία» 4 Αὐγ. 1912.

Νικοπόλεως, Κατάλογος μητροπολιτῶν ὑπὸ Ἀνθίμου Ἀμασειάς. «Νεολόγος» Κων/λεως 1891. Νικόπολις-Πρέβεζα ὑπὸ Φουρίκη ἐν «Ἡπειρωτικοῖς Χρονικοῖς» 3, 116, 4, 263, 5, 211. Παραμυθίας, Εὐροίας, Φιωτικῆς καὶ Βουθρωτοῦ, ἐπισ. κατάλογος ὑπὸ Δ. Παναγιωτίδου, Κωνσταντινουπόλεως «Νεολόγος» Ἐβδ. Ἐπιθεώρησις 7 Φεβρ. 1893.

Παραμυθίας, Ν. Κ. 1 Ἰουλίου 1892.

Παροναξίας καὶ Δήλου, Ἰεζεκιήλ Βελανιδιώτου, Αἱ ἐπισκοπαὶ Παροναξίας καὶ Δήλου «Ἱερομνήμων» Βόλου ἔτ. Β' (1907) ἀριθ. 7-8.

Πατρῶν, Στεφάνου Θωμοπούλου, Ἐπίσκοποι, Μητροπολίται καὶ Ἀρχιεπίσκοποι Πατρῶν «Ἱερὸς Σύνδεσμος» ἀρ. 76-79 (15 Ἰουνίου 1908-1 Αὐγούστου 1908).

Ρασκαπρασρένης, Ν. Κ. 16 Δεκεμβρίου 1891.

Ρέοντος καὶ Πρασσοῦ, ὑπὸ Δουκάκη. Θεολογία, 1, σ. 109 καὶ 298.

Ρόδου, Ν. Κ. 14 Ἀπριλίου 1891.

Σάρδεων, ὑπὸ τοῦ νῦν μητροπολίτου Γερμανοῦ. Περιοδικὸν «Ὁρθοδοξία» Κων/πολις 1928. Εἰς ἰδιαίτερον τεῦχος σελίδες 128, Ἐπ. Ἐτ. Βυζ. Σπουδ. Τόμ. 5' σελ. 409 ἔξ.

Σερβίων, Ἐφημερίς «Ἠχὸ τῆς Μακεδονίας», Κοζάνη 1930-31 ἀριθ. 943-8, 950-2, 954 καὶ 955 καὶ Ν. Κ. 1892 Ἀπρ. 1.

Σεριφου, Τρ. Εὐαγγελίδου, Ἡ νῆσος Σέριφος, ἐν Ἐρμουπόλει 1909.

Σερρῶν, Λεύκωμα Ἐκατονταετηρίδος, σελ. 86.

Σκιάθου, Τρ. Εὐαγγελίδου, Ἡ νῆσος Σκιάθος, ἐν Ἀθήναις 1913.

Τήνου, κατὰ τοὺς μέσους χρόνους. «Ἐκκλ. Φάρος» ΚΔ'. σελ. 302.

Τραπεζοῦντος, ὑπὸ μητρ. Χρυσάνθου ἐν τῷ 4 καὶ 5 τόμῳ τοῦ «Ἀρχείου τοῦ Πόντου», Ἀθήναι 1936.

Φιλιππουπόλεως, «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» 1913 σελ. 268 ἔξ. καὶ «Ἐκκλ. Φάρος» Β', 193 ἔξ. Δ. Ι. Ε. Ε. 3, 354 ἔξ.

Χειμάρρας, «Νέα ἐπιθεώρησις» Κων/πόλεως 10 Αὐγ. 1894.

Χριστιανουπόλεως, ὑπὸ Ζερλέντη εἰς τὸ Η' τεῦχος τῆς «Ἱστορικῆς του βιβλιοθήκης», Ἀθήναι 1922 καὶ «Ἐκκλ. Φάρος», Δ'. σελ. 366.

Ἀρκετοὺς ἐπισκόπους ἶδε ἐν Δ. Ι. Ε. Ε. 3, 468. Σπουδαιότατον ὄντικόν διὰ τοὺς μεσ. χρόνους παρέχει ἐπίσης ὁ κ. Κ. Κωσταντόπουλος ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ, Βυζαντινὰ Μολυβδόβουλλα τοῦ ἐν Ἀθήναις Νομισματικοῦ Μουσείου. Ἀθήναι 1917, (Ἀθηνῶν, Αἰγίνης, Θηβῶν, Ν. Πατρῶν, Εὐρίπου, Ὁρεοῦ, Κορίνθου, Ἄργους, Πατρῶν, Μεθώνης, Χίου, Ἄνδρου, Δυρραχίου, Κερκύρας, Σίμου, Θεσσαλονίκης, Ἐρισσοῦ, Χαλκίδος καὶ Ὁρεῶν, ἀπὸ σελ. 12 ἔξ. καὶ ἕως 282 ἔξ. Ἀπὸ τῆς σελ. 36 ἔξ. καὶ 290 ἔξ. μνημονεύει πλείστους τῶν Ἐκκλ. τῆς Μ. Ἀσίας).

Διάφορα. Μ. Γεδεών, Εἰδήσεις ἱστορικαὶ παροραθεῖσαι, ἐν «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ» 1912 (Σ/βριος). Τοῦ αὐτοῦ, Ἀνακρινώσεις ἐν τοῖς Πρακτικοῖς τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, τόμ. 6^{ος} σ. 144 καὶ τόμ. 10^{ος} Τοῦ αὐτοῦ, Πατριαρχικαὶ Ἐφημερίδες Μέρος Α' (1500-1600) ἐν Ἀθήναις 1936 καὶ εἰς τὰ ἐν τῷ κειμένῳ μνημονεύμενα δημοσιεύματα. Πρβλ. κ. Κ. Δυοβουνιώτου: Αἱ Ἐκκλ. εἰδήσεις τῶν βραχέων Χρονικῶν Σπ. Λάμπρου. Ἐπετ. Ἐταιρ. Βυζ. Σπουδ., Τόμ. ΙΑ' σελ. 3. Ἐπίσης εἰς τὰ περιοδικὰ «Νέος Ἑλληνομνήμων» «Θεολογία», «Ἐπετηρὶς τῆς Ἐταιρ. Βυζ. Σπουδῶν», «Νησιωτικῇ Ἐπετηρὶς», «Byzantinisch-Neugriechische Jahrbücher» τοῦ κ. Νικ. Βέη, «Byzantinische Zeitschrift», «Δελτίον τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἐταιρείας», «Ἱερὸς Σύνδεσμος», «Echos d'Orient», «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς»¹, καὶ εἰς διάφορα φυλλάδια κυκλοφοροῦντα εἰς τὰς ἐπαρχίας μνημονεύονται νέα ὀνόματα ἐπισκόπων, τῶν Βυζαντινῶν ἰδίᾳ χρόνων. Πάντα ταῦτα εἶναι ἀνάγκη νὰ συγκεντρωθοῦν βιβλιογραφικῶς. Τὸ πρόχειρον αὐτὸ σημείωμα σκοπὸν ἔχει νὰ δεῖξῃ τοῦτο μὲν πόσον πολλὰ εἶναι τὰ δημοσιεύματα, τοῦτο δὲ νὰ ὑποδείξῃ τὴν ἀνάγκην τῆς συλλογῆς καὶ ἐπεξεργασίας αὐτῶν.

¹ Δὲν μνημονεύω ἐνταῦθα τὰ ἔργα τοῦ Παπαδοπούλου - Κεραμέως καὶ τὸ Acta et Diploma ὑπὸ Miklosich - Müller, διότι μνημονεύονται μετ' ἄλλων εἰς τὸ κείμενον τοῦ Μυστακίδου. Τῶν περιοδικῶν «Ἀθηναῖς», «Νέου Ἑλληνομνήμωνος» (πρβλ. XV 326 - 331) καὶ Ἐπετηρίδος τῆς Ἐταιρείας τῶν Βυζαντινῶν Σπουδῶν» περιεχόντων ἀξιολόγους πραγματείας περὶ πολλῶν ἐπισκόπων, καὶ καταλόγους, δὲν θεωρῶ ἀναγκαῖον νὰ μνημονεύσω τὰς καθ' ἑκάστον μελέτας, διότι ἔχουν εὐρετήρια, εἰς τὰ ὅποια δύναται ὁ μελετητὴς νὰ καταφύγῃ ἀμέσως καὶ νὰ εὕρῃ εἰς τὴν οἰκίαν λέξιν π. χ. Ἀδριανούπολις, Ἄργος κλπ. τὸς σχετικὰς παρατομπὰς εἰς τοὺς τόμους. Τὸ αὐτὸ, ἐν μέρει, ἰσχύει καὶ διὰ τὸ Εὐρετήριον τῶν τόμων τοῦ Περιοδικοῦ τοῦ «Φιλολογικοῦ Συλλόγου Κωνσταντινουπόλεως» τὸ ἐκδοθὲν ἐν τέλει τοῦ ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδι αὐτοῦ ἐκδοθέντος τόμου (παράρτημα τοῦ ΔΔ'. τόμου).

Διὰ τὸ ζήτημα τῆς γνώσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Γεωγραφίας τῶν μέσων χρόνων ὑπάρχουσι ἀρκετὰ βοηθήματα εἰς τὰς ξένας γλώσσας, νεωστὶ δὲ ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος, ἐν τῷ ΚΒ΄ τόμῳ τῆς Μ. Ἐ. Ἐγκυκλοπαιδείας καὶ τὸ τοῦ Γερ. Ἰωαν. Κονιδάρη, Αἱ μητροπόλεις καὶ ἀρχιεπισκοπαι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἡ τάξις αὐτῶν. (Τεῦχος Α΄ τόμ. α΄. Ἀθῆναι 1934. Ἐν τῇ σειρᾷ «Texte und Forschungen» κλπ. Beiheft N° 13 τῶν Jahrbücher τοῦ κ. Νικ. Βέη), Πρὸβλ. καὶ τοῦ πατρὸς Laurent: ἐν Byzantion τόμ. 7. (1932) σελ. 512-526 κριτικὴν τῆς ἐργασίας τοῦ ἀειμνήστου E. Gerland: Corpus Notitiarum Episcopatum κλπ. Εἰδικῶς διὰ τὴν Ἑλλάδα πρὸβλ. N. Bees: Beiträge zur Kirchliche Geographie Griechenlands im Mittelalter und Neueren Zeit, ἐν «Oriens Christianus» 1914 σελ. 238 - 278.

ΣΥΝΤΜΗΣΕΙΣ

B. C. H. = Bulletin de Correspondance Hellénique.

C. I. G. = Corpus Inscriptionum Græcarum.

Δ. Ι. Ε. Ε. = Δελτίον τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἐταιρείας.

N. Σ. = Νομικὴ Συναγωγή.

Π. Κ. = Πατριαρχικοὶ κώδικες.

Π. Π. = Πατριαρχικοὶ Πίνακες (Μ. Γεδεών).

R. E. G. = Revue des Etudes Greeques.

N. K. = Νεολόγος, Ἐφημερίς ἐν Κωνσταντινουπόλει.

(†) = Τὸ σημεῖον τοῦτο χρησιμοποιεῖ ὁ Μυστακίδης διὰ νὰ δηλώσῃ ὅτι ὁ ἀναφερόμενος ἐπίσκοπος ἀπέβίωσε κατὰ τὸ σημειούμενον ἔτος.

* Δι' ἀστερίσκου σημειοῦνται τὰ ὀνόματα τῶν ἐπισκόπων, οἵτινες δὲν περιλαμβάνονται εἰς τοὺς γνωστοὺς ἐπισκολικούς καταλόγους

Ἀθῆναι 21η Μαΐου 1936.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΙΩΑΝ. ΚΟΝΙΔΑΡΗΣ Δρ. Θ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΩΝ ΚΑΤΑΛΟΓΩΝ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ Β. ΜΥΣΤΑΚΙΔΟΥ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ

Ἴνα συμπληρώσῃς καταλόγους Πατριαρχῶν, ὄρα Schlumberger R. E. G. 1891 (N° 14) 1892, 1894 καὶ 1900 (N° 55) ¹.

¹ Ἴδε καὶ Byz. Zeitschrift VIII, 1899, 392 - 401.

1891 σ. 113 καὶ Κοσμάς ἀρχιεπίσκοπος Καραβιζύης (πλὴν τοῦ ἐν Σιγίλλιογραφίᾳ σ. 120), σ. 114 τοῦ πατριάρχου Νικολάου, σ. 117 Θηβῶν δύο. Γερμανὸς καὶ Κωνσταντῖνος, σ. 122 Προύσης Λεόντιος καὶ Κοσμάς (Σιγίλλιογρ. σ. 250). Ε΄ σ. 2149 τοῦ Gabrol λέξ. d'Archéol. Chretienne.

ΣΥΡΙΑΣ

B.C.H. 1897 σελ. 52.

Κεραμέως, Τακτικὸν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἰς' -ιη' αἰῶνος. Δ. Ι. Ε. Ε. σ. 468 ἔξ., Table des Articles d' «Echos d'Orient».

Tangl Michael, Die päpstlichen Kanzleiordnungen von 1200 - 1500 Innsbruck 1894. Ὑπάρχει κατάλογος ἐν σ. 28 ἐπισκοπῶν in Græcia.

Α΄.

ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΟΙ ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥΑΓΧΙΑΛΟΥ¹ (Θράκης)

Παρθένιος, ἐγένετο ἐν τῷ ζρλ' μηνί Ἰουνίῳ Ἀδριανουπόλεως, τοῦ Ἀδριανουπόλεως Ἀνθίμου προβιβασθέντος εἰς τὸν ἀγιώτατον Πατριαρχικὸν θρόνον².

Χριστόδουλος³, ἐγένετο τῷ καὶ τῷ Ἰουλίῳ τοῦ ,αχη' Φιλιππουπόλεως, ἀνθ' οὗ ὁ ἐπίσκοπος Ἀγαθουπόλεως.

Μητροφάνης ἐγένετο Ἀγχιάλου.

Ἰωαννίμ, οὗ ἀποθανόντος ὁ πρωτοσύγγελλος.

Κάλλιστος τῷ ,αχξβ' Ἰουλίῳ.

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Νεόφυτος: ἐχειροτονήθη μηνί Σεπτεμβρίῳ 1644 Ἰνδ. γ'. Ἐκ χειρογράφου Παναγίου Τάφου ἐν Κων/πόλει 184.. (Λάμπρου, Ν. Ἑλληνομνήμων Ζ' 189)⁴.

ΑΘΗΝΩΝ

Προτάσσονται τοῦ καταλόγου αἱ ἐξῆς σημειώσεις:

Βοηθήματα: 1) Συνοπτικὴ κατάστασις τῆς Πόλεως Ἀθηνῶν ὑπὸ Διονυσίου Σουρμελῆ, Ἀθῆναι 1842, 2) Καταλόνοι ἐν τῇ Ἀνατολῇ, οἷς προσετέθησεται καὶ ἀνέκδοτος χρονογραφία τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ Σταματιάδου 1866, 3) Acta Patriarchatus Constantinopolitani, Miklosich et I. Müller. 4) Μαθᾶ, κατάλογοι Πατριαρχῶν 5) Le Quien 6) Σάθα, Μεσαιωνικὴ Βιβλιοθήκη Τόμ. γ' 7) «Σωτήρ» Περιοδικὸν ἐν Ἀθήναις Τόμ. Α' σ. 123-125, 138-140, 157-159· 173-176, 187-189 καὶ Β' 9-13, 29-30, 37-39, 58-63, 77-79.

Αἱ Ἀθῆναι ἐκυριεύθησαν τῷ Ἰουνίῳ 1456 καὶ περιήλθον εἰς τὴν κατοχὴν τῶν Τούρκων (σ. 520 Δούκα, ἐν τῷ συνεκδομένῳ Χρονικῷ).

Ἐπὶ Νικήτα Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν προήχθησαν αἱ Ἀθῆναι εἰς μητρόπολιν ἐπὶ Βασιλείου Μακεδόνας. Ὅρα Montfaucon, Bibliotheca σελ. 104.

¹ Εἰς τὸ περὶ τῶν ἐπισκόπων Σὺς τῆς Κιλικίας δελτίον σημειοῦται: Περί Ἀγκύρας ὄρα. . . B. C. H. Inscriptions de la Galatie et du Pont.

² Ν. Κ. 28 Ἰουλ. 1891.

³ Εἰς τὸ περιθώριον εἶναι γεγραμμένον διὰ μολυβδίδος: μήπως Χριστόφορος; Ἡ πηγὴ δὲν σημειοῦται.

⁴ Πρβλ. αὐτόθι, Δ' 61, 200 καὶ 209.

Ἐπὶ Ἀνδρονίκου ἀπὸ 28^{ου} ἐγένετο 35^{ος} τὴν σειράν. Μνημονεύονται Ἐπισκ. Ἀθηνῶν ἐν C.I.Gr. IV., R. de l'Orient latin, 1894 τοῦ Omont. (σπουδαῖον).

Σφραγίς. «Ἀθηνῶν ποιμένος Ἰωάννου» Β. C. H. 1893 σ. 74 καὶ σελ. 76 Σωτήρος» (βλ. ἀνωτ.) περὶ ποιμένων Ἀθηνῶν.

Ἦμαρ **Ἰωάννης** ἤκμασε τῷ 1086 (σφραγ. = 6595 Ἰνδ. ι.)¹. Εἶναι ὁ Ἰωάννης Βλαχερνίτης ὁ ἐξ ἐπιγραφῆς κίονος τοῦ Παρθενῶνος² ἤδη γνωστός: ἐκ C. I. G. ὑπ' ἀριθ. 9366. Τότε ἤκμαζε, τῷ 1085, καὶ ἀνῆκεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν (κλῆρον) τῶν Βλαχερνῶν τῆς βασιλίδος. Τρίτος τὴν σειράν Ἰωάννης ἐν τῇ σειράῳ τῶν ἐπισκόπων Ἀθηνῶν, ὧν ὁ μὲν † 714 ὁ δὲ τὸ † 819³.

* **Γεράσιμος**, παρὼν ἐν τῇ γενομασίᾳ ἐπὶ Μανουὴλ Κομνηνοῦ (12 αἰῶνος) ἐν τῷ Βλαχερνῶν Παλατίῳ συνόδῳ. (Ὅρα Tafel, Tübingen 1832-34 σ. 19, ὅρα τὸ ἐν τέλει Δαλισανδοῦ σημείωμα).

* **Νεόφυτος**, τῷ 1336 ὁ ἱερομόναχος, οὗτος γίνεται Ἀθηνῶν καὶ Εὐρίπου (Miklosich τ. Α' 483).

Ἰσίδωρος, (1456).

Δαυρέντιος, (1528-1546;) (Σχεδιάσμα Παρανίκα σελ. 38 καὶ 78 «Σωτήρος» ἔτος Β').

Κάλλιστος, (1550) Αὐτόθι.

Νικάνωρ, (1574-1591) Σχεδ. Σάθα σ. 142. Σιγγίλιον ἀνεκδοτόν Ἐθνικῆς βιβλιοθήκης.

Θεοφάνης (Α'), (1591-1595) ὁ Πατριάρχης. Ἐπτά μῆνας μόνον τῷ 1594. Ὅρα Καρύκη ἐν σημειώσει μου Κρουσιακῶν ἐν «Παρνασσού» τόμ. 1, ἀριθ. 435.

Νεόφυτος, τῷ 1600, καὶ Πατριάρχης μέχρι τοῦ 1602 καὶ τὸ Β' 1608-1614, ὅτε ἐξορίζεται εἰς Ρόδον, ὅπου ἀπέθανε. Ἀγιώτατον καὶ ἐνάρετον προσαγορεύει αὐτὸν Μάξιμος ὁ Μαργουίνιος ἐν ἐπιστολῇ, (Νεοελλ. Φιλολογία Σάθα σελ. 217⁴, πρβλ. Le Quien, Oriens Christianus 330-332, Κομνηνοῦ Ὑψηλάντου: Τὰ μετὰ τὴν Ἄλωσιν 121-127).

¹ Εἰς τὸ περιθώριον ὑπάρχει διὰ μολυβδίδος τὸ ἔτος 1087 καὶ «ὄρα ἰδιαίτερον Οὐσπένσκη. σ. 33».

² Πρόκειται περὶ τῶν χαραγμάτων τοῦ Παρθενῶνος τῶν δημοσιευθέντων ὑπὸ τοῦ ρώσσου ἀρχιμ. Ἀντωνίνου ὑπὸ τὸν τίτλον: Αἱ χριστιανικαὶ ἐπιγραφαὶ ἐν Ἀθήναις, Ἀθῆναι 1847 σελ. 56.

³ Πρόκειται περὶ ἐπισκόπων γνωστῶν ἐκ τῶν χαραγμάτων, ἧτοι Ἰωάννου τοῦ γ' καὶ τοῦ μητροπολίτου Ἰωάννου τοῦ Δ'. Ἀντωνίνου ἐνθ' ἀν. σελ. 64. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὁ Μυστακίδης σημειοῖ, ὅτι πρέπει νὰ προσεθεθοῦν εἰς τὴν σειράν τοῦ Le Quien.

⁴ Αἱ χρονολογίαι δὲν εἶναι ἀκριβεῖς. Πρβλ. Γ. Σωτήριου, Εὐρετήριο μνημείων Α' σελ. 24. Ὁ Νεόφυτος β' 1596-1602 Χρυσ. Παπαδοπούλου, Ἐκκλησία Ἀθηνῶν, Ἀθῆναι 1928 σελ. 111.

Σαμουήλ, Σάθα, Μεσαιων. Βιβλιοθήκη τόμ. Γ', «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» τόμ. Β' σ. 78, Ἀπριλίω γ'. Ἐξ Ἀθηναίων ἦτο. Ἀποθανόντος τούτου ὁ

Ναθαναήλ τῷ 1602 κατὰ Δεκέμβρ. γ'.

Ἀνθιμος (ὁ Β') μέχρι 1612¹.

Θεοφάνης, ὁ Β' (Μονῆς Φιλοσόφου, συγκ. «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» τόμ. Β' σ. 668), 1622 «Ἐκκλ. Ἀλήθεια», 1899 σ. 24.

Μητροφάνης, (τῷ 1633 «Σωτήρος» (;)².

Σωφρόνιος, (Β') τῇ 9^ῃ Δεκέμβρ. τοῦ 1633, ἀποθανόντος τοῦ Θεοφάνους. Οὗτος καθαιρεῖται τῷ 1636 ἐπὶ Νεοφύτου τοῦ Γ' καὶ γίνεται ὁ τῶς ἐπίσκοπος Ταλαντίου καὶ Διαυλίας

Δανιήλ, Μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ προκατόχου αὐτοῦ διχόνοια δόντος παραίτησιν τῇ 21 Φεβρ. 1638. Διχόνοια, περὶ ἧς ὄρα Μεσ. Βιβλ. τόμ. Γ' σ. 574 κ. ἑ. Ὁ Σωφρόνιος δίδωσι παραίτησιν τῇ 19^ῃ Ὀκτωβρίου 1638, εἶτα γίνεται Βιδύνης ἀντὶ τοῦ καθαιρεθέντος Γαβριήλ τῷ 1648, ὅτε ἀπεβίωσε. Ἐν σιγγιλίῳ τῆς ἐν Ἄνδρῳ Μονῆς Ἀγίας ὑπογράφεται πρῶν τῷ 1640. Ὁ Δανιήλ παραιτεῖται τῷ 1651 εἰς τὸν (οὕτως) Ταλαντίου Ἀνθιμον (Γ') (Τὸ Ταλάντιον γίνεται ἀπὸ ἀρχιεπισκοπῆς ἐπισκοπῆ τοῦ Ἀθηναίων. Σάθα, Μεσ. τόμ. Γ' σελ. 591) ἐπὶ πέντε μῆνας ὅτε (πρβλ. Ἐκκλ. Ἀληθ. 1907 σ. 538 τοῦ Ζερλέντη)³.

Ἰάκωβος, — 1652, εἶτα τὸ γ' ὁ Δανιήλ, ὅστις μετὰ 3½ ἔτη παραιτεῖται. Τὸν Ἀνθιμον εὐρίσκω μέχρι τοῦ 1679. Εἶτα Ἰάκωβον τὸν Β'⁴, ὅστις τῷ 1691 ἐτελεύτησεν ἐν Ναυπλίῳ. Σημ. Τῷ 1662 εὐρίσκω τὸν Ἀθηναίων

Ἀνθιμον, ὑπογράφοντα ἐν τῷ ὑπομνήματι τοῦ κώδικος 333 καὶ τῷ 1671 εὐρίσκεται ἐν Συνοδικοῖς ἐγγράφοις (σελ. 72). Ἦν ὁ διακριθεὶς καὶ ἐργασθεὶς πρὸς διάδοσιν τῶν γραμμάτων ἐν Ἀθήναις τῷ 1676 κατὰ Παρανίκαν, Σχεδιάσμα σελ. 99.

Ἀθανάσιος (β'), Τῷ 1686 Π. Κ. 333, ἐξ. παρητήθη μέχρι τοῦ 1689.

Μακάριος (ὁ β'), ὁ Πελεκᾶνος, — 1693⁵.

Κύριλλος, (β').

Μελέτιος (ὁ β'), ὁ διδάσκαλος τῆς Ἐπιφανείου Σχολῆς. Τῷ 1692⁶ Ναυ-

¹ Καὶ ἡ χρονολογία αὕτη εἶναι προβληματικὴ. Χρυσ. Παπαδοπούλου, Ἐνθ' ἀν. Κύριλλος ὁ α'. περὶ τὸ 1611. Αὐτόθι.

² Ὁ Χρυσόστ. Παπαδόπουλος, τὸν φέρει κατὰ τὸ 1619, μεθ' ὃ ἀκολουθεῖ (αὐτόθι σελ. 56) Θεοφάνης ὁ β'. 1620 (;) — 1633.

³ Κατὰ τὸν Χρυσ. Παπαδόπουλον ἔνθ' ἄνωτ. τοῦ Δανιήλ διάδοχος ἐγένετο ὁ Ἀνθιμος ὁ Γ' (1655-1676). Αὐτόθι

⁴ Πρόκειται περὶ τοῦ Ἰακώβου τοῦ Α'.

⁵ Τοῦτον διεδέχθη ὁ Ἀνθιμος ὁ Δ'. 1693-1699, ὁ δὲ Κύριλλος διετέλεσε μητροπολίτη ἀπὸ 1699-1703.

⁶ Τὸ χειρόγραφον ἔχει 1792, ὅπερ εἶναι σφάλμα οὐχὶ ἐνσυνειδητόν, διότι ἀκολουθεῖ ἡ ὀρθὴ χρονολογία τῆς ἀνάδοις εἰς τὸν μητρ. θρόνον.

πάκτου και Ἐπιτομῆς καὶ τῷ 1703 Ἀθηνῶν. (Μελετίου Ἐκκλ. Ἱστορία τόμ Α΄. πρόλογος· Ὁ βίος αὐτοῦ). Ὁ ἐξ Ἰωαννίνων (Σάββα Νεοελληνικῆ Φιλολογία καὶ Βρετοῦ Α. 221). Ἐτάφη ἐν Χάσκιοι. Σχεδίασμα Παρανίκα σημείωσις.

Ἰάκωβος ὁ β΄, (Le Quien Β΄. σ. 178). Τῷ 1714, ἐφ’ οὗ ἀποδόμησε τὴν Ἑλληνικὴν Σχολὴν ὁ ἱεροδιδάσκαλος κῦρ Γρηγόριος.

Ζαχαρίας (1731;) ¹.

Ἀνθιμος ὁ (ε΄), Τῷ 1741 διάδοχος αὐτοῦ, ὅστις τῇ 12 Ἰανουαρίου 1769 ἀπεβίωσε ἐν Λεβαδείᾳ καὶ τὸν διεδέχθη ὁ τέως Δρύστρας

Βαρθολομαῖος, περὶ οὗ ὄρα ἐπίμετρον Κ. Σταματιάδου καὶ «Σωτήρος» Β΄, 77. Πρὸς βασιλεύουσαν δι’ ἐργασίας αὐτοῦ τε καὶ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ μετέβη, ὅτε δὲ τὸ τρίτον ἐπανέκαμψε κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1776, ἀδήγησε μεθ’ ἑαυτοῦ καὶ τὸν διδάσκαλον κῦρ Ἀθανάσιον τὸν Κύπριον (Νικομηδείας), ὅστις ἐξεφώνει λόγους ἐπ’ ἐκκλησίας καὶ ὅστις ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Βαρθολομαίου μεταβάντος εἰς Σαλαμίνα κατὰ τὸ 1779 πρὸς συνάντησιν τοῦ δραγομάνου Νικολάου Μαυρογένους ἀκολουθοῦντος τὸν ναύαρχον Χασὰν Πασᾶν εἰς Πελοπόννησον, ἦν ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος. Κατὰ τὰ τέλη τοῦ αὐτοῦ ἔτους μετέβη εἰς τὴν πρωτεύουσαν πάλιν, ἀποθνήσκει δὲ τῇ 4 Νοεμβρίου 1781 ² καὶ διορίζεται ὁ πρῶν Πισιδεῖας

Βενέδικτος ὅστις τῷ Ἰουνίῳ τοῦ 1785 παντελεῖ καθαίρεσει ὑποβάλλεται ἐπὶ Γαβριὴλ Πατριάρχου καὶ ἐξορίζεται εἰς Ἀθῶν, ἐκλέγεται δὲ ὁ μέγας Πρωτοσύγκελλος τὸν Ἰούνιον ἐπινεμ. γ΄. εὐφραδῆς καὶ γνώστης τῆς Ὀθωμανικῆς ὁ

Ἀθανάσιος (ὁ γ΄). Οὗτος τῷ Ἰουνίῳ τοῦ 1787 ἐξορίζεται καὶ ἐπανερχεται ὁ Βενέδικτος, ὅστις τῷ 1794 ἐξώσθη καὶ διωρίσθη τῷ 1801 Βιδύνης μητροπολίτης. Εἶτα πάλιν ὁ Ἀθανάσιος ὁ γ΄. (Κατὰ τὸ χρονικὸν πάλιν ὁ Βενέδικτος διωρίσθη Ἀθηνῶν, ὁ δὲ Ἀθανάσιος εἰς Ἀγ. Ὅρος ἐστάλη καὶ εἶτα πάλιν ἀνακαλεῖται διὰ Πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς τῷ 1789). Σημείωσις. Ἐν τῷ «Σωτήρι» τίθενται οὕτω: Νεόφυτος 1767-1774, Γαβριὴλ 1774-1780. Ὁ Ἀθανάσιος ἀποθνήσκει μετὰ πεντάμηνον ἀσθένειαν τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1799 καὶ τὸν Ὀκτώβριον ἐκλέγεται ὁ

Γρηγόριος, ὅστις τῷ 1806-1807 ἦν συνοδικός. Ἐπίσης καὶ κατὰ τὸ 1818 (Λόγ. Ἐρμῆς 1818 περὶ σχολῆς Ἄνδρου σιγίλλιον σ. 603) φέρεται. Οὗτος ἐκλέγεται τὸν Φεβρουάριον Χαλκηδόνος, ἀντ’ αὐτοῦ δὲ διορίζεται ὁ πανοσιολογιάτατος μέγας ἀρχιδιάκονος τῆς Μ. Ἐκκλησίας κῦρ

Διονύσιος (β΄), ἐκ Δημητσάνης ἀνεψιὸς ἐπ’ ἀδελφῆ τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ ε΄. καὶ ἀντ’ αὐτοῦ, ἐκμετρήσαντος τὸ ζῆν, (ὄρα

¹ Πιθανωτέρα εἶναι ἡ χρονολογία 1734, διὸ καὶ ἔχει δίκαιον ὁ Μυστακίδης θέτων ἐρωτηματικόν.

² Χρυσ. Παπαδοπούλου, Ἐκκλησία Ἀθηνῶν σελ. 70-71.

ἐμὸν ὑπόμνημα) ἐκλέγεται ὁ θεοπροβλήτος πανιερώτατος μητροπολίτης Εὐρείπου κῦρ

Γρηγόριος, [ὁ δ΄.] («Σωτήρος» τόμ. Β΄ σελ. 87) κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1827, ἀποθνήσκει δὲ κατὰ Μάρτιον τοῦ 1828 καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐκλέγεται ὁ μητροπολίτης πρόφην Ἄρτης

Ἄνθιμος, (ὁ στ΄), ἐν τῷ ὑπομνήματι τοῦ ὁποίου ὑπογράφουσι τέσσαρες μόνον ἀρχιερεῖς, ὁ Ἐφέσου Μακάριος, ὁ Ἡρακλείας Ἰγνάτιος, ὁ Κυζίκου Ματθαῖος καὶ ὁ Νικομηδείας Πανάρετος.

Ὁ Νεόφυτος, τῷ 1833 πρόφην ἐπίσκοπος Ταλαντίου, περὶ οὗ ὄρα «Σωτήρος» Β΄. σελ. 88. Κωνσταντίνου Οἰκονόμου, Τὰ Σωζόμενα Ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα τόμ. Β΄ σελ. 33, 51, 168. Νεοελλ. Φιλολ. Βρετοῦ 96, 166, 167 καὶ 223. Γούδα παράλληλοι βίοι τ. Α΄. σ. 375-415. Σχεδιάσμα Παρανίκα σ. 102.

Μισαήλ, Περὶ οὗ ὄρα σχεδ. Παρανίκα σ. 162 γραπτὰς μου σημειώσεις καὶ «Σωτήρος» αὐτόθι.

ΑΙΓΙΝΗΣ

Θεόδωρος, θ΄. αἰῶνος κατὰ Schlumberger ἐκ μολυβδοβούλλου διατηρουμένου ἐν Ἀθήναις, *Revue des E. G.* τ. Β΄ σ. 248.

Νιμφων, (sic) γίνεται τῷ Ἰουνίῳ τοῦ ζ' αἰῶνος ἤτοι 1608, οὗ θανάτου ἐξελέγη κατὰ Νομικὴν Συναγωγὴν (τῷ 1619 ἔζη, ὄρα Μνημεῖα Ἱστορίας Ἀθηναίων Καμπούρογλου¹ σελ. 330) τῷ 1627 ὁ

Νεόφυτος, καὶ τῷ 1628 ὁ

Δωρόθεος, «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» Θ΄. 176.

Δωρόθεος, τῷ ἀρχα' κατ' Ὀκτώβριον παραιτεῖται, ἀντ' αὐτοῦ ἐκλέγεται κατὰ Δεκέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους (1651) ὁ

Μελέτιος,

Καλλίνικος, ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 95 χειρογράφῳ τεύχει τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης Ἀθηνῶν τῷ 1693

Ἀμβρόσιος, οὗ τῷ 1813 ἀποθανόντος ἐξελέγη κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὁ δευτερεύων τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας

Γεράσιμος, Ἡ ἐκλογή ἐγένετο ἐν τῷ ναῖσκῳ τοῦ Τιμίου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου τοῦ κατὰ τὸν Κουρούτσεσμε. Ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ δὲ τοῦ Γερασίμου προήχθη καὶ ἡ τέως ἀρχιεπισκοπὴ Αἰγίνης († Ὑδρας καὶ Πόρου) εἰς μητρόπολιν. (Ὅρα ἡμετέρας Ἱστορικὰς σελίδας περὶ Κουρούτσεσμε σ. 74). Ἡ προᾶξις δὲν ἀναφέρεται παρὰ τῷ κ. Γεδεῶν εἰς Π(ατριαρχικούς) Π(ίνακας).

¹ Τόμ. Α΄. ὁ πρόφην Αἰγίνης Ν ή φ ω ν.

ΑΙΝΟΥ¹

Δανιήλ, 1620. Ὑπογράφει ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως (Legrand. B. Hell. τόμ. IV σελ. 341 καὶ 343), ὑπογράφει δὲ καὶ ὡς πρόφην Αἴνου κατὰ τὸ 1624 (αὐτόθι σελ. 348)².

Ἰγνάτιος, 1624 αὐτόθι σελ. 346.

Παρθένιος, (Ν. Σ) παραιτεῖται καὶ ἀντ' αὐτοῦ κατὰ Μάρτιον τοῦ ,αχνβ' ὁ **Νικηφόρος**, (Ν. Σ) οὗ παραιτησαμένου κατὰ Νοέμβριον τοῦ ,αχνε' (1655), γίνεται ὁ

Μακάριος, (Ν. Σ)

Φιλάρετος? 1774 (Βυζαντινὰ Χρονικὰ Κεραμῶς, 277).

ΑΛΜΥΡΟΥ

Ἐὰν εἷς ἢ δύο Ἄρμυροὶ ὄρα Γιαννοπούλου ἐν Β. C. Η. 1899 σ. 416.

Ὠγήσιμος.

Ζώσιμος.

Σωφρόνιος, 1636 θεοφ. ἐπίσκοπος

Νεόφυτος, 1665

Ἀνθιμος, Α. 1721

Νικηφόρος, 1755

Ἱερόθεος, 1782-1802 ὄρα Ζητουνίου

Ἀνθιμος, ὁ β'. 1892.

ΑΜΑΣΣΕΙΑΣ

Ἵπέρτιμος καὶ ἔξαρχος παντὸς Εὐξείνου Πόντου.

ΑΠΟ ΧΡΙΣΤΟΥ

Νικήσιος, Τοῦτον ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων «ὡς ἀγγελικὸν τοὺς τρόπους καὶ τὸν βίον» κατέστησεν ἐπίσκοπον

Φαίδιμος, 235

Ἀθηνόδωρος, 270

Βασιλεύς, 314-320

Εὐτυχιανὸς ἢ Εὐτύχιος, 325

Βασίλειος, 347-354

Εὐλάλιος, 360

Μάρκελλος, 378

Ἀσιέριος, 399-401

Παλλάδιος, 431

Σέλευκος, 451

¹ Πρβλ. καὶ Σάροδεων Γερμανὸν ἐν «Θρακικῶν» τόμ. 6.

² Ν. Κ. 1 Ἰουν. 1891.

- Μελέτιος** | ἅγιοι, ὧν ἡ μνήμη τῇ 5 Ἀπριλίου, 515-553.
Σέλευκος |
Στέφανος, ἐν τῇ Ε΄ Οἰκουμ. συνόδῳ 553.
Ἰωάννης, 680-692
Θεόδωρος, 692
Δανιήλ, 783
Ἀστέριος, 783
Θεοφύλακτος, 792
Νικηφόρος, 869
Στέφανος, 925
* **Θεόδωρος**, πρόεδρος καὶ μητροπολίτης Ἀμασείας ι - ια΄ αἰῶνος Revue
 Archeolog. 1905 σ. 325.
Μιχαήλ, 1167 (εἶτα Ἀγκύρας)
Νικήτας, 1168
Λέων ἢ Δεόντιος, 1168-1177
Στέφανος, 1193-1197
Κάλλιτος, 1317
Μιχαήλ, 1370
Ἰωσήφ, 1384
Ἰωάσαφ, 1434-1439
Δανιήλ, 1450
Σαββάτιος, 1546
Γεννάδιος, 1561
Ἰωάσαφ, 1572-1578
Ἄνθιμος, 1590
Γρηγόριος, 1623
Μελέτιος, 1624-1626
Ζαχαρίας, 1626-1633
Μελέτιος, 1635
Ἰεξεκινήλ, 1635-1641
Ἀρσένιος, 1644
Παρθένιος, 1645
Κύριλλος, (Ἀμασείας καὶ Καφᾶ) 1651
Κοσμᾶς, 1652
Γεράσιμος, 1656
Κοσμᾶς, 1667-1668
Γεράσιμος, 1668
Ἰωάσαφ, 1668-1671
Γεράσιμος, 1672
Διονύσιος, 1717-1720

Ἀγαπητός, 1721

Γαβριήλ, (πρόφη) εἶτα Ρασκοπρεσρένης 1766

Διονύσιος, 1771 - 1780

Παῖσιος, 1780 - 1795

Νεόφυτος, (πρότερον Μ. πρωτοσύγκελλος) 1810 - 1826

Διονύσιος ὁ ἀπὸ Σηλυβρίας, 1826 - 1827

Νεόφυτος τὸ β', 1827

Μελέτιος (ὁ ἀπὸ Μ. πρωτοσυγκέλλου), 1828 - 1830

Διονύσιος, τὸ β' 1830 - 1835

Καλλίνικος ὁ ἀπὸ Λιδυμοτείχου, 1835 - 1847

Κύριλλος ὁ ἀπὸ Αἴνου, 1847 - 1855

Σωφρόνιος ὁ ἀπὸ Χίου, 1855 - 1863

Σωφρόνιος ὁ ἀπὸ Ἄρτης 1863 - 1887

Ἀνθιμος Ἀλεξούδης ὁ ἀπὸ Βελεγράδων, 1887¹.

ΑΜΥΚΛΩΝ²

Ἐγένετο τὸ κατωτέρω ἔγγραφο τῷ 1340 Νοέμβριον, πατριάρχης ἦν Ἰωάννης ὁ 14^{ος}.

Περὶ Ἀμυκλῶν, ὡς ἐπαρχίας τοῦ Λακεδαιμονίας, τοῦ Νέων Πατρῶν μέτιθι τὸ ἔγγραφο ὅπερ εὔρηται ἐν 216 σελ. τοῦ Α΄ τόμου τοῦ Miklosich καὶ ὅπου λέγεται «Τὸ Ἀμυκλείον», ἡ ἐπισκοπή, ἦν μὲν ἄνωθεν ἐξ ἀρχῆς διαφέρον τῇ ἁγιωτάτῃ μητροπόλει Λακεδαιμονίας, τὰ πρῶτα μὲν ἐνοριακὸν αὐτῆς δίκαιον εἰς ἐπισκοπὴν ἔτι τελοῦσης τῆς τοιαύτης μητροπόλεως ὑπὸ τὴν τῆς Κορίνθου. Ἐπειτα ἐξ ὅτου τῷ τῆς μητροπόλεως ἐτιμήθη σεμνώματι εἰς ἐπισκοπὴν καὶ αὐτὸ ἀποκατέστη. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅτε ἀπὸ ἀρχιεπισκοπῆς αἱ Παλαιαὶ Πάτραι εἰς μητρόπολιν προεβιάσθησαν, καὶ ἔσχον ὑφ' ἑαυτὴν ἐπισκοπὰς τῆς Κορίνθου ἄλλας καὶ τὴν Λακεδαίμονος ὑποτεθεῖσα τῇ τῶν Παλαιῶν Πατρῶν, πάλιν συνοδικῶ ἔγγράφῳ κρίσει ἀφαιρεθεῖσα τῷ τῆς Λακεδαιμονίας προσετέθη.

Ἐπειδὴ δὲ πάλιν ἐπὶ τοῦ πρὸ τοῦ ἡμῶν ἀοιδίμου Πατριάρχου τοῦ κῦρ Ἡσαΐου ἴσχυσεν ἐπιλαβέσθαι τῆς ἐπισκοπῆς ταύτης τὴν τῶν Παλαιῶν Πατρῶν, ἅτε τῆς Λακεδαίμονος χηρευούσης ἐφ' ᾧ καὶ γράμμα συνοδικὸν καὶ σεπτὸν χρυσόβουλλον ἐξεδόθη.

Ὁ νῦν ἱερώτατος μητροπολίτης Λακεδαιμονίας καὶ ὑπέρτιμος ἐν ἀγίῳ πνεύματι ἀγαπητὸς ἀδελφὸς καὶ συλλειτουργὸς τῆς ἡμῶν μετριότητος κῦρ Νεῖλος, οὐδαμῶς ἔκρινε δέον περιδεῖν τὴν λαχοῦσαν αὐτὸν ἐπὶ τῇ οἰκείᾳ

¹ Ν. Κ. 27 Ἰανουαρίου 1892.

² Γεφ. Ἰ. Κοινιδάρη: Ἀμυκλῶν καὶ Τριπολιταῶν. Ἐν Ἐθρῆσει. καὶ Χριστ. Ἐγκυκλ. τόμ. Α σελ. 924 ἐξ.

ταύτη ἐπισκοπῇ ἀδικουμένην, ἀναγνωσθέντων πάντων τῶν ἐξ ἑκατέρων μερῶν ἐγγράφων ἐδικαίωσεν καὶ πάλιν ἐπανελθεῖν τῇ μητροπόλει Λακεδαιμονίας καὶ ὑποκεῖσθαι αὐτῇ ἀναφαιρέτως καὶ ἀναποσπάστως εἰς τὸν ἐξῆς ἅπαντα καὶ διηνεκῆ χρόνον, κατὰ τε τὴν περίληψιν τῶν προσόντων αὐτῇ ἐγγράφων δικαιωμάτων ἐξ ὧν ἀριθελώτατα, ἀναφαίνεται οἰκείαν ταύτης εἶναι ἐπισκοπὴν, ὡς καὶ τὴν τῆς Πίσσης καὶ τὴν τῶν Ἐζερωῶν.

Ἰωάννης, Πατριάρχης Οἰκουμενικὸς † νοεμβρίῳ ἰνδικτιῶνος θ´

Ἄμυκλῶν¹ Notitia Parthey 10, 581 καὶ 13, 432, ἀντὶ Λακεδαιμονίας ἦν ἐπισκοπὴ ταῖς Πάτραις τῆς Πελοποννήσου.

Περὶ Ἄμυκλῶν καὶ ναῶν ἐν αὐτοῖς ἀρχαίων ὄρα Ραγκαβῆ, Ἱστορία τῆς καλλιτεχνίας. Ἐπίσης τὰ ἐν Κουρούτσεσμε.

Κύριλλος, Ἄμυκλῶν φεύγει τῷ 1771 κατὰ τὴν εἰς Πελοπόννησον εἰσβολὴν τῶν Ἀλβανῶν σὺν τῷ Π. Πατρῶν Παρθενίῳ, Κορίνθου Μακαρίῳ καὶ Χριστιανουπόλεως Δανιὴλ εἰς Ζάκυνθον (Σάθα, Τουρκοκρατουμένη Ἑλλάς σ. 499, Οἰκονόμου, τὰ Σωζόμενα σελ. 417 ἐν σημειώσει).

Νικηφόρος, Τῷ 1798 (ἐν σιγίλλῳ περὶ Μονῆς ἐν ἐπαρχίᾳ Βρεσθένης Λακεδαιμονίας). Τούτου ὁ ἱεροδιάκονος Ἰωσήφ ὁ ἐκ Τριπολιτζᾶς τῷ 1804 ἐξέδοτο τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγ. Δημητρίου τοῦ Νέου (Βρετοῦ Α´. 147 ὄρα).

Παρθένιος, ὁ ἀπὸ Ἄμυκλείου δεθεῖς ἀνήχθη διαταγῇ τοῦ Ταγιάρογλου σατραπόου τῆς Δαμασκοῦ ἐξ Ἱεροσολύμων εἰς Δαμασκὸν ἕνεκα τοῦ ζητήματος τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, ὃν οἱ Ἀρμένιοι κατέσχον ἐπὶ Παΐσιου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων. Τότε ἐστάλη εἰς Ἀδριανούπολιν ὁ Δημητρίζανίτης Διονύσιος, περὶ οὗ ὄρα τὰ ἐν Δημητσάνῃ (Ἱστορία τῆς Ἁγίας Πόλεως σ. φιβ´).

ΑΝΔΡΟΥ²

Ὅρα Ηορφ.

Σαμουήλ, ἐν τῇ κατὰ Φωτίου συνόδῳ τῷ 869 (Mansi, Conciliorum Coll. τόμ. 16 σελ. 37 - 195).

Λέων, μολυβδόβουλλον, ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου δημοσιευθὲν ὑπὸ τοῦ Schlumberger, Revue des études grecques σελ. 251 ἐπίσκοπος.

Ἀρσένιος, τῷ 1575, Turcogr. 507.

Γαβριήλ, 1593. «Ἑλλην. Φιλ. Σύλλογος» 17. «Μαυροκορδάτειος βιβλ.» 75.

Βενιαμίν, (Ν. Σ. 284α) Τῷ 1612. (Ἰουλίῳ Ἱζριη)³ ὅστις τῷ Ἱζρὶ ἀντικαθίσταται ὑπὸ τοῦ

¹ Γ´. ὁ Ἄμυκλείου, ἔχει τὸ κείμενον.

² Περὶ τῆς Ἐπισκοπῆς Ἄνδρου καὶ ἐπισκόπων αὐτῆς ἴδε Δ. Πασχάλην ἐν περιοδικῷ «Θεολογία». Τόμ. δ´ καὶ ε´ (1926 - 27).

³ Ἡ ἐντὸς τῆς παρενθέσεως σημείωσις εὐρίσκεται ἐν ἰδιαιτέρῳ δελτίῳ.

Νεοφύτου, τοῦ Σκύρου, ἀνθ' οὗ πάλιν μετ' ὀλίγον ἀναλαμβάνει τὸν θρόνον ὁ τέως τοιοῦτος Βενιαμίν, ὅστις ἀθωοῦται καὶ καθαιρεῖται ὁ νῦν ἄνδρου (πρόφην Σκύρου) Νεόφυτος.

Γρηγόριος, (Ν. Σ) καθαιρεῖται ἐπὶ Κυρίλλου τῷ 1626, διότι καὶ «ἔπασχε λώβην τὴν ἐν τῇ θεῖα Γραφῇ ἱερὰν νόσον καλουμένην. (Σάθα, Μ. Βιβλιοθ. Γ' σ. 565), καὶ γίνεται ὁ

Μακάριος¹, (Ν. Σ) ὅστις καθαιρεῖται τῇ 13 Μαρτίου τοῦ 1630 ἰνδ. ιγ' καὶ διορίζεται ὁ

Κύριλλος, (Ν. Σ) «ὑπερορίου δ' ἀπὸ διετίας ὄντος καὶ καθαιρεθέντος» ἐγένετο κατὰ Φεβρουάριον τοῦ ,αχνβ' ὁ

Αὔξεντιος, ὅστις καθαιρέσει ὑποβάλλεται τῷ 1666.

Ἀρσένιος, Τῷ 1641 (Π. Κ. 333).

Ἰακώβος, Τῷ 1668 ἐπὶ Μεθοδίου. (Ἦρα Σινᾶ ἔγγραφα σ. 64), καὶ τῷ 1690; (καὶ ὑπάρχει κώδιξ ὑπ' αὐτοῦ γραφεῖς, νόμιμον «ἐτοῦτος τὸ νομιμον ὑπάρχει καμοῦ τοῦ ταπεινοῦ ἀρχιεπισκόπου ἄνδρου Ἰακώβου καὶ ὄποιος τὸ... νὰ ἔχη τὰς ἀρὰς τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων Πατέρων...)

Γεράσιμος ὁ β', ὁ Πατριάρχης, προεδρικῶς.

Μελέτιος, Τῷ 1745 ἀφεύκτω διαταγῇ τῆς κραταιᾶς βασιλείας ἐξεώσθη καὶ διωρίσθη τῷ Μαΐῳ ἀντ' αὐτοῦ ὁ μέγας πρωτοσύγκελλος

Γεράσιμος.

Διονύσιος, Τῷ 1750 ἰνδ. ιγ' ἐπὶ Κυρίλλου ἀποθνήσκει, διαδέχεται αὐτὸν ὁ ὀσιώτατος ἐν ἱερομονάχοις

Νεόφυτος, ὅστις ἀποθνήσκει τῷ 1758 καὶ τῷ Σεπτεμβρίῳ ἐκλέγεται ἐπὶ Σεραφεῖμ, ἐν τῷ ναῶ τοῦ μεγάλου Ρεύματος, ὁ ὀσιώτατος ἐν ἱερομονάχοις

Φιλόθεος, Ἐπὶ Σωφρονίου ἀπέθανε ὁ

Ἰωάσαφ, καὶ διωρίσθη ὁ ἐν ἱερομονάχοις

Διονύσιος (Καίρης), τῷ ,αψοε'. Οὗτος ἀποθνήσκει καὶ τῷ 1799 τὸν Αὐγούστον καὶ ἐκλέγεται ἐν τῷ ναῶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Κοροῦτσεσεμ ὁ ὀσιώτατος ἐν ἱερομονάχοις κῦρ

Παγκράτιος, οὗτος ἀποθνήσκει τῇ 30 Αὐγούστου 1810 καὶ τὸν Σεπτέμβριον ἐκλέγεται ὁ μέγας ἀρχιδιάκονος τοῦ Πατρ. Οἴκ. θρόνου,

Διονύσιος, ὅστις ἀποθνήσκει τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1835 εἶτα:

Σωφρόνιος, (ὁ) Ρεματούσης.

Σεραφεῖμ, τῷ 1837 διωρίσθη ἦν πρότερον Σμύρνης ἐκπεσὼν τοῦ θρόνου τῷ 1833 καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα διωρίσθη ἄνδρου τῷ 1837 ὅπου καὶ ἐτελεύτησε τῷ 1842 (Οἰκονόμου: Σωζόμενα Φιλ. σ. 347 ἐν σημειώσει).

¹ Ἐν δελεῖφ, προφανῶς ἀνεπεξεργάστῳ, ὑπάρχει ἡ ἐξῆς σημείωσις: Μακάριος τῷ Δεκεμβρίῳ 1636 καὶ οὗτος καθαιρεῖται καὶ γίνεται ὁ Κύριλλος. (Ἦρα σελ. Νομ. Συν. 309 β. τῷ 1639(;))

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΑΝΔΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ ΚΑΙ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

Ἐξ Ἄνδρου ἦν Ἰωσήφ ὁ Ἄνδριος ἀρχιμανδριτῆς κατὰ τὸ 1650 - 1660, ὅστις παρέστη τῷ ὑπάτῳ Κιοπρουλῆ ὑπερασπιζόμενος τὸν πατριάρχην Ἱεροσολύμων. (Παΐσιου Περιγρ. Ἁγίας Πόλεως σ. , ρις' ὄρα τὰ περὶ Θεοδωρήτου Λακεδαιμόνος). Ἄνδριος ἦν ὁ ἀπὸ Λαρίσσης πατριάρχης Διονύσιος ὁ Γ' 1660. (Κατάλογος Μαθᾶ σελ. 311). Οὗτος παρεπιδημεῖ ἐν Ἱεροσολύμοις τῷ 1670, ἐπιτροπεύοντος τοῦ Δοσιθέου τοῦ πρῶην Ἱεροσολύμων Νεκταρίου, ὅστις παραγενόμενος εἰς Ἱεροσόλυμα προσήνεγκε τῷ κοινῷ τοῦ Π. Τάφου εἰς ψυχικὴν σωτηρίαν δέκα χιλιάδες γροσίων ἐντειλάμενος ἵνα ὁ τόκος αὐτῶν δαπανᾶται εἰς κατασκευὴν ἄρτων (προσφορῶν) καθαρῶν διανεμομένων κατὰ πᾶν Σάββατον ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ τοῖς ἐν τῷ μοναστηρίῳ εὐρισκομένοις ἀγιοταφίταις πατράσι καὶ τοῖς ἐν ταῖς λοιπαῖς μοναῖς τε καὶ ἐκκλησίαις... Τοῦθ' ὄπερ εἰς δῶρα διατετίμηται ὀρθῶς καὶ ἀπαραβάτως μνημονευομένου τοῦ ὀνόματος μετὰ τῶν πατριαρχῶν Ἱεροσολύμων (Ἱστορία Ἁγίας Πόλεως Παλαμᾶ σελ. φλ').

Ἄνδριος ἦν ὁ Βιζύης Ἰωάσαφ, ὁ Μαρμαρᾶς (σελ. 334 Μαθᾶ).

Ἄνδριος ἦν Ματθαῖος ὁ Λιβύης μητροπολίτης, εἶτα δὲ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἀποθανὼν τῷ 1762 καὶ καταλιπὼν εἰς τὴν ἐν Ἄθῳ μονὴν τοῦ Κουτλουμουσίου τὴν βιβλιοθήκην αὐτοῦ καὶ χρήματα κλπ. (ὄρα Γεδ. Ἄθῳ σελ. 224). Βλέπε καὶ βίους ἀνδρῶν Ἄνδρου τοῦ Μπληζιώτου σ. 31 κέ. πρβλ. Γεδεῶν Ἄθῳ σ. 182.

Ὁ ἀρχιερεὺς Κέω Νικὸδῆμος Ροῦσος (Παρνασσὸς τόμ. Θ' σ. 338 ὄρα) ἦν Ἄνδριος.

Ἄνδριοι μαθηταὶ ἐν Πίση κατὰ τὸ 1817 δπάρχουσι σπουδάζοντες ὁ Ἰωάννης Δελαγραμαμάτικας, Διονύσιος Καμπάνης (Λογ. Ἐρμ. σ. 24 τοῦ 1818).

ΑΡΓΟΥΣ

Τὸ Ἄργος ἐγένετο μητρόπολις τῷ 1089¹ (6597): ὄρα Σύντομον χρονικὸν ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ Δούκα (ἐκδ. Βόννης σελ. 515).

Τῷ 1389 τὸ Ναύπλιον ἢ Βενετία κατέλαβε (Ἀνάπλι).

Τῷ 1397 ὁ Γιακοῦπ (ἢ Ἐγιούπ;) πασᾶς καὶ ὁ Μουράτης κατέλαβεν τῷ μηνὶ Ἰουνίῳ β' ἡμέρα Σαββάτῳ τὸ Ἄργος καὶ τῇ Κυριακῇ ἐπῆραν αὐτὸ καὶ ἠχμαλώτισαν τὸν λαὸν σ. 517.

Τῷ 6929 (1420) τὰς 17 Δεκεμβρίου κατέστρεψαν τὸν νάξθηκα τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέως ἐν Ναυπλίῳ.

¹ Τὸ ὀρθὸν εἶναι 1189 πρβλ. Γερ. Ἱ. Κοινιδάρη: Σύντομος Ἐκκλ. Ἱστορία τοῦ Ἄργους Ναυπλίου, Ἀθήναι 1936.

Τῷ Ἀπριλίῳ τοῦ 1463 κυριακῇ τῶν Βαίων παρεδόθη τὸ ἄργος εἰς τοὺς Τούρκους, ἀλλὰ τῇ 5 Αὐγούστου παρέλαβον τὸ αὐτὸ ἄργος οἱ Βενετοὶ (σ. 521) Ναυπλίου καὶ ἄργους.

Σακελλίωνος, Δελτ. Ἰστορ. καὶ Ἐθν. Ἐτ. τεύχος ε΄ Zu den Bischofslisten von Nauplia - Argos vergleiche man auch Gelzer: Analecta. Ind. lect. τοῦ χειμερινοῦ ἔξαμήνου 1891/92 Jena 1891/92. Ὅρα καὶ Mittel. des D. Arch. Instituts 1909 σ. 189-236 ὑπὸ Struck σελ. 232.

Εὐτελής!! Κατὰ παρανόησιν ἐκ τοῦ «ὁ εὐτελής ἐπίσκοπος Ναυπλίας καὶ ἄργους» ἔγινε κύριον ὄνομα ὑπὸ τοῦ Zimmermann. Byz. Zeitschr. Θ. (1900 σ. 550).

Δέων, τῷ 869 (Mansi, Conciliorum τόμ. 16 σ. 37-195).

Δέων, (β΄) τῷ 1156 Mansi τόμ. 21 σ. 638. Τὸ ἐπίγραμμα αὐτοῦ ἐν σελ. 229¹ ὅπου ἀναγνωστέον ἐπιζα οὐχὶ ἐπιτίζα. Ἔτος ,ςχνζ΄ (6657=1148/9).

Ἐν Νεοελλ. Φιλ. Σάθα σ. 599 τ. Α΄ εὐρίσκω, ὅτι ὁ Γεώργιος Μαρκ. Ζωγράφος Πελοποννήσιος ἐπεμελήθη τὴν ἐν ἔτει 1727 καὶ 1729 ἐν Βενετίᾳ ἐκδοθεῖσαν ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου

Πέτρου, ἀρχιεπισκόπου Ναυπλίου καὶ ἄργους. Ὅρα Διονύσιον παρὰ Σάθα Γ. 486 Μεσ. βιβλ.

Παρθένιος, (Ν. Σ) παραίτησις τῷ 1599. (Σάθα Μ. Β. τ. Γ΄ σ. 549).

Ἄνθιμος, (Ν. Σ) ἐξελέγη τῷ 7110 = 1602 νοεμβρίου 23 («Ἐκκλ. Ἀλήθεια» τόμ. Β΄ σελ. 780). Οὗτος ἦν ἄραγε ὁ μετέπειτα Μηθύμνης; (ὄρα ἐμὰ, ἀνθ' οὗ μετατεθέντος ἐξ Ἀθηνῶν ἐξελέγη ὁ πρόφην Νέων Πατρῶν.

Παρθένιος, (Ν. Σ) κατὰ Φεβρουάριον τοῦ ,ζριβ΄ (1604).

Διονύσιος, Ναυπλίας μητροπολίτης, φιλόσοφος, ἄριστος μαθητὴς Κορρυδαλλέως (Σάθα Νεοελλ. Φιλ. σ. 416 καὶ 253).

Σωφρόνιος, (Ν. Σ) οἰκονόμος τῆς μητροπόλεως «ἀνὴρ τῷ ὄντι ἐνάρετος καὶ πάση ἄλλῃ παιδείᾳ κεκοσμημένος» ὃν παραιτηθέντα διεδέχθη ὁ

Θεοφάνης, τῷ Ἀπριλίῳ τοῦ 1624 ἐν σιγιλίῳ Μονῆς Φιλοσόφου «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» Β΄ σ. 668. (1622 «Ἐκκλ. Ἀλ.» 1899 φ. Α΄ σ. 24).

Θεοφάνης, Τῷ 1640 (σιγίλ. Ἄνδρου). Οὗτος ἐπὶ Παρθενίου τῷ 1658 ὑπογράφει ἐν σιγιλίῳ τῆς Μονῆς τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν Τριγλίῳ τῆς Πελεκιτῆς. Καθαιρεῖται ἐπὶ Πατριάρχου Παΐσιου.

Μακάριος, (Ν. Σ) 1654 Ὀκτ. 7.

Θεοφάνης, καθαιρεῖται ἐπὶ Παρθενίου «ὥστε ὀνομάζεσθαι Θεοφάνην μοναχὸν ἀμέτοχον τῆς τε τιμῆς τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν εἰσοδημάτων τῆς μητροπόλεως» μηνὶ Νοεμβρίῳ 1665 (Νομ. Συν.).

¹ Τὸ ἦμισυ τῆς εἰδήσεως ὑπάρχει οὐχὶ ἐν τῷ τετραδίῳ, ἀλλὰ ἐν δελτίῳ, ἡ δὲ παραπομπὴ πιθανώτατα ἀναφέρεται εἰς τὴν Byz. Zeitschr.

Γεράσιμος¹, Τῷ 1667 μαῖω ἐν συνοδ. γράμμ. Παρθενίου τοῦ Δ' (Ἐκκλ. Ἀληθεία ἔτος γ' σ. 598) ὁ Ναυπλίου

Ἀμβρόσιος, 1711 (Σάθα Μεσ. βιβλ. τ. Γ' σ. 521).

Νεόφυτος, 1741-1747 «Ἐκκλ. Ἀληθ.» ἔτος Ι. σελ. 156.

Νικόδημος, 1776 «Ἐκκλ. Ἀλ.» ΚΘ' 1904 σελ. 217.

Μελέτιος, ὁσιώτατος ἐφημέριος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τῷ 1771 Ἀπριλίῳ, παραιτεῖται (οὗτος μνημονεύεται ἐν Καμπούρογλου τόμ. Α' σελ. 171) καὶ διορίζεται τῷ 1787 ὁ Ὡλένης

Ἰάκωβος, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε καὶ διωρίσθη ὁ ἀρχιμανδριτῆς τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Νικομηδείας

Γεράσιμος, κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1800 ἐπινεμ. γ', ἀλλ' οὗτος παρητήθη, καίτοι ἀνὴρ πεπαιδευμένος καὶ δεδοκιμασμένος, ὡς λέγει τὸ ὑπόμνημα τοῦ Π. Κ., «ἔξ ἐπηρείας γὰρ τῶν μισοκάλων ἀνεφύησαν σκάνδαλα καὶ ταραχαὶ καὶ λογοτριβαὶ μεταξὺ τῶν ἐνταῦθα παρευρεθέντων Πελοποννησίων χριστιανῶν δυσανασχετούτων ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ αὐτοῦ». Τοῦτο καταμαθὼν ἔδωκε παραίτησιν τῇ 22^ῃ Ἰανουαρίου καὶ ἐξελέγη ἀντ' αὐτοῦ ὁ πρόφην Παλαιῶν Πατρῶν

Γρηγόριος, ὁ φυλακισθεὶς τῷ 1821 ἐν Τριπόλει (Ζαφειροπούλου σελ. 10 πρβλ. καὶ Σάθα Μεσ. βιβλ. τ. Γ' σελ. 400)².

ΑΧΡΙΔΩΝ

Κατάλογος ὠραῖος ὑπὸ τ' Ἀμασείας Ἀνθίμου ἐν Ἐκκλ. Ἀληθεία 1889 σ. 158-160.

Γαβριήλ, ὄρα Ζερλέντη μονογραφίαν ἐν Γρ. Παλαμᾶ (1918) ἔτ. β' σ. 153-157 ἐν ἣ μνημονεύει τὴν τοῦ Ἀμασείας ἐν 1895 Ἐκκλ. Ἀληθ. εἰς σημείωσιν καὶ ἄλλα οὐχὶ ὅμως τὰ ἐμὰ παρὰ Legrand. Ὅρα Stigerl σ. 329. Legrand R. E. G. 1891, 184-185³.

ΒΑΡΝΗΣ

Varnae per adjunctionem (Acta et Diplomata ὑπὸ Miklosich et Müller σελ. 502). Ὅρα Turcograecia σελ. 7. Migne, Patrol. Graeca τ. 152 ἔτος 1431. Βάρνα ἢ πρόφην Τιβεριούπολις, Parthey, Synecdimus κλπ. ἀπὸ 63^ῃ ἔγινε 75^ῃ ἐπὶ Ἀνδρονίκου, ἔκθεσις νέα. Τῷ 1369 τῷ μητροπολίτῃ Μεσημβρίας confertur metropoli. Θεοδωρούπολις. Ὅρα «Ἐλλ. Φ. Σ.» παρ. τ. ιθ'.

¹ **Γεράσιμος**, «φυγὰς ᾤχετο μηδενὸς διώκοντος καὶ εἰς ἀπηγορευμένους τόπους ἀποδημήσας, ἐνθα ὑποπιος ἐστίν, ὡς καὶ τὴν εὐγένειαν τῆς καθ' ἡμᾶς εὐσεβείας προδοῦναι» μηνὶ Σεπτεμβρίῳ 1669. (Νομ. Συναγωγή).

² Ἐν τέλει ὑπάρχει σημείωσις ὅτι «ὁ Γεράσιμος οὗτος ἐγένετο Κρήτης» ἐπίσης ἡ εἰδησις «διδάσκαλος τῆς πόλεως Ναυπλίου Ἰωάννης» μετὰ τὸ 1650 (Μαυρ. Βιβλιοθήκη σ. 117, τομ. 17 τοῦ «Ἐλλ. Φιλ. Συλλόγου»).

³ Ἐν ἰδιαιτέρῳ δελτίῳ.

Βάρνη κατά Φατσεάν Γραμμ. Γεωργ. ἔκδ. 1760 μεταξύ Μηδείας καὶ Σηλυβρίας. Τῷ 1802 β' σειρᾶς μητρόπολις μεταξύ Ἀγχιάλου καὶ Σηλυβρίας. Μητροπόλεως Βάρνης χωρία ὀνομαστί ὄρα Miklosich τόμ. Α' σ. 502 καὶ Μεσημβρίας συλλογῇ. Ἐπύργωσε σὺν τῷ Ἀγχιάλου ὁ Ἰσαάκιος Ἄγγελος, «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» ἔτος γ' σελ. 203.

Μεθόδιος, Miklosich τόμ. Α' Βάρνης καὶ Καβάρνης καὶ ὑπέρτιμος. μὴν Μαΐω Ἰνδ. β' 1.

Μάρκελλος, Βάρνης ὑπέρτιμος καὶ πρόεδρος Χριστουπόλεως.

Ἀλέξιος, 1380 ἔνθ' ἂν. τόμ. Β' σελ. 4 καὶ 7.

Γαβριήλ, τῷ 1389 ὁ μετὰ ταῦτα Νικαίας (αὐτόθι σελ. 129 καὶ 135). Τῷ 1371 ὑποψήφιος Βάρνης ὁ . . . Miklosich (ἔνθ' ἂν. τόμ. Α' σελ. 541). Τῷ 1370 ὁ Πατριάρχης ἀνέθηκεν εἰς τὸν Βάρνης τὴν διοίκησιν τῶν παρὰ τὴν μητρόπολιν πατριαρχικῶν καστελλίων (αὐτόθι).

Γαβριήλ, ὑπογράφει τῷ 1565 καθαίρειν τοῦ Ἰωάσαφ, (Turc. σ. 173).

Ἀκάκιος, ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Β', Σάθα, Σχεδ. Ἱερεμίου Turcogr. σ. 279 καὶ 334 ἐπιστολὴ αὐτοῦ πρὸς Θ. Ζυγομαλᾶν.

Θεολήπτος, (ἐπὶ Ραφαήλ) οὗτος καθαίρεται μὴν Ἰανουαρίω τοῦ Ἰζιγ' (7113-5508=1605), (ὄρα Νομ. Συναγ. φύλ. 184^α). Κατὰ τούτου γίνεται τὸ σημεῖωμα ἐπὶ Ραφαήλ καὶ κρίσις ἐν τῷ Πατριαρχικῷ ναῶ, παρόντος καὶ τοῦ κατηγορουμένου καὶ ἀποδειχθειῶν τῶν κατ' αὐτοῦ κατηγοριῶν καθαίρεται καὶ πάσης ἀρχιερατικῆς ἐνεργείας ἀπογυμνοῦται. Τὸ σημ. δημοσιεύεται ἐν Document Proviitoara le Istoria Româniloi τοῦ Harmuzak ἐν σελ. 385 ἐν XIII ὑπὸ Κεραμέως.

Ματθαῖος, τῇ 12 Ἰαν. 1605. Μάρτιον 1606 καθαίρεται καὶ ἐκλέγεται

Μελέτιος, 15 Μαρτίου ὑπόμνημα αὐτοῦ

Παρθένιος, τῷ 1620 ἐν Ἱεροσολ. Σταχυολ. τόμ. Δ', 97. «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» Β' σ. 668. Σάθα, Νεοελ. Φιλ. σελ. 284.

Νικόδημος, (Ν. Σ.) ἄτε χρόνους ἤδη ἱκανοὺς ἀναχωρήσαντος τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ἐγένετο ὁ

Μητροφάνης, (Ν. Σ.) κατὰ Ἰούνιον τοῦ ,αχβ' 2. Ἐπὶ Κυρίλλου τῷ 1622 «ἀπροστατεύτου μεινάσης ἐπὶ χρόνους ἄτε τοῦ ἐν αὐτῇ ἀρχιερατεύοντος ἤδη ἀπὸ ἱκανοῦ . . . Νικοδήμου διὰ τὴν ἀχρεϊότητα αὐτοῦ καὶ κουφότητα τῶν φρενῶν ἀναχωρήσαντος τῆς ἐπαρχίας ἄνευ πατριαρχικῆς ἀδείας καὶ καθαίρεται ἐπὶ Παρθενίου τῷ 1622 Ἰουνίου ια', ὁ ὀσιώτατος Ἱερομόναχος Μητροφάνης.

Παρθένιος, (Ν. Σ.) τῷ 1624. («Ἐκκλ. Ἀλήθεια» Β' σ. 668, Σάθα, Νεοελ. Φιλ. σ. 284). Τούτου ἀποθανόντος ὁ ἀρχιμανδρίτης τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας

¹ Ν. Κ. 29 Ἰουλ. 1891.

² Εἰς τὸ τετράδιον σημειοῦται, Μελέτιος 1622 Φεβρ. ἐν «Ἐκκλ. Ἀληθ.» φ. Α. σ. 24. Πρὸ τοῦ Μητροφάνους.

Μελέτιος, (Ν. Σ.) τῇ 8 Ἀπριλίου 1635 καθαιρεῖται (ἰνδ. γ') καὶ γίνεται ὁ πρῶν Πλαταμῶνος

Ἀγαθάγγελος, (Ν. Σ.) κατ' Ἀπρίλιον τοῦ ,αχλζ'

Μελέτιος, (Ν. Σ.) ,αχλθ' Δεκέμβριον καθαιρεῖται καὶ ἐγένετο ὁ πρῶν Ἰκονίου

Παρθένιος, τῷ 1641 Π. Κ. 339.

Μελέτιος, Τῷ 1646 ὁ Βάρνης Μελέτιος συνοδικὸς (ᾶρα Π. «Ἑλλ. Φιλ. Συλλ.» Κ-ΚΒ σελ. 102), ὅστις ἀποθνήσκει τῇ 25 Αὐγ. 1649 ἰνδ. β' ἐπὶ Παρθενίου τοῦ νέου.

Ἀνθιμος, ἐπὶ Παΐσιον (Δ' Πατριαρχία τῷ 1652). Γράφει Α' Πατριαρχίας. Ἐπὶ τούτου ἐνοῦται ἡ Πατριαρχικὴ ἐξαρχία τῆς Καβάρας μετὰ τῆς Βάρνης (ᾶρα Γεδεῶν, Πατριαρχ. Πίνακες καὶ Νομ. Συναγ. 172 φύλλ.) ἐπὶ συμφωνίᾳ ὅπως πληρώνη ὁ μητροπολίτης ἄσπρα ἐτησίως 5.000 ὡς Πατριαρχικὸς ἐξαρχος (Σάθα, Μεσ. Βιβλ. τ. Γ' Π. Κ.) Ὑπέγραψε οὗτος καὶ ἐπιστολαῖς τοῦ Πατριάρχου Παΐσιου πρὸς τὸν Πατριάρχην Νίκωνα (. 16 Σ/βρίου ἀριθ. 51). Ἀνθ' οὗ ἀποθανόντος τῷ 1655 Μάϊον ἐκλέγεται ἐπὶ Ἰωαννικίου (τὸ ζ'. πατριαρχοῦντος) ὁ πρωτοσύγγελλος Βάρνης

Δανιήλ, (Ν. Σ.) κατὰ Μάϊον τοῦ ,αχνε', «ὅστις ἐάσας τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ καὶ εἰς ἄλλοδαποὺς μεταβάς τόπους καθαιρεῖται καὶ ὁ πρῶν Πωγωνιανῆς

Δανιήλ, (Ν. Σ.) τῷ Ἰουλίῳ τοῦ 1657 (αχνζ') ἐπὶ Παρθενίου τοῦ δ'. Οὗτος καθαιρεῖται συνοδικῶς τῷ Ἰουνίῳ τοῦ ,αχνη' (1658) καὶ γίνεται ὁ

Νικόδημος, (Ν. Σ.) ὅστις λέγει τὸ Πατριαρχικὸν ὑπόμνημα ἐν Κ. 339 (καὶ ἡ Νομικὴ συναγωγή, ᾶρα προηγουμένως) διὰ τὴν ἀχρειότητα αὐτοῦ καὶ κουφότητα τῶν φρενῶν ἀναχωρεῖ καὶ καταλιπὼν τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ καθηρέθη ἐπὶ Παρθενίου τῷ 1662 καὶ ἐγένετο ὁ

Μητροφάνης¹, 1672, Ἱεροσολ. Βιβλ. Α' ὅστις ἀποθνήσκει καὶ ἐκλέγεται

Μακάριος, 1675 Σ/βριος (Παρανίκα, Ἐβδ. Λειτ. Γ', 633 ἰνδ. ιβ') διαδέχεται τοῦτον (τὸν Μητροφάνην), ὃν εὐρίσκω εἰς ὑπογρ. ὑπομνήμ. τοῦ Καππαδοκίας Γερμανοῦ (Π. Κ. 339).

Σεραφεῖμ, 1680 Ἀπρίλ. (Παρανίκα, Ἐβδ. Ἐπιθεώρ. Νεολ. τ. Γ' σ. 609)

Καλλίνικος, 1720, Ἱεροσ. Βιβλ. Α' «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» σ. 500 ἐν τῇ καθαιρέσει Μεθοδίου. . . . Τῷ 1723 ἐπὶ Ἱερεμίου, ᾶρα καὶ γράμματα περὶ τῆς συστάσεως τῆς Ἀγιωτάτης Συνόδου (1840) 1722 «Βυζ. Χρονικά» ιθ' σ. 274

Ἀθανάσιος, 1726, «Ἑλλ. Φιλ. Συλλ.» Π. Ἀρχ. Κ. - ΚΔ. σ. 110.

¹ Σημ. Μυστακίδου, Τῷ 1663 ἐκ Κ/πόλεως ἀποδημεῖ εἰς Ἰάσιον ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων Νεκτάριος· τῷ ἐπιόντι ἔτει Ἀπριλίῳ μηνί εἰς Βλαχίαν, ἐκεῖθεν εἰς Ρούσκιον εἰς Ράσγραδ καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Βά ρ ν η ν καὶ Τύρναβον ἔνθα κωλικῆ νόσφ περιπεσὼν κατῆλθεν εἰς Ἀδριανούπολιν (σελ. φκη' τῆς Ἱστορίας τῆς Ἀγίας πόλεως). τὴν 15 Αὐγ. 1674 ὁ

Ίωακείμ, ἀπέθανε ἐπὶ Κυρίλλου τῷ 1754, διεδέξατο αὐτὸν ὁ δευτερεύων τῆς Α. Θ. Π. κῦρ

Καλλίνικος,

Νεόφυτος, 1774 ὑφίστατο. Ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Κουρούτσεσε (σ. 71 καὶ «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» Β' 249). Ἀποθνήσκει¹ τῷ Σ/βρίῳ τοῦ 1783, διεδέξατο δὲ αὐτὸν ἐπὶ Γαβριήλ. (ἐν τῷ Ἁγίῳ Ἰωάννῃ Κουρούτσεσε) ὁ ὁσιώτατος ἐν ἱερομονάχοις κῦρ

Φιλόθεος, κατὰ τῷ 1786 ὁ μετὰ ταῦτα Τορνόβου, ἐπὶ ὀκταμηνίαν διοικήσας τὴν ἐπαρχίαν ταύτην, ὅτε ἐπανῆλθε ὁ Τορνόβου Ματθαῖος² «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» τόμ. Β' σελ. 278 μετὰ ταῦτα Καισαρείας. (Ὅρα Κουρούτσεσε σελ. 71 καὶ τὰ ἐν ἄλλῳ δελταρίῳ).

Γρηγόριος, ὁ τῷ Σ/βρίῳ τοῦ 1800 Δρύστρας καὶ εἶτα Μεσημβρίας (Σιγγίλια Ἄνδρου).

Παῖσιος, πρῶν μέγας πρωτοσύγκελλος τῷ Ἀπριλίῳ 1797 Μοσχονησίῳ καὶ τῷ 1800 Βάρνης, γενομένων ψήφων ἐν τῷ κατὰ τὸ Νεοχώριον ναῶ τῆς Παναγίας τοῦ Κιόγμπασι («Ἐκκλ. Ἀλήθεια» τόμ. Β' σ. 279). Τῷ 1806 ἐγένετο Σωζοπόλεως ἀνταλλάξας τὴν θέσιν μετὰ τοῦ Σωζοπόλεως

Χρυσάνθου, μετατεθέντος εἰς Βάρνην. Τῷ Ἰουνίῳ 1817 (Κουρούτσεσε σ. 78) οὗτος ἐγένετο Δράμας. Τοῦτον διεδέξατο ὁ

Ζαχαρίας, ὅστις ἀποθνήσκει κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1821 (ἴσως ἐδηλητηριάσθη διὰ τὰς ἐν Βάρνη παραδόσεις) καὶ διάδοχος αὐτοῦ ἀναδεικνύεται ὁ μέγας ἀρχιμανδρότης

Φιλόθεος,³ περὶ οὗ ὅρα τί λέγεται ἐν τῇ ὑπὸ Ἰωάννου Νικολάου «Ὀδησοῦ» (1894) σ. 202 καὶ διὰ τὸν Ζαχαρίαν σελ. 201.

Καλλίνικος, ὁ τῷ 1831 Ρόδου. («Ἐκκλ. Ἀλήθ.» τόμ. Β' σ. 331). Οὗτος τῷ 1835 ἀντικατέστη συνειπία τῶν προσκλαύσεων τῶν ἐπαρχιωτῶν του καὶ ἐγένετο ὁ θεοφιλέστατος καὶ πανιερώτατος μητροπολίτης Ἰμβρου

Ἰωσήφ, κατὰ Ὀκτώβριον 1846 εἰς Βιδύνην ἀντὶ τοῦ ἐκπεσόντος Κυρίλλου ὅτι ὁ Ἄρτης

Ἀβέριμιος, γίνεται Βάρνης («Ἐκκλ. Ἀλήθ.» 1881/82).

ΒΕΛΕΣΤΙΝΟΥ

Μιχαήλ, Κατὰ ἐπιγραφὴν ἐν Ἄλμυρῷ εὑρεθεῖσαν (Β. C. H. 1899 σ. 398). Ἐκ τῆς ἐπισκοπῆς Βελεστίνου ἐξηριτάτο πνευματικῶς ἡ ἐπαρχία Ἄλμυρου. Ἐποχὴ 1300-1400.

¹ Ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου Σεράϊ Μπουρνού.

² Ἐν ἐτέρῳ δελτίῳ προστίθεται ὅτι ὁ Φιλόθεος διώκησε τὸ Τορνόβου τῷ 1797.

³ Ἐν ἐτέρῳ δελτίῳ σημειοῦται: Φιλόθεος } 1819 Ἀγγελοπούλου,
Ζαχαρίας }
ὁ Γρηγόριος ὁ Ε' «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» τόμ. Γ' 671, μέλος τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας. Ὅρα περὶ τοῦτου Πασχάλη ἐν Θεολογίᾳ Ε', 928 καὶ Κουρούτσεσε σ. 78.

ΒΙΖΥΗΣ

(Καραβιζύης Karabizya) Schlumberger: Sigillographie σελ. 150.

Ἰωάννης, Ἀρχιεπίσκοπος Καραβιζύης.

Κοσμᾶς, «Κοσμᾶ ἀρχιεπισκόπου Καραβιζύης» ἐν Mélanges d'archéol. Byzantine σελ. 217.

Ματθαῖος,(;) 1731 Π. Κ. καὶ τόμ. ΙΘ' (;) τῶν «Βυζ. Χρονικῶν» Πετροπούλεως.

Γεράσιμος, 1774 - Κεραμεύς, Χρονικά ΙΘ, 273¹.

ΒΕΡΡΟΙΑΣ

Θεοφάνης, ὁ Μαλάκης Μυστακίδου (;) «Ἑλλην. Φιλολ. Συλλόγου» τ. 27, 1900 σ. 376.

Ἀβέρκιος, Ὅρα «Ἐκκλ. Ἀλήθειαν»: 1899 φ. μην. Ἄπρ. σ. 29. Κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1628 μεταβαίνει εἰς Μόσχαν πρὸς συλλογὴν συνδρομῶν ἐκ τῆς ἐκ Βερροίας Μονῆς τῆς Κοιμήσεως. Μέτιθι πολλὰ αὐτόθι. Ἀποθανόντος τοῦ προκατόχου ὁ

Παῖσιος, ζυρίδ' Δεκέμβρ. 6.

Ἰωαννίκιος, ἐγένετο Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας², ἀνθ' οὗ τῷ ,αχμέ' Ἰουνίου ιδ'. ὁ

Ἰωάσαφ.

... Ὁ ἐκ Κίτρονς ,αχστ'. Ὁ ἀφιερῶν τὸν Οἰκουμένιον εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς μητροπόλεως Βερροίας. Ποῦ τὸ ὄνομα ὅπερ λέγει ὅτι γινώσκωμεν ὁ κ. Γεδεῶν ἐκ τῆς σημειώσεως Ἐκκλ. Ἀλήθεια 1905 σ. 239.

Δανιήλ (;), 1744, Κεραμεύς Βυζ. Χρ., ιθ' 174³.

ΓΑΡΔΙΚΙΟΥ

Μητροφάνης, καθαιρέσει υποβάλλεται καὶ ἀντ' αὐτοῦ παρακλήσει τοῦ μητροπολίτου Λαρίσης Γρηγορίου ἐκλέγεται:

Γρηγόριος, (φ. 300^β. Νομ. Συναγωγῆς)⁴.

ΓΟΡΤΥΝΗΣ

Ἴδε Κρήτης καὶ Κνωσσοῦ.

ΔΑΛΙΣΑΝΔΟΥ (Παμφυλίας)⁵.

Μαρτῖνος, Δαλισάνδου. Τὸ ὄνομα τοῦτο τοῦ ἐπισκόπου τούτου εὗρον ἐν

¹ Ν. Κ. 23 Ἰουλίου 1891.

² Χρυσ. Παπαδοπούλου, Ἱστορία τῆς Ἐκκλ. Ἀλεξανδρείας 1935 σ. 700. Εἰς τοὺς λοιποὺς καταλόγους ἐσφαλμένως φέρεται ὡς Ἰωάννης ὁ Θ'.

³ Ν. Κ. 25 Ἰουλίου 1891.

⁴ Ν. Κ. 9 Ἰουλίου 1892.

⁵ Δαλισανδὸς σήμερον τὸ Φασσιλέρ τῆς Λυκαονίας παρὰ Ramsay: Hist. Geogr: of Asia Minor σελ. 335, 366, 419. Δαλισανδὸς ὑπάρχει ἐν Ἰσαυρίᾳ, ἀλλὰ δὲν ἦτο τετιμημένη εἰς ἐπισκοπὴν.

τῆ Β^{α1} Συνόδω παρακαθήσαντος, φέρεται ἐν κανονικῶ ἐπισκόπου Ἐμμανουήλ Παλαδίου, ὅπερ ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ Γεδεῶν ἐν τῷ Ἀρχεῖῳ τ. Α΄. σελ. 376. Ἐν Ἰσαυρίᾳ φέρεται ἡ πόλις, τὸ Λ καὶ Δ ἐναλλάσσονται.

Κωνσταντῖνος, τοῦ Δαλιανδῶν Κίνου - ἐπίσκοπος παρευρεθεὶς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν συνόδῳ ἐπὶ τοῦ ζητήματος κινήθεντος περὶ τῆς ἐννοίας τῆς φράσεως «σὺ εἶ ὁ προσφέρων καὶ ὁ προσφερόμενος», προκαθημένον τοῦ αὐτοκράτορος Μανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ ἐν τῷ παλαιῷ τῶν Βλαχερνῶν. Ὅρα τὸ σημεῖωμα ἐκδοθὲν ὑπὸ Tafel ἐν Annae Commnenae Supplementa saeculi XI-XIII spectantia, οἷς προστίθενται καὶ Acta Synodi Constantinopolitanae in Soterichi Panteugeni dogmata de. Tubingue 1832 εἰς 4^{ον} σελ. 20.

Δέων, ἐπίσκοπος ἱβ' αἰῶνος· πρῶτον ὄνομα ἐπισκόπου γνωστὸν γίνεται. Schlumberger, Mélanges σ. 235.

ΔΕΛΦΩΝ

Παν(α)μιᾶνός, Ἐν Delphes Chretien σ. 274 τοῦ B. C. H. 1898 (:) καὶ 1899.

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Ἦν πρότερον ἀρχιεπισκοπὴ καὶ πρῶην ἐπισκοπὴ ἢ α΄ μεταξὺ τῶν 9 τοῦ Λαρίσης. Ἦν ἐπαρχία μεταξὺ Χαλδείας καὶ Κορίνθου ἐν τῇ β΄ τάξει τῶν θρόνων τοῦ Πατριαρχικοῦ κλίματος.

Ἐπὶ Φιλοθέου Πατριάρχου ἐν ἔτει 6880=1371 διὰ σιγγιλίου ἀναγνωρίζεται ἡ ἐξουσία τοῦ Λαρίσης ἐπὶ τῶν ἀνέκαθεν ὑπ' αὐτὸν ἐπισκοπῶν Δημητριάδος, Τρίκκης καὶ Σταγῶν κλπ.

Ἐπὶ Καλλινίκου τοῦ Δ΄ τοῦ ἀπὸ Προϊλαίου ἐτιμήθη εἰς ἀρχιεπισκοπὴν ἢ Δημητριάς (Μελετ. Ἐκκλ. Ἱστορία τόμ. Δ΄ σελ. 222) καὶ μητρόπολις τῷ 1794, ὅρα τὰ ἐμὰ ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ τῆς Ἀνατολῆς 1886. Ἐπίσης Σάθα, Νεοελλ. Φιλ. σ. 604. Ὅρα καὶ «Ἑβδομάδος» ἀριθ. 121/122, διότι (ἴσως) ἡ πατρὶς αὐτοῦ ἢ Ζαγορὰ ἐν ἣ ἐφησύχαζεν ἰδιωτεύων μετὰ τὴν ἐκ τοῦ Θρόνου ἀποχώρησιν. Ὅρα «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» ἔτος Γ΄ σ. 780.

Νικόλαος ²,

Μιχαὴλ Πανάρετος, τῷ 1276.

Βησσαρίων, τῷ 1490 ὁ μετὰ ταῦτα Λαρίσης, ὅρα σιγγίλιον ἐν σελ. 18 Δελτ. Ἱστορ. καὶ Ἐθν. Ἐταιρείας τεῦχος ε΄ ὑπὸ Σεκελλίωνος. Ἐβδ. 121.

Θεόφιλος, τῷ 1565 ὑπογράφει καθάριεσιν Ἰωάσαφ. Turcogr. σ. 174.

Παχώμιος, ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Β΄. Σάθα, Σχεδ. Ἱερεμ. σελ. ψγ΄ καὶ σελ. 160. Ὅρα καὶ Λαρίσης.

¹ Εἰς τὸ δελτίον ὑπάρχει καὶ ἡ λέξις οἰκουμ. ἀλλὰ διαγεγραμμένη.

² B. Z. 1908 131-140 καὶ 1909 σ. 179.

Θεόφιλος, τῷ 1593, Τοπικὴ Σύνοδος Ἱερεμίου. («Ἑλλ. Φιλ. Συλλ.» τ. 17 Μαυρ. Βιβλ. σ. 75).

Φιλόθεος, τῷ 1596 ἐπὶ Γαβριὴλ τοῦ Γ'. (Μαυρ. Βιβλ. παρ. 17 τ. σ. 121.

Ἰωαννίκιος, τῷ 1662 (Σάθα σ. 330 Ν. Φιλολ.)

Ἰωαννίκιος, 1711 (Σάθα, Μεσ. Βιβλ. Γ' σ. 536).

Θεόκλητος, παρητήσατο καὶ διεδέξατο αὐτὸν τῷ Μαΐῳ τοῦ 1757 ὁ

Μακάριος,

Γρηγόριος, ὅστις ἀπέθανε καὶ διεδέξατο αὐτὸν ὁ

Ἀθανάσιος, ἐφ' οὗ τῷ 1794 ἐγένετο μητρόπολις ἡ τῶς ἀρχιεπισκοπῆς Δημητριάδος καὶ Ζαγοραῶν. Ἦν μέγας ἀρχιδιάκονος τῆς Μ. Ἐκκλησίας. Ἐξελέγη ἐν τῷ ναῶ τῶν Π. Ταξιαρχῶν τοῦ Μ. Ρεύματος, ἐνθ. καὶ σιγίλλιον. Ὅρα Ἡμερολ. Ἀνατολῆς 1886. Οὗτος παρέμεινε μέχρι τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1821, ὅτε «ἐκ μέσου γενομένου καὶ τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὑπὸ κακοβουλίας καταλιπόντος» διορίσθη ὁ πρόφην Γρεβενῶν μητροπολίτης

Βαρθολομαῖος, ὅστις τῇ 29^ῃ Σεπτεμβρίου τοῦ 1821 ἐπινεμ. 10^{ῃς} ἐπὶ Εὐγενίου παρητήθη. Διορίσθη ἀντ' αὐτοῦ ὁ πανοσιώτατος ἀρχιμανδριτῆς

Παρθένιος, ὅστις ἐπὶ Ἀνθίμου τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1823 καθαιρεῖται, (κακοπαρθένιος), διότι «ἀνάγωγος καὶ ἀπαιδευτος ὡς λύκος βαρὺς ἐπιπεσὼν κατὰ τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ βία καὶ δυναστεία παρεισφρήσας καὶ λιποτακτήσας... καὶ φυγῇ χρησάμενος παντελῶς καθαιρεῖται». Ἀντ' αὐτοῦ διορίζεται ὁ ἐν τῇ μητροπόλει ταύτῃ διατριβὼν θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Περιστεραῶν

Καλλίνικος, τῷ 8βρίῳ τοῦ 1823 ἐπινεμ. 1β'. Περὶ τούτου ὑπάρχει ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 317 Π. Κ. ἀλληλογραφία διεξοδική μεταξὺ πατριαρχείων, αὐτοῦ καὶ ἐπαρχιωτῶν καὶ τοῦ Ρασίτ πασᾶ βαλῆ Τρικκάλων ὅπως μὴ ἔλθῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὡς εἶθιστο, διότι ἦν ὑπέρογκως καὶ κεκμηκῶς..... Παραιτεῖται τῇ 21 Φεβρουαρίου 1827 καὶ διορίζεται ἐπὶ Πατριάρχου Ἀγαθαγγέλου ὁ οσιώτατος πρωτοσύγκελλος κὺρ

Νεόφυτος, τὸν Ἰούλιον τοῦ 1827 ἐπινεμ. 15^{ῃς} οὗτος ἐπὶ πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Γ' μετατίθεται εἰς Ἀγγίαλον, ἀντ' αὐτοῦ δὲ διορίζεται ὁ μητροπολίτης Ἐρσεμίου

Ἰωσήφ¹.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ

¹ Ἀπαντῶ ἐν σελ. 424 Οἰκονόμου, Σωζομ. Φιλ. Θεοφιλέστατον κὺρ

Νικόδημον, ἐπίσκοπον Δημητσάνης καὶ Ἀργυροκάστρου. Οὗτος στέλλεται ὑπὸ τῆς μονῆς Πάτμου εἰς Σμύρνην πρὸς τὸν μητροπολίτην ταύτης Νεόφυτον, ᾧ περ καὶ εὐχαριστήρια ἐπιδίδει ὁ σοφώτατος τῆς Πάτμου διδάσκαλος Μακάριος, δι' ἣν πρόνοιαν ἐδείκνυνεν ὑπὲρ τῶν τῆς Μονῆς Θεολόγου συμπερόντων.

¹ Ν. Κ. 28 Ἰανουαρίου 1892,

Ἀνανίας, ὁ τῷ 1750 Φεβρ. ἐκλεγείς Λακεδαιμονίας. Ὅρα Σάθα, Νεοελ. Φιλ. σ. 604.

Ἀμβρόσιος, ἀρχιεπίσκοπος. Παρατεῖται τῷ 1795 Ὀκτωβρίου κί' ὡς κεκμηκώς καὶ μὴ δυνάμενος, ἐπὶ Γερασίμου, καὶ γίνεται ὁ ἱερομόναχος

Φιλόθεος, (κατὰ Σ/βριον ἐπινεμ. ιδ'.) ὅστις, ὄρα Τρικουπὴ Ἱστορία Ἑλλ. Ἐπανασ. τόμ. Β', ἀπέθανε σὺν τῷ Ναυπλίῳ Γρηγορίῳ καὶ Χριστιανουπόλεως Γερμανῶ ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ ἡμέρᾳ ἐν Τριπολιτσᾷ, (μόλις ἀποφυλακισθεὶς) κατὰ Σ/βριον τοῦ 1821. Πρβλ. Γερμανοῦ ὑπομνήματα τῆς Ἑλλ. Ἐπ. σελ. 73 καὶ σελ. 10 Ζαφειροπούλου.

ΔΙΑΥΛΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑΛΑΝΤΙΟΥ

Voir - Le siège episcopal de Diaulia en Phocide. Byz. Zeit. VI B. 1897 p. 92-95 ὑπὸ I. van den Ghoyn. Παπαδοπούλου-Κεραμέως Β. Ζ. 1898.

Γερμανός, «ἐτεληόθη μηνὶ Μαΐου ζ' καὶ ἔτους 'χοκζ' = 919 μ. Χ. C. I. G. IV, 9378-9379.

ΔΡΑΜΑΣ (Φιλίππων)

Ἰωάσαφ, (μετὰ ταῦτα Λαρίσης) χειρόγραφον Ἐθν. Βιβλ. Ἑλλάδος ὑπ' ἀριθ' 551 κατὰ τὸ 1383 καὶ 1385 κατὰ χειρόγραφον Ἐθν. Βιβλιοθ. τῆς Ἑλλάδος 629, ἀφιερωθὲν τῇ Μονῇ τοῦ ἁγίου Μετεώρου.

B. C. H. 1892 ὄρα.

Κλήμης, «τοῦ ἔτους 'ζρηζ' (= 1619) πατριαρχεῶντο[ς]¹ κυροῦ Τιμοθέου ἔνωσαν τὴν Δράμα μετὰ τοῦ Φιλίππου ἀρχιερατέβωντος Φιλίππου Κλίμης». Παράρτημα Ἑλλην. Φ. Συλλ. ιζ' σ. 30².

ΔΗΡΟΣΤΟΛΟΥ

DUROSTORUM (Silistria)

Δουλκίσιμος, ἐνθάδε κατα/
Δουλκίσιμος ἐπίσκοπος
Δωροστόλου τελε/
μη(νός) Ἰανουαρίου ΚΖΙΝ (Ἰνδικτ).

Ἐν Βάρνη νῦν ἐν τῷ Σοφίας Μουσείῳ ἐδημοσιεύθη, ἐν Oesterr. Arch. Mitth. 1894 σ. 205.

ΕΛΑΣΣΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΟΜΙΝΙΚΟΥ

Γεννάδιος, κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1649 ὁ Γεννάδιος ἀρχιεπίσκοπος σὺν τῷ Κίτρον Ἀνθίμῳ καὶ Πολυανῆς Πορφυρίῳ ἐψήφισε Σερβίων καὶ Κοζάνης, ἀντὶ τοῦ καθαιρεθέντος Μελετίου, τὸν Θεοφάνην. (Ὅρα «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» 1904 σ. 201).

¹ Ἐτηρήθη ἡ ὀρθογραφία τῶν χειρογράφων ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μυστακίδου.

² Ν. Κ. 22 Ἀπριλίου 1891.

Κάλλιστος, (Σάθα 579) οὗ καθαιρεθέντος γίνεται τῷ Μαΐῳ τοῦ 1646 ὁ **Γερμανός**, (Ν. Σ.) καθαιρεθέντος τούτου γίνεται τῷ Σεπτεμβ. ,αχνε' ὁ **Ἀθανάσιος**,
Ἀθανάσιος, Δομνίκου καὶ Ἐλασσῶνος (sic) 1711 (Σάθα, Μ. Β. Γ'. σ. 534) ¹.

ΕΡΥΘΡΩΝ

Μιχαήλ, ἐπίσκ. Ἐρυθρῆς (sic). Ἡ μόνη γνωστὴ σφραγὶς ἐπισκόπου Ἐρυθρῶν. Schlumberger, Mélanges σελ. 230.

Γρηγόριος, ὁ Ἐρυθρῶν, διάδοχος τοῦ Γαβριήλ γενομένου Πατριάρχου εἰς τὸν θρόνον Π. Πατρῶν (ἰδέ).

Νεόφυτος, ὅστις γίνεται τῷ 1792 Σισανίου, ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντος Κυρίλλου τοῦ ἐκ Ζαγορίου. «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» Β'. 494.

Δεόντιος, βλ. Κουρούτσεσμε σελ. 54.

Βαρθολομαῖος, γενόμενος τῷ 1806, Γρεβενῶν. Ἡμερολ. Ἀνατ. 1886.

Καλλίνικος, ὁ κατὰ τῆς φιλολογικῆς Σχολῆς τῆς Σμύρνης καὶ τοῦ διδασκάλου αὐτῆς Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων συναμόσας σὺν τῷ Προϊσταμένῳ αὐτοῦ μητροπολίτῃ Ἀνθίμῳ. Περὶ αὐτοῦ ὄρα Σοφ. Οἰκονόμου, Σωζ. τόμ. Α'. σελ. 472 ἐν σημειώσει 473 - 478. Ὁ Ἀνθιμος 1797 - 1822, ὅτε ἐγένετο Πατριάρχης ἀπὸ Σμύρνης.

Ζαχαρίας, (Ἀρχ. Παράρτ. 17^{ου} τόμ. τοῦ «Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγου» σελ. 4), κατὰ τὸ 1830.

ΕΥΡΙΠΟΥ

Ἐπίσκοπος καὶ ἑξαρχος, πάσης Εὐβοίας (Εὐβοίας γρ. ὁ Φατσεάς). Ἐπὶ Ἀνδρονίκου ἐγένετο ἀπὸ 92^{ας} 109^η Εὐρίπου (καὶ Ἀθηνῶν) γίνεται τῷ 1336 ὁ ἱερομόναχος

Νεόφυτος, (τ. Α'. σ. 483 Miklosich).

Δαυρέντιος, (Σάθα, Σχ. Ἱερεμ. σ. 4γ' ἐπὶ Ἱερεμίου Β').

Νεόφυτος, τῷ 1593 Συν. τοπικὴ ἐπὶ Ἱερεμίου (Ἑλλην. Φιλ. τόμ. 17, Μαυροκορδ. Βιβλ. σ. 75).

Ἰωάσαφ, οὗ καθαιρεθέντος, ἀνεδείχθη ὁ Ἀμασείας.

Ἰεζεκιήλ, ὃν ἀποθανόντα τῷ 1641, Ἰουλίῳ, διαδέχεται ὁ πανοσιολογιώτατος (ἱερομόναχος)

Δανιήλ, ἐπὶ Παρθενίου τοῦ β'. Τῷ 1650 καθαιρεῖται (Σάθα, Μ. Βιβλιοθήκη τ. Γ' σ. 584) ².

¹ Ν. Κ. 10 Φεβρουαρίου 1892.

² Τινὰ τῶν ὀνομάτων ὑπάρχουσι καὶ ἐν δελτίῳ ὅπου μετὰ τὸν «Δανιήλ Ἰουλίῳ ,αχμα' Ἰωάσαφ τῷ 1644 καθαιρεῖται [ὄρα Ἰωαννῶν ἐν ἰδίῳ φυλλαδίῳ], Δανιήλ ἐπὶ τοῦ γέροντος Παρθενίου χρηματίας καθαιρεῖται ἐπὶ Παρθενίου τοῦ β'. τῷ ἰανουαρ. 1650. Ἡ συνέχεια τοῦ Δελτίου ἐν τῷ κειμένῳ.

Γρηγόριος, ὁ κακογρηγόριος - ἐγένετο μετ' αὐτὸν ὁ πρῶν Μονεμβασίας (Ἀθηνῶν);

Δαυρέντιος, , αχνβ' 8/βρίου.

Δανιήλ, καθαιρέσις τῷ 1654 (Σάθα Μ. Βιβλ. Γ'. 589).

Γρηγόριος, «διὰ τὸ ἀνώμαλον τῶν ἡθῶν τῆς κακοτέχνου αὐτοῦ ψυχῆς» καὶ διότι βίᾳ δυναστείας τὸν πρότερον Εὐρίπου Δανιήλ ἐξέωσε, καθαιρεῖται 1671 (Νομ. Συναγωγή).

Γαβριήλ, τῷ 1713, περὰ Σάθα, Μ. Β. Γ' 521.

Γρηγόριος, τὸ ζῆν ἐκμετρήσας· διωρίσθη εἶτα ὁ πανοσιολογιώτατος καὶ ἐλλογιμώτατος μέγας Πρωτοσύγκελλος τῆς Μ. Ἐκκλησίας (Μάϊον 1752).

Προκόπιος, σχολάρχης τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς (Γεδεὼν Π. Ἀκαδ. σελ. 155, 157 καὶ 152) οὗ ἐκπεληρωκότος τὸ κοινὸν χρέος ἐπὶ Κυρίλλου Πατριάρχου ἐξελέγη ὁ πανοσιολογιώτατος μέγας Πρωτοσύγκελλος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Παῖσιος (Γεδ. Πατ. Α. σ. 157) τῇ 1^η Σεπτεμβρίου 1753. Παρητήσατο τῷ 1757 Ὀκτώβριον, καὶ τὸν Φεβρουάριον 1758 ἐπὶ Σεραφεῖμ ἐκλέγεται ὁ ὀσιώτατος σύγκελλος τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Ἀδριανουπόλεως

Παῖσιος.

Ἀνθίμος, οὗ παραιτησαμένου τῷ 1766 διορίζεται ὁ μαθητὴς τοῦ Κριτίου Γεώργιος ὁ Βυζάντιος, ὁ τὸ μοναχικὸν τριβώνιον ὑποδύς (ἴσως Γεδ. Πατρ. Ἀκ. Χρ. σ. 174).

Γεδεὼν. (Μήπως ὁ Κύπριος - 1754 - 1758 - ἐφημερεύσας ἐν τῷ πρώτῳ παρεκκλησίῳ τῆς Λειψίας, ὅπερ συνέστησε τῷ 1743 ὁ ἀρχιμανδρίτης Θεόκλητος Πολυείδης (Ψόγος Νικοτιανῆς 1876 ἔκδ. Βενετίας Οἰκονόμου) ὄρα καὶ Σάθα, Μ. Β. τόμ. Γ'. σελ. 288 περὶ τούτου. Τοῦ Γεδεὼν ἀποθανόντος διορίζεται ἐπὶ Γαβριήλ κατ' Αὐγουστον τοῦ 1782 ὁ ὀσιώτατος ἱερομόναχος κὺρ

Γεννάδιος, ὅστις ὑπογράφει τῷ 1776 «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» 1904 σ. 217 ἔκ τῶν τῆς Λαύρας ἀνεκδότων.

Ἰερόθεος, (Περὶ τούτου ὄρα Πολυζ. Νεοελλ. τόμ. Β' σελ. 142), ὅστις τῷ 1799 προεβιβάσθη εἰς μητροπολίτην Ἰωαννίνων καὶ τῷ Ἀπριλίῳ τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐκλέγεται ὁ ἀρχιμανδρίτης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου¹.

Γρηγόριος, ἀνθ οὗ, εὐρίσκω ἐν πατριαρχικῷ ὑπομνήματι τοῦ 1827. «φυγῇ χρησαμένου καὶ δραπετεύσαντος καὶ παντελεῖ καθαιρέσει ὑποβληθέντος» ἐπὶ Ἀγαθαγγέλου τῷ Μαΐῳ τοῦ 1827 γίνεται Εὐρίπου ὁ ὀσιώτατος ἱερομόναχος ἀρχιμανδρίτης²

¹ Εἰς τὸ περιθώριον τοῦ τετραδίου ὑπάρχει ἡ ἐξῆς ἀτελής σημείωσις. Ἰδε περὶ τούτου σημείωμα ἄριστον ἐν βιβλίῳ, ὅπερ ἐξεδόθη δαπάναις αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Νικοδήμου τοῦ ἀγιορείτου, ἐν ᾧ προτάσσεται καὶ ἡ εἰκὼν του. Τίτλος τοῦ βιβλίου εἶναι...

² Ὑποσημ. Μυστ. Ἡ Καινὴ Διαθήκη τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Δίγλωττος τούτεστι Γραικικῆ καὶ Ἀλβανίτικῆ. Διὰ τὰ ἐρὲ ε ζῶτοι σόνε κὲ νά ἐπετοῖ Ἰήσου Χριστοῖτ μπε δι' Ριούχε, δὸ μὲ θένε Φέρικδιτε ἐ δὲ σκίπεταρτζε.

³ Ἐπιστασία Γρηγορίου ἀρχιεπισκόπου τῆς Εὐβοίας

Κορφοὶ ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τῆς διοικήσεως 1827.

Γεδεών, Ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει ὁ καθαιρεθεὶς Γρηγόριος συνεχωρήθη καὶ γίνεται Ἀθηνῶν μητροπολίτης, περὶ οὗ ὄρα «Σωτήρο» περιόδ. τομ. Β' σ. 87. Τῷ 1818 συνοδικὸς ὢν ὑπογράφει ἐν σιγίλλῳ τῆς Σχολῆς Ἀνδρου (Λόγ. Ἐρμῆς 1818 σ. 603).

ΕΦΕΣΟΥ

Ἰσάκ, ἀρχιδύτης C. I. G. IV 8756. Ὅρα καὶ Echos d'Orient περὶ Ἐφέσου καὶ τὰ Tables. Θεοδόσιος ὁ Γ' ὁ αὐτοκράτωρ 716-717 γενόμενος κληρικὸς διήγαγεν ἐνιαυθὰ τὸν βίον αὐτοῦ καὶ ἐτάφη ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Φιλίππου. (Παπαρρηγοπούλου Γ' σ. 347)

Ἰασίνης, μ. Ἐφέσου, Κεραμέως ἐν Bessarione X 295-98, 1217-1224. (.)

Δανιήλ, Πότε ἔζησεν ὁ μ. Ἐφέσου Δανιήλ, ἐν Ζαλίσκι Imp. Russ Ἀρχαιολ. Obshchestsa II 293-298. (Κεραμέως 1887).

Νεόφυτος, μ. Χίου, Ἐφέσου καὶ Πυργίου (XIV αἰῶν) (Ἐκκλ. Φάρος Β. 47, 49).

Ἐπὶ Κυρίλλου μηνὶ Δεκεμβρίου ἰνδ. 17^{ης} ἔτος, ζῆλε' ἀπεκατέστη αὐθὶς εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ ὁ

Γαβριήλ, καταδικασθεὶς ἀδίκως καὶ συκοφαντικῶς ὑπὸ πατριαρχικοῦ ἐξάρχου Σιλβέστρου ὡς μὴ ἐγχειρίσας αὐτῷ τὰ ἐκκλησιαστικὰ δικαιώματα Ἀντικατάστασις αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ

Ἰγνατίου, τέως Γάνου καὶ Χώρας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰγνατίου τούτου «ἐπειδὴ ἡ ἐπαρχία ἔμεινε ἀπροστάτευτος, ἐκρίθη λαβεῖν πάλιν τὸν κῦρ Γαβριήλ τὸν θρόνον αὐτοῦ, «γνώμη συνοδικῆ καὶ τοῦ ἁγιοτάτου καὶ μακαριωτάτου πάπα καὶ πατριάρχου τῆς μεγάλης πόλεως Ἀλεξανδρείας κῦρ Γερασίμου καὶ κριτοῦ τῆς Οἰκουμένης...».

Μελέτιος, καθαιρέσις, ἀχλθ' μηνὶ Μαΐῳ ἰνδ. ζη^{ης}, ἀντ' αὐτοῦ ὁ θεοφιλέστατος ἀρχιεπίσκοπος πρῶην Σάμου

Ἀνθιμος,

Ἰγνατίου, ὅστις ἐπὶ ἐκλογῇ πατριάρχου μεταξὺ τῶν τριῶν ἐτέθη σὺν τῷ Λαρίσσης Παϊσίῳ (πατριάρχῃ), Θεσσαλονίκης Θεοκλήτῳ, Ἐφέσου Ἰγνατίῳ, ἀχρβ' Ἰουλίῳ (Ν. Σ. 249).

Μακάριος, 1821.

ΖΗΤΟΥΝΙΟΥ (Λαμίας).

Ὅρα Ἀλμυροῦ καὶ Βελεστίνου.

Ἀχιλλίος, ζνβ, ἰνδ. β' ἐν ἀγίῳ ὄρει παρευρεθεὶς καὶ ἐν γράμματι δωρητηρίῳ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως εἰς Ἱερεμίαν τὸν Α' ὑπογράφει. «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» 1904 σ. 339.

Γερόθεος, Ζητούνιου καὶ Ἀλμυροῦ καὶ εἶτα Παροναξίας κλπ. Κατ' ἐπιγραφὴν ναοῦ τοῦ ἁγίου Νικολάου ἐν Ἀλμυρῷ, ὄρα ταύτην δημοσιευθεῖσαν ἐν Β. C. H. 1899 σ. 399. Δελτ. τῆς ἐν Ἀλμυρῷ Φιλαρχαίου Ἐταιρείας τῆς Ὀθρυος τεύχος Δ' 1901 Ἀθῆναι σημείωσις σελ. 30). Εἶναι ὁ αὐτὸς ὁ

ὑπογραφόμενος ἐν σιγίλλῳ τῆς Μονῆς Ξενιάς, ἀπολυθέντι ἐπὶ πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ ἀπὸ Σμύρνης τῷ 1798. (Δελτ. Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας Δ'. 675).

ΗΡΑΚΛΕΙΑΣ

Γεράσιμος, ταπεινὸς ἀρχιθύτης τὸ δωδεκάορτον τόδε θερμῶς προσφέρει Γαληνοτάτῳ Πρίντζιπι Οὐγγαρίας· ιβ' αἰῶνος, C. I. G. IV 8761.

ΘΑΣΟΥ

Τῷ 1635 ἰνδ. Γ' εἰς Μαρόνεια προσίθεται.

Ἀλέξανδρος, Η' αἰῶνος (ἐν Athen. Mitt. 1893 σ. 267 ὑπὸ Kern: ὄρα Revue E. G. τ. 8 Juillet - Août σ. 100).

ΘΑΥΜΑΚΟΥ

Κατὰ τοὺς κάτω χρόνους ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τοῦ 1840 οἱ ἐπίσκοποι Θαυμακοῦ ἤδρευον ἐν Γούρα.

Ἀνέκδοτα κατὰ Γιαννόπουλον, Β. C. H. 1899 XII, σ. 416 καὶ ἔξ.

Συμεών, ἐν χ. Ἐθν. Βιβλ. 68 φύλ. 31^β 1218 - 28.

Πορφύριος, 1237.

Μεθόδιος, 1244.

Ἰωάσαφ, (937 Ἐθν. Βιβλ. χργ.) 1556.

Γερμανός, 1560.

Κύριλλος, (Ἄμασ. Ἀνθιμος, Turcog. σ. 506), 1572.

Ἰάκωβος, Α' (φύλ. 199^α Νομ. Συναγωγῆς) 1624. Καθαίρεσις.

Ἀρσένιος, ἐν ἐπιγραφῇ Γούρας Θεσσαλίας 1710.

Σεραφεῖμ, » Ἀντιτίσης 1763 - 1767.

Ἰάκωβος, δ Β' » Γούρας Θεσσαλίας 1796 - 1799¹.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Περὶ Θεσσαλονίκης ὄρα L. Petit: Echos d'Orient IV, Macaire αὐτόθι VIII, 272. Epigr. Mit. 1894 σ. 117-118, inscription².

Παῦλος, ἀρχιεπίσκοπος.

Εἰρηνέος, (οὕτως) Ἀμφότεροι ἐν τῇ Ἁγίᾳ Σοφίᾳ Θεσσαλονίκης. C. I. G. 9.548, 9.826 περὶ τῆς γραφῆς Εἰρηνέος. Ὅρα περὶ τούτων Mitteilungen des deutschen Archaeologischen Institutes zu Athen 1897 (τόμ. 22) σελ. 66 καὶ ἔξ ὑπὸ Kurth³.

Παῦλος, ἐν B. Z: τοῦ 1909 σελ. 181.

¹ N. K. 9 Ἰουλίου 1892.

² Εἰς τὸ ἄκρον ἄνω δεξιᾷ τῶν δελτιῶν ὑπάρχουν τὰ ἐξῆς ὀνόματα Μυστακίδης, L. Fehd, Ζερλένης, Γεδεῶν τελευταῖον.

³ Ἡ χρονολογία τῶν μητροπολιτῶν τούτων δὲν εἶναι γνωστὴ. Ὁ Kurth ὑποθέτει ὅτι ὁ Εἰρηναῖος ἐξῆσεν ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου. Τοῦ β' Παύλου σφάζεται μολυβδόβουλλον τοῦ ὁποῦ τὴν χρονολόγησιν δὲν ἀνεῦρον. Γ. I. K.

Βασίλειος, Ἀχιριδιανὸς μητρ. Θεσσαλονίκης-διάλεξις αὐτοῦ πρὸς Ἰταλὸν «περὶ ἐμπορεύσεως τοῦ Ἁγ. Πνεύματος» χειρόγρ. Μετοχίου Παναγίου Τάφου ὑπ' ἀριθ. 303.

Εὐσέβιος, Ἐπὶ τοῦ ἁγιο(τάτου) ἀρχιεπισκόπου Εὐσέβιου ἐγένετο ἐν Θεσσαλονίκῃ σ. 58 τοῦ Duchesne, ἴσως ὁ Εὐσέβιος, auquel sont adressées plusieurs lettres du pape St Grégoire le Grand¹ (Oriens Christianus τόμ. II).

* **Κωνσ(αντίνος)**, Restitution d'une inscription qui se trouve dans l'escalier qui descend à la Basilique de St Démétrius ἐν τῇ Δ. Πύλῃ τῆς εἰσόδου «πατρὸς ἡμῶν καὶ ἀρχ(ι)επισκόπου Κωνσταντίν. (σελ. 60 Duchesne). Ὅρα κάπου καὶ Παπαγεωργίου ἐν Β. Ζ.

* **Θεόδωρος**², μὴ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς καταλόγους τοῦ ἁγίου Ἀμασείας. Οὗτος ἐχειροτόνησε τὸν ἅγιον Εὐθύμιον τὸν ἐν Θεσσαλονίκῃ γεννηθέντα τῷ 824. «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» 1895 ἀρ. 26, (25 Αὐγ.) καὶ 1897 Ἰανουάριος.

Θεοφάνης, Κέδρην. Β. 518, (6546 = 1038).

Θεόδουλος, ἀρχιεπίσκοπος ια' - ιβ' αἰῶνος, σ. 146 τοῦ ΙΓ' τόμου Ρωσ. Ἀρχ. Ἰνστιτούτου.

Νύμφων, (ἀντὶ Νήφων) «ὁ πατριάρχης τῆς Θεσσαλονίκης τότε ὦν (τῷ³ 1450) σελ. 443 τοῦ Heuzey.

* **Μακάριος**, Τῷ 1537 (7046) ἠγόρασε ὦν πρῶην Θεσσαλονίκης τὸ ὑπ' ἀριθ. 485 ἐν τῇ Συνοδικῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Μόσχας ὑπάρχον χειρόγραφον Λεξικὸν (Πρβλ. Ἐπιτομὴν τῶν χειρογράφων, ὑπὸ ἀρχιμ. Ἰακώβου τοῦ Βατοπεδινοῦ (896 σ. 10). Οὗ μνημονεύεται παρὰ τῷ Ἀμασείας. Ὅρα Petit ἐν Echos d'Orient VIII 272, ἀπαντῶντα εἰς τὸν Ζερλέντην Byz. Z. (1905) σ. 254-56. Ὁ Μακάριος τῷ Ὀκτωβρίῳ τοῦ 1507 πρωτοσύγκελλος τοῦ Κορίνθου καὶ ἐγένετο μητροπολίτης Κορίνθου, ὦν δὲ τοιοῦτος ἐπέιχε καὶ τὸν τόπον τοῦ Ἀγκύρας (σ. 273 E. d. Or.) τῇ 4^ῃ Ἀπριλίου 1517 μετετέθη εἰς Θεσσαλονίκην⁴.

Θεωνᾶς⁵, μοναχὸς ἁγιορείτης (Ἄθως σ. 206) καὶ Σάθα, Νεοελληνικὴ Φιλ. 211 καὶ ἐν Νέφ Ἐκλογίῳ (Γεδεῶν)-Ὅρα Α/νικά μου καὶ ἐν Echos d'Orient.

Σωφρόνιος, Τῷ Ἰζριδ' δεκεμβρίου ε', ὅτε «τὸν οἰκεῖον ἀποβαλλομένης ποιμένα» ἐγένετο ὁ (συμπήφους ἔχων τὸν μέγαν πρωτοσύγκελλον τῆς Μεγ.

¹ Μεταξὺ τῶν ἐτῶν 590-604 μ. Χ.

² Εἰς τὸ σχετ. ἀπόκομμα τοῦ Νεολόγου τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὸ ὅποιον περιέχεται ὁ κατάλογος τῶν μητρ. Θεσσαλονίκης φαίνεται ὅτι τοποθετεῖ τοῦτον ὁ Μυστακίδης διὰ μελάνης μεταξὺ τῶν ἐτῶν 829-840, ἧτοι μεταξὺ Ἰωσήφ καὶ Λέοντος.

³ Ἡ λέξις δὲν εἶναι καθαρῶς γεγραμμένη.

⁴ Ὁ Μηθύμνης Μακάριος ἐγένετο ὡς λέγει ἐν Κωνσταντινουπόλει (15 Δεκεμβρίου 1897) Θεσσαλονίκης τῷ 1531 καὶ ἐν τῇ μονῇ τοῦ Λειμῶνος τῇ 12 Ἀπριλίου 1546.

⁵ Ἔτος 1539.

Ἐκκλησίας Μητροφάνην καὶ λογιώτατον Πρωτοσύγκελλον ἐφημέριον τῆς Χρυσοπηγῆς Ἰγνατίου) Σωφρόνιος, τούτου δὲ παραιτηθέντος γίνεται ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Κίτρους,

Ζωσιμᾶς, Σεπτεμβρ. Ἰουλιαν. (7116 - 5509 = 1607).

Ἀθανάσιος, Κρής περὶ οὗ βλ. Κεραμέως «Διάφορα Ἑλληνικὰ γράμματα» σ. ιβ' - ιε' καὶ αὐτόθι παραπομπὰς ἐκτάκτους. Ὁ τῷ 1634 πατριαρχεύσας, ἀνθ' οὗ τῇ 16 Μαρτίου ἐκλέγεται ὁ οἰκονόμος τῆς μητροπόλεως καὶ ἱερομόναχος (Π. Π.¹ Γεδεών 559 καὶ 580).

Δαμασκηνός², οὗ καθαιρεθέντος ἐπὶ Κυρίλλου τοῦ ἐκ Βερροίας ἐγένετο ὁ Πολυανῆς,

Καλλίνικος, ἰαχλ' Ἰανουαρίου κζ'.

Ἀθανάσιος³, ἐπειδὴ ἡ ἀγιωτάτη μητρόπολις Θεσσαλονίκης ἔμεινε ἀπροστάτευτος ὑπὲρ τὸν τριετῆ χρόνον διὰ τὸν ἐν αὐτῇ κατὰ προεδρίαν ἀρχιερατεύοντα ἀγιώτατον ἀρχιεπίσκοπον κύρ Ἀθανάσιον καταλιπόντα αὐτὴν καὶ ἀναχωρήσαντα εἰς τὰ μέρη τῆς ἄνω Μυσίας, ὡς καὶ ἀντικρὺ φαίνεται ἐγένετο ὁ ἐν Ἱερομονάχοις

Θεόκλητος, τῷ ἰαχμστ' ἰουλίω κα' ἰνδ. ιδ'. συνυποψήφιος τεθεὶς τῷ Παϊσίῳ Λαρίσης καὶ Ἰγνατίῳ Ἐφέσου ἐπὶ ἐκλογῇ Πατριάρχου τοῦ Παϊσίου. Οὗτος παρητήσατο, ἐγένετο δ' ὁ μέγας Πρωτοσύγκελλος,

Ἰωακείμ, τῷ ἰαχνα' Ἰανουαρίου κα' ὁ μετὰ ταῦτα Ρόδου.

Διονύσιος, ὁ Γ'. προεδρικῶς ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου παραίτησιν καὶ κατεῖχεν αὐτὴν μέχρι τοῦ 1671 (Νομ. Συναγωγῆ. Π. Π. Γεδεών σ. 589) ὅτε τῇ ια' Μαρτίου 1671 ἐκλέγεται ὁ ἱερομόναχος καὶ πνευματικὸς καὶ λογιώτατος,

Ἀναστάσιος,

Μεθόδιος, μηνὶ Φεβρ. 1687, καθηρέθη τῇ 2 Ἀπρ. 1696. Περὶ τούτου ὄρα τοῦ Π. Ζερλέντη, μονογραφίαν ἐν «Παλαμᾶ» Θεσσαλονίκης τ. Β' (1918) σ. 148 152, ἐν ἧ καταλήγει, «ἀφοῦ κατετάραξε τοὺς Θεσσαλονικεῖς διήλθε διὰ Ζακύνθου, Βενετίας, Βιέννης, ἦλθεν εἰς Μόσχαν παρουσιάσθη πρὸ τοῦ αυτοκράτορος, ἵνα ἐξικετεύσῃ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Ἑλλήνων».

Ἰγνατίος, 1689 (; Γ. Κον.) Κεραμεὺς τ. Θ' «Βυζ. Χρονικά» 274.

Γαβριήλ, Θεσσαλονίκης ὄρα Μολδαβίας 1745-1780. Κεραμεὺς σ. 273 τοῦ ιθ' τόμ. τῶν «Βυζαντινῶν Χρονικῶν».

Γεράσιμος, 1797-8 αὐτόθι σ. 273.

Μακάριος, 1821.

¹ Πατριαρχικοὶ Πίνακες.

² Ὑποσημείωσις Μυστακίδου: Μετὰ ταῦτα Κασσανδρείας Πρόεδρος, ὄρα Κασσάνδρεια 1643.

³ Διὰ δευτέραν φορὰν.

ΘΗΒΩΝ

ὑπέρτιμος καὶ ἐξαρχος πάσης Βοιωτίας.

Γερμανός¹, μητροπ. Θηβῶν 8-9^{ου} αἰών. C. des M. d'Athènes σελ. 248 τῆς Revue des Etudes Grecques τ. 11 ὑπὸ Schlumberger.

Μαρκιανός, 869. Mansi 16 σελ. 37-195,

Ἰωάννης, X-XI αἰών, ἐν τῷ (Ρωσικῷ Περιοδικῷ) ὑπουργ. τῆς παιδείας αὐτόθι.

Κωνσταντῖνος², Revue Archéolog. 1877 καὶ Sigillographie Byzant. A σ. 176.

Ἰωάσαφ, τῷ 1544 παραστάς ἐν τῇ ἐγκαθιδρύσει τοῦ πρώτου Μωϋσέως ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, καθ' ἣν παρίστατο ὁ Ἱερεμίας ὁ Α' καὶ ὁ μητροπολ. Λαρίσης Νεόφυτος (ἀλληλογραφίαν ὄρα ἐν «Κωνσταντινουπόλει» τῆ 6^η Ἰουνίου 1887). Ἴσως εἶναι ὁ αὐτὸς τῷ 1565 τὴν καθαίρεισιν τοῦ Ἰωάσαφ ὑπογράφων, Turcogr. σελ. 173)³.

Λαυρέντιος, τῷ 1593 ἐν τοπικῇ συνόδῳ («Ἑλλ. Φιλ. Σύλλογος» 17 καὶ Μαυροκορδ. Βιβλ. 75).

Μητροφάνης, 1625 καὶ ἀντ' αὐτοῦ παραιτησαμένου τῷ Νοεμβρίῳ προβιβάζεται ὁ Ὁραϊῶν

Δανιήλ, κατὰ Μάρτιον τοῦ ζρηλδ' («Ἐκκλ. Ἀλήθεια» Β' σ. 668).

Παρθένιος, οὗ καθαιρεθέντος ἐκλέγεται τῇ κβ' Νοεμβρίου, αχλδ' (1634) ὁ ἐκεῖθεν ἐλθὼν Ἱερομόναχος

Κλήμης, («Ἐκκλ. Ἀλήθ.» Β. 669)· τούτου καθαιρεθέντος γίνεται ὁ πρόφην Βολισσοῦ

Δανιήλ, τῷ Ἰανουαρίῳ τοῦ 1648 (Παρά Σάθα, Μ. Β. τόμ. Γ'. 582 φέρεται Γαβριήλ) σύμψηφον ἔχων τὸν πρόφην Σάμου Ἄνθιμον (ὄρα Σάμου).

¹ Εἰς ἰδιαιτερον δελτίον Θηβῶν ἀναγράφεται Γερμανὸς μητροπολίτης Θ' αἰῶνος Schlumberger, Mélanges σ. 222.

² Ἐν τῷ αὐτῷ ἰδιαιτέρῳ δελτίῳ τίθεται ὁ Κωνσταντῖνος πρὸ τοῦ Ἰωάννου μετὰ τῆς χρονολογίας ΙΑ ἢ ΙΒ. αἰῶνος, ἐν αὐτῷ καὶ ἡ ὑπόσημ. «Mélanges σελ. 223 ἔνθα καὶ ἔτερος Κωνσταντῖνος ἀναφέρεται ἐν τῇ Sigillographie τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως».

³ Εἰς ἰδιαιτερον δελτίον σημειοῦνται πρὸς τὸ ἔτος τὰ ἐξῆς: ζνβ' ἰνδ. β' «Ἐκκλησι. Ἀλήθεια» 1904 σ. 339. Παραπλεύρως εἶναι ἐπικεκολλημένον ἀπόκομμα ἐφημερίδος τῆς «Κωνσταντινουπόλεως» ἔχον οὕτω:

Ἡ Α. Παναγιότης τὴν ἐπιούσαν 1ην ἀρξαμένου μηνὸς παρευρέθη ἐν τῇ τελετῇ τῶν ἀρχαιρεσιῶν τῆς Ἱ. Κοινότητος πρὸς ἐγκαθίδρυσιν τῆς νέας ἐπιστασίας, ἡ ὁποία ἀπὸ τῶν ἀπωτάτων χρόνων καθιερωθεῖσα, τελεῖται ἐτησίως κατὰ τὴν 1 Ἰουνίου, τῆς ὁποίας ἡ περιγραφὴ ὑπεκφεύγει τὴν ἀρμοδιότητά μου· ἐν τοῖς χρονικοῖς τοῦ Ἄθω θὰ σημειωθῶσιν αἱ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἀρχαιρεσίαι τῆς Ἱ. Κοινότητος διὰ τὸ ἐξαιρετικὸν ὅτι παρίστατο ἡ Α. Θ. Π. Ἀνάλογον σημειώσω, ὡς μοι ἔπρεπε, φέρουσι τὰ χρονικά, καθ' ἃ ἐν τῇ ἐγκαθιδρύσει τοῦ πρώτου Μωϋσέως κατὰ τὸ ἔτος ζβ' = 1544 παρίστατο ὁ πατριάρχης Ἱερεμίας Α'. καὶ οἱ μητροπολίται Λαρίσης Νεόφυτος καὶ Θηβῶν Ἰωάσαφ.

Παρθένιος¹, πρῶν Σάμου κατὰ προεδρίαν. Ὁ Κακογέρων Παρθένιος² καθαιρεῖται καὶ ἀντ' αὐτοῦ

Ἰεζεκιήλ, Ἐν Ν. Συναγ. φυλ. 266^α. «Ἐπειδὴ τῆς μητροπόλεως Θηβῶν δίχα ἀρχιερέως ἐναπομεινάσης τοσοῦτον ἤδη χρόνον ὥς τοῦ ἐν αὐτῇ ἤδη εὐρισκομένου πρῶν Σάμου Παρθενίου κατὰ προεδρίαν ὄντος καὶ οὐ γνησίου προτροπῆ τοῦ πατριάρχου κ. Παρθενίου ἐθέμεθα τὸν πρῶν ὑμῶν ιεζικιήλ (οὗτω) καὶ τὸν πρῶν κῦρ Γαβριήλ καὶ τὸν πρῶν Ρέοντος κῦρ Παρθένιον μαρτίω ,αχνβ' ἀνθ' οὗ καθαιρεθέντος τῷ ,αχξς' ἕνεκα πολλῶν λόγων «τὸ δὲ πλεόν τῆς ἀκρατοποσίας, ὡς οὐ θέμις».

Ἰερόθεος, (Νομ. Συναγ.) τῷ 1687. (Τουρκοκρατ. Ἑλλάς σελ. 358-366).

Ἀθανάσιος, τῷ 1746 («Ἐκκλ. Ἀλήθεια» I, 156) ὅστις τῷ Δεκεμβρίῳ τοῦ 1752 ἀποθνήσκει, διαδέχεται δὲ αὐτὸν ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος τῆς Μ. Ἐκκλ.

Ἀνθιμος, ἐπὶ Κυρίλλου

Ἀγάπιος, καὶ ὅτε οὗτος ἀνεφάνη ἀτελέσφορος πρὸς τὴν διοίκησιν τῆς ἐπαρχίας ταύτης καὶ παρητήσατο προτροπῆ καὶ ἀδεία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Π. Θεοδοσίου διωρίσθη ὁ ἐφημέριος τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ

Ἀθανάσιος, τῷ Μαίῳ τοῦ ,αφογ' ἐπινεμ. 6^{ης} (Ἡ παραίτησις τοῦ Ἀγαπίου τῷ αφοα' Ἰουνίου β). Ὁ Ἀθανάσιος ἀποθνήσκει τῷ 1790 Νοεμβρίῳ ἐπὶ Νεοφύτου καὶ ἐκλέγεται ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος πρῶν Δαμαλῶν

Τιμόθεος, ὅστις ἀπέθανε τῷ Σεπτεμβρίῳ τοῦ 1739 καὶ διορίζεται ὁ μεγ. πρωτοσύγκελλος τῆς Μ. Ἐκκλησίας

Κύριλλος, ὅστις τὸν Αὐγούστον τοῦ 1812 ἀποθνήσκει καὶ ἐπὶ Ἱερεμίου ἐκλέγεται ὁ πρωτοσύγκελλος τοῦ μητροπολ. Ἡρακλείας

Ἀνανίας, ἀποθανὼν τῷ 1820, ἀνθ' οὗ ἐκλέγεται ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Περιστερᾶς

Παῖσιος, τῷ 1827 Σεπτεμ. διορίζεται ὁ μητροπολίτης Ἀγκύρας κῦρ

Ἀγαθάγγελος,³ ἄτε τοῦ ἀρχιερατεύοντος κῦρ Παΐσιου τὸ ζῆν ἐκμετρήσαντος. «Ἐπειδὴ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀνηκέστοις δεινοῖς ἄπερ ἀθλίως ὑπέστη ἔτι ἐκ τῆς ἀρχῆς τῆς γενομένης ρήξεως τῶν περιστάσεων διέμεινεν ἀπροστάτευτος καὶ ἄμοιρος ἀρχιερατικῆς προστασίας, ἄτε δὴ τοῦ...»

ΙΕΡΑΠΟΛΕΩΣ (Φρυγίας)

Γενναῖος, ἀρχιεπίσ. καὶ πατριάρχης ε' καὶ ς' αἰὼν ἐν (Alttert. v. Hierapolis Δ' τ. τοῦ Ergänzungs: d. Jahrb. 1898 ἐν Βερολίῳ).

Ἰωάννης, C. I. G. IV 8641, ἐπίσκοπος ἔτος 875 Σελευκιδῶν=565 μ. Χ.

¹ Εἰς 2 ἔτερα δελτία ὑπάρχουσι αἱ ἐξῆς σημειώσεις: Παρθένιος πρῶν Σάμου κατὰ προεδρίαν - ἐφ' ᾧ καὶ πάλιν ἐτέθησαν «ὁ πρῶν ὑμῶν Ἰεζεκιήλ συνυποψήφους ἔχων καὶ τὸν πρῶν Γαβριήλ καὶ τὸν πρῶν Ρέοντος Παρθένιον τῷ ,αχνβ' μαρτίου».

² Τὰ τεμάχια περὶ Ἰεζεκιήλ ὑπάρχουν ἐν ἑτέροις δελτίοις.

³ Γ. Κονιδάρη, Θρησκευτικὴ καὶ Χριστ. Ἐγκυκλοπαιδεία Τόμ. Α' σελ. 69.

ΙΕΡΙΣΣΟΥ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Βασίλειος, Ποιμένος Βασιλί(ου) Ἐρισσοῦ ἰα' αἰῶνος κατὰ πᾶσαν πιθανότητα. Πρώτη σφραγὶς ἐπισκόπου Ἰερισσοῦ (σελ. 231 *Mélanges* τοῦ Schlumberger).

Μακάριος, ὁ ὑπὸ Ἰερεμίου τοῦ Α' διορισθεὶς ἐπιστάτης τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Σταυρονικήτα κατὰ τὸ 1540¹;

ΙΚΑΡΙΑΣ ΚΑΙ ΣΑΜΟΥ

*Ἴδε Σάμου.

ΙΚΟΝΙΟΥ

*Ὅρα Βάρνης Παρθένιος.

ΙΜΒΡΟΥ [καὶ Λήμνου]

Μιχαὴλ ὁ Κηρουλλάριος εἰς Ἴμβρον ὑπὸ τοῦ Ἰσαακίου Κομνηνοῦ 1059. Μεσαιων. Βιβλιοθήκη IV 326 καὶ R. E. G. N° 71 (1903) σελ. 375 ἐξῆς.

Εἰς τὰ ἐν τῇ μονογραφίᾳ περὶ Ἴμβρου τοῦ Κ. καὶ τὰς αὐτόθι προσθήκας πρόσθετες ἐν σελ. 239-240r Βατικανοῦ κώδικος 840².

Ἰάκωβος, «ἐγράφη διὰ χειρὸς ἐμοῦ τοῦ εὐτελοῦς ἱερομονάχου καὶ ὑποψηφίου τῆς ἁγιωτάτης ἀρχιεπισκοπῆς νήσων Λήμνου καὶ Ἴμβρου Ἰακώβου μηνὶ Φεβρουαρίῳ ἰνδικτικῶνος δ' ἔτος ,ζωκθ' = (1321). Εὐρον ἐν σελ. 167 τῶν *zapiski* τοῦ Ρ(ωσικοῦ) Αὐτοκρ. Ἀρχείου *Izwestia* Πετροῦπολις 1914 τόμ. VIII.

Δανιήλ,
Παῖσιος, } Δ. I. E. E. (Γ'). σ. 469.

Ἰωακείμ, ἀναφέρεται συνυπογεγραμμένος ἐν τινι πατριαρχικῷ ἐγγράφῳ τοῦ Μητροφάνους (1580), ἐνῶ δηλοῦται ὅτι ὁ Βοεβόδας Μπογδονίας Ἰωάννης Πέτρος ἀφιέρωσεν εἰς τὸν πατριαρχικὸν ναὸν τῆς Παμμακαρίστου τὰ σπήτια αὐτοῦ, ἐπὶ τῷ ὄρῳ τοῦ καταλύειν ἐν αὐτοῖς δσάκις ἐπιδημεῖ ἐν Κωνσταντινουπόλει. «Ἐκκλ. Ἀληθ.» ἔτος δ', σελ. 731.

Παρθένιος, Ἐκκλ. Ἀλήθεια 1892 φυλ. 40 ,αχιε' = 1615 συνυπογράφεται ἐν τινι Λαυρεωτικῷ σιγιλλίῳ ὡς πρῶφην Ἰμβρου.

Ἀθανάσιος, «ἄτε ἀσώτως ἐν αὐτῇ διάγων καὶ ἀποδράς... καθαιρεῖται καὶ γίνεται ὁ Κῶ ἀρχιεπίσκοπος

Χριστόφορος, τῷ ,αχκς' (Νομ. Συναγωγῇ).

Σωφρόνιος, 1627 Ἀπριλίῳ 10 ὑπόμνημα ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος Χριστοφόρου. (Πατρ. ἐγγραφον Σάθα Γ' σ. 568). Καθαιρεῖται Ἰούλιον 'αχλε'.

Ἀβράμος, (ι) ὑπογράφεται ἐν Λαυρεωτικῷ σιγιλλίῳ τὸ ,ξρμ' ἐπὶ Κυρίλου τοῦ Λουκάρεως 1632 (;) (Ἐκκλ. Ἀληθ. 1892 Δεκεμβ. 28 φυλ. 43).

¹ N. K. 16 Μαΐου 1892.

² Πρόσθετες τὰ ἐν Gilbert, Handb. d. Staatsaltertümer II ἐκδ. τοῦ I τομ. σελ. 57, καὶ «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» 1892 Δεκέμβριος.

Νικόδημος, 1652 ὑπόμνημα ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντος Σωφρονίου. Ἦν πνευματικὸς καὶ πρωτοσύγκελλος τοῦ ἀποθανόντος Σωφρονίου (Νομ. Συναγ.)¹.

ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ

ἽΟρα διατριβὴν περὶ τῶν τῆς ἐπαρχίας Καισαρείας ἐν «Ἐκκλ. Ἀληθεία» 1913 Νοεμβρ. ἐκ χειρογράφου, ὅπερ εἶδον, δημοσιεύει δὲ ὁ κ. Γεδεών. (Λαμπουσιᾶδης).

Ἀνδρέας, Λάμπρου-Κατάλογος ἁγιορ. κωδ. σ. 47 κῶδιξ 2^{ος} τοῦ ἁγίου Παύλου φ. 48^{ον}.

Κοσμάς, Montfaucon, Biblioth. Coisliniana σελ. 104 ὑπὸ Ἀλεξ. τοῦ Κομνηνοῦ αὐτόθι... «τοῦ πρωτοθρόνου».

Μεθόδιος, μετὰ τὸ 1365 (σ. 468 τ. Α΄ Miklosich).

Μητροφάνης, 1551. Τῷ 1565 ὁ πατριαρχεύσας 7 ἔτη (Μαθᾶ κατάλογος Π. Ὅρα καὶ Στεφ. Γέραχ ἐν Tagebuch καὶ Τουρκογραφικίαν σ. 289 πρβλ. 212 αὐτόθι, τὴν ὑπογραφήν του καὶ τὰ ἀνέκδοτά μου. Πατρ. Πίνακες Γεδεών σελ. 516.

Παχώμιος, ὁ μετὰ ταῦτα Πατριάρχης ἐκ Λέσβου, ὄρα Πατριαρχ. Πίνακας σελ. 526.

Γρηγόριος, 1622, («Ἐκκλ. Ἀλήθεια» 1899 φύλ. Α΄ σ. 24). [Ἐν ἰδιαιτέρῳ δελτίῳ προστίθεται] ἐπὶ 5 ἔτη καταλιπὼν τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, ἀνθ' οὗ ὁ

Γερμανός, πρῶην Μίλου (sic) τῷ ζ' Σεπτεμβρίου, οὗ ἐξωσθέντος ἐγένετο ὁ πρῶην Ἀμιδες (·)

Ἐπιφάνιος², (Γρηγόριος τῷ 1623 ἄτε ἀπουσιάζων δίχα συνοδικῆς ἀδείας ἀντ' αὐτοῦ ὁ

Μελέτιος, (Σάθα, Μεσαιων. Βιβλ. τ. Γ΄. σ. 563). Ἐν τῷ δελτίῳ: Ἐπιφάνιος, οὗ ἀποθανόντος ἐκλέγεται ὁ Μυρέων

Ζαχαρίας, τῷ Νοεμβρίῳ 1642. Οὗτος καθαιρεῖται καὶ ἀντ' αὐτοῦ (τὴν καθάαιρεσιν ἰδίᾳ χειρὶ δεξαμένου καὶ ὑπογράψαντος 1649)³, ἐγένετο ὁ πρῶην Σάμου

Ἀνθίμος, (Σάθα, Μ. Βιβλ. τόμ. Γ΄ σ. 583) Δεκεμβρίου 1649 καὶ ἐξωσθεῖς εἶναι ὁ ἐπὶ Παίσιου συνυπογράφας τὴν πρὸς τὸν Πατριάρχην Νίκωνα ἐπιστολὴν αὐτοῦ («Ἀνατολ. Ἀστήρ» 1881, 16 Σεπτεμ. ἀριθ. 51).

Γρηγόριος⁴, καθαιρεῖται καὶ προάγεται ὁ ἱερομόναχος

Γερμανός, 1674.

Γρηγόριος, Τῷ 1689 Ἀπριλ. (Archives Saint Louis παρὰ Leval).

¹ Ν. Κ. 18 Νοεμβρίου 1891.

² Ἐν τῷ τετραδίῳ οὕτως «ἀντὶ τοῦ Γρηγορίου παραιτηθέντος Ἐπιφάνιος 1624».

³ Ἐν τῷ τετραδίῳ: Τῷ 1649 ἐπὶ Παρθενίου Β΄. τὸ δ΄. Ζαχαρίας αὐγουστ. διδωσι παραιτήσιν κατὰ δεκέμβριον καθαιρεῖται καὶ ἐκλέγεται ὁ Ἀνθίμος κλπ. βλ. κείμενον.

⁴ Οὗτος καὶ ὁ ἐπόμενος ἀναγράφονται ἐν ἑτέρῳ δελτίῳ.

* **Χρῦσανθος**, Τῷ 1702 (ὁ Παλαιστίνης, Ἡμερολόγιον Ἀνατολ. 1884 σελ. 313).

Κυπριανός, Τῷ 1707, ὁ μετὰ ταῦτα Πατριάρχης.

Ἱερεμίας, ὁ τῷ 1715 ἐκλεγείς Πατριάρχης Ἱερεμίας (ὁ Γ΄) ὁ Πάτριμος. **Νεόφυτος**.

Παρθένιος, 1743, «Ἐκκλ. Ἀλ.» τόμ. Γ΄ σ. 156, 1748 Σεπτ. (Ἀλήθεια τόμ. Β΄ σ. 231) Σιγίλλιον Θήρας ἐπὶ Καλλινίκου Ε΄. ἐπὶ ἀδελφοῦ του Τζανάκη Γ'αβαλά υἱός. Τῷ 1755 ἔτι εἶναι συνοδικός. («Ἐκκλησιαστ. Ἀληθ.» ἔτος Γ΄ σ. 157 ἔξ.).

Παῖσιος¹ Μάιος 1763 (Ἀλήθεια Α΄ τ. 233). Τῇ 25 Δεκεμβρίου 1768 ἀνεχώρησεν ἐκ Μετεώρων, ἀφ' οὗ ἔμεινε ἐν Μετεώροις ἐξοριστος ὑπὲρ τοὺς δύο χρόνους». (Σημ. Παπαδοπ. Κεραμέως ἐν σελ. 35 τοῦ ἰδίου τεύχους (Μανουὴλ ὁ Κορίνθιος Ἀθην. 1902).

Μακάριος, Σεπτεμβρ. 1766. 1772 Ἀπριλ. 3 (Ἡμερολόγιον Ἀνατολ. 1885 σ. 136).

Γρηγόριος, 1773. 1794 Ἰουλ. 12. Ἡμερολ. Ἀνατολ. 1886 σ. 173 κ. 174, πρότερον Σβορνικίου (Παρανίκια, Σχεδιάσμα σ. 118).

Δεόντιος, 1796 Ἰουλ. ὁ πρότερον Μενελίκου (Κουρουτσ. σ. 21), οὗ παραιτησαμένου ὁ ἀπὸ πρόφην Τορνόβου

Φιλόθεος², 1806. (Κουρούτσ. σ. 65), οὗ θανόντος ὁ ἀπὸ Νεοκαισαρείας

Μελέτιος, 1815-1817, μετετέθη τῷ Ἰουλίῳ 1815, ἀνθ' οὗ ἀποθανόντος τῷ 1817 Μαΐῳ ὁ

Ἰωαννίνιος, ὁ ἀπὸ Νικαίας (Κουρούτσ. σ. 57) Ἰούνιον 1817 8 Ἰανουαρίου 1820. (Ἡμερολ. Ἀνατ. 1885 στ. 126), οὗ θανόντος

Χρῦσανθος, Σεπτεμβρ. 1823, οὗ μετατεθέντος εἰς τὴν μητρ. Ἐφέσου ὁ ἀπὸ Οὐζιζίης

Γεράσιμος, Δεκεμβρίου 1830, οὗ πανθέντος ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Προδρόμου

Παῖσιος, Ἰουλίῳ 1832, οὗ θανόντος ὁ ἀπὸ Ἀγχιάλου

Βασίλειος, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ὁ Μ. Πρωτοσ. Σεπτ. 1871³.

Εὐστάθιος, Κλεόβουλος Σεπτ. 1871.

¹ Ἐν ἰδιαιτέρῳ δελτίῳ σημειοῦται: Παῖσιος ὁ ἀπὸ Πισιδίας Ἰουλίῳ 1757 οὗ καθαιρεθέντος ὁ ἀπὸ Φαναρίου Μακάριος, (βλ. κείμενον).

² 1797-1817.

³ Εἰς τι δελτίον ἡ ἐξῆς ὑποσημείωσις **Θεόδωρος**, ἐπίσκοπος ἐν Mel. de la Faculté Orientale (= M. F. O.) Θήκη Θ. ἐπισκόπου VII (1914-1921) ἐν χωρίῳ Dendil, δίωρον ΝΔ τοῦ Τσερνί pierre tombale dans le mur de l'église arménienne ὑπὸ Jerphanion, ὅστις λέγει, ὅτι ἐδῶ ἐπισκοπή δὲν ὑπῆρξε ἴσως τῆς πλησίον Βασιλικῆς Θέρμης Σεβερίας. Envaia ou Airpolioi ἀλλ' ἰδὲ καὶ τὸ O. Christ.

ΚΑΡΑΒΙΖΥΗΣ

Κοσμᾶς, Ἐκτὸς τοῦ ἀρχιεπισκόπου Καραβιζύης Ἰωάννου, ὅστις μνημονεύεται ἐν σελ. 120 τῆς μεγάλης Sigillographie τοῦ Schlumberger ὁ αὐτὸς λόγιος ἔξ ἀνακοινώσεως ἀθηναϊκῆς ἀναφέρει καὶ τὸν Κοσμᾶν ἐπὶ μολυβδοβούλλου ἀποκειμένου ἐν τῇ Ἐθνικῇ βιβλιοθήκῃ. Ἐποχὴ Ι΄ αἰῶνος. (Mélanges d'Archéologie Byzantine 1895, σελ. 217. Ἐν τῷ μολυβδοβούλλῳ Καραβιζύης).

ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ

Δαμασκηνός, ὁ πρῶν Θεσσαλονίκης καὶ Πρόεδρος Κ... ἐγένετο «ὅστις ὑπογράφει ἰδίᾳ χειρὶ στέργω καὶ ὑπόσχομαι τὰ ἄνωθι ἐν μηνὶ Ἰουλίῳ 16^η» (δηλ. ὅτι δὲν θὰ ἐνοχλῇ τὸν κῦρ Ἀθανάσιον τὸν Θεσσαλονίκης. Ἐπὶ Παρθενίου ἕως τῷ 1643 (Νομ. Συναγωγὴ φύλλ. 123^α)¹.

ΚΕΡΑΣΟΥΝΤΟΣ

Κύριλλος, ἐπὶ Ἀλεξίου Γ΄ (1349-1390). Παρανίκα ἐν σελ. 195 τοῦ Δ΄ τόμου τοῦ Ρωσσοικῶ Ἄρχ. Ἰνστιτούτου κατὰ Λιβανιτῶν. Ὅρα Τραπεζοῦς.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ²

Γεώργιος, «Γεώργιος γέγραφε ποιμὴν Κερκύρας» Μνημονεύεται ἐν τελευταίῳ στίχῳ ἱαμβείου, ὅπερ δημοσιεύεται ἐν C. I. G. τ. Δ΄. Ἐν τῷ τμήματι τῶν ἐπιτυμβίων χριστιανικῶν ἐπιγραφῶν (αὔξ. ἀριθ. 9438) Πρβλ. καὶ ἐπιγραφὴν ὑπ' ἀριθ. 8751 ὅπου Γεώργιος Πρώμος....

Κωνσταντῖνος, ὁ Β΄ (;) 1166-1168 μ. Χ. Τὸν τοῦ Νικαίας Κερκύρας Κωνσταντῖνον ἐν μολυβδοβούλλῳ σελ. 52·53 τοῦ καταλ. τῆς Νομισμ. Συλλογῆς Μουρούζη ὑπὸ Ποστολάκα Ἀθην. 1868. Ὅρα περὶ τούτου καὶ Sigillographie 209-10 καὶ Σακελλίωνος Δελτ. Ἱστορ. καὶ Ἐθν. Ἐταιρείας τόμ. Β΄ σ. 411.

ΚΕΡΝΙΤΖΗΣ

Νεόφυτος, ἔξ Ἀθηνῶν 1555 (Κατάλογος Λάμπρου σελ. 122).

Ἀρσένιος, παραιτεῖται καὶ γίνεται τῷ Σεπτεμβρίῳ 1654 ὁ ἱερομόναχος

Κωνσταντῖνος, ἀρχιεπίσκοπος Κερνίτσης (Νομ. Συναγωγὴ) ἐπὶ Παϊσίῳ (τὸ β΄ πατριαρχεύοντος) προβιβασθείσης τῆς ἐπισκοπῆς εἰς ἀρχιεπισκοπὴν κατὰ Σεπτέμβριον 1654 (Π. Πίνακες σ. 583).

ΚΟΖΑΝΗΣ

Γερμανός, ἄγιος, ἀρχιεπίσκοπος (6 Νοεμβρίου) λείψανα αὐτοῦ ἐν τῷ Κρεμλίῳ Σκευοφυλακείῳ («Ἐκκλ. Ἀλήθ.» ιη΄ σ. 260).

¹ Ν. Κ. 10 Φεβρουαρίου 1892.

² Σπ. Παπαγεωργίου: Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κερκύρας. Κέρκυρα 1920.

ΚΟΛΩΝΕΙΑΣ

Θεοδόσιος, Κύριε βοήθει τῷ σῶ δούλῳ Θεοδοσίῳ ἐπισκόπῳ Κολων(είας). Ὅρα Schlumberger ἐὰν ἔχη τι (Περιοδ. Ρωσ. Ἀρχαιολ. Ἰνστιτούτου τ. Η΄ τ. 3 σελ. 214)¹.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ ²

Ἰλαρίων, Τῷ 869 ἐπὶ συνόδου κατὰ τοῦ Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Mansi, Concil. coll. τόμ. 16 σελ. 17-185.

Σέργιος³, ἐπὶ Ἀλεξ. Κομνηνοῦ. Montfaucon, Bibliotheca Coislini-ana σελ. 104. Εἶναι ἄραγε ὁ αὐτὸς τῷ ἐν Sigillographie Byzantine σ. 183, «Σεργίῳ Προέδρῳ Κορίνθου»;

Γαβριήλ,

* **Νικήτας**, μὴ μνημονευόμενος ὑπὸ τοῦ Le Quien, XI-XII αἰώνων. (Ἐμφότεροι), ἐν Sigill. Byzantine σ. 183.

Γεώργιος, 1027 μνημονευόμενος ὑπὸ τῶν Le Quien «τοῦ νῦν προσεδρεύοντος ἐν Κορινθίοις» ἐν Ἐθν. Νομ. Μουσεῖῳ. Ὁ δεῦτερος Γεώργιος ὁ παρὰ Le Quien, ἐπίσης γνωστὸς εἶναι ὁ

Γρηγόριος, ὁ Πάροδος. Ὅρα Σβορώνου Β΄ (1899 σ. 123 Νομ. Ἐφημ.)

Νικόλαος, τῷ 1156, δολοφονηθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου τοῦ Ναυπλίου καὶ Ἀργους Λέοντος (σελ. 188, «Σωτήρος» Περιοδ. τόμ. Α΄) Νικόλαος (Νικ. Χωνιάτης Ἔκδ. Βόννης σελ. 841) ἀρχιεπίσκοπος Κορίνθου.

Μανουήλ, τῷ 1230 ὁ Μελανιδζίου, Κορίνθου. R. E. G. 1894 σ. 80.

Θεόγνωστος, τῷ 1394 (Miklosich τ. Β΄ σ. 204, 287, 291).

Ἰωακείμ, τῷ 1477 ἐπὶ Μαξίμου (τόμ. ΙΖ΄ ἀρχαιολ. παράρτημα τοῦ Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγου σ. 20).

Σωφρόνιος, τῷ 1565 (Σωφρόνιος ἦν τότε καὶ ὁ μητροπ. Ἀθηνῶν. Ὅρα «Σωτήρος» τόμ. Β΄ περὶ μητρ. Ἀθηνῶν, καὶ τουρκοκρατικὰ σελ. 172-173).

Ἰωάσαφ⁴, Turcograe. ἐπιστολὴ σ. 323.

Δαυρένιος, τῷ 1580 περίπου παραιτησάμενος (Σάθα, Σχεδ. Ἱερειμ. σ. 181).

Νεόφυτος, διάδοχος τοῦ ἀνωτέρω (αὐτόθι...).

¹ Ν. Κ. 4 Μαΐου 1892.

² Ἴδε καὶ Π. Πολάκη, Κορίνθου ἐπίσκοποι, «Ἱερός Σύνδεσμος» 15 Σεπτεμβρίου 1916—1 Δεκεμβρίου 1916.

³ Τὰ σημειώματα περὶ τῶν μητροπολιτῶν Κορίνθου τοῦ ἀειμνήστου Μυστακίδου ἐν τῷ τετραδίῳ ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ δὲν εἶναι χρονολογικῶς κατατεταγμένα. Περὶ τῶν πλείστων τούτων ὑπάρχουσι καὶ δελτία, τῶν ὁποίων τὸ περιεχόμενον προστίθεται ἀναλλοίωτον εἰς τὸ τοῦ τετραδίου.

⁴ Ἐν τῇ σειρᾷ τοῦ τετραδίου μὴ μνημονευόμενος, ἀλλ' ἐν ἰδιαιτέρῳ δελτίῳ, ἀνευ χρονολογίας.

Ἀνθιμος, τῷ 1601 (7109) Μεσ. Βιβλ. Σάθα τόμ. Γ' σ. 549. Ἐπὶ πατριάρχου Τιμοθέου εὐρίσκεται εἰς Π. Κ. 333 (;) οὗ τὴν ἀθώωσιν τῷ 1620 βλέπε Σάθα, Μεσ. Βιβλιοθήκη τόμ. Γ' σ. 561 [Ἐν ἰδιαιτέρῳ δελτίῳ τὰ ἐξῆς]: ἔφ' οὗ ἐκλογή κατὰ προτροπὴν ὡς ἐπισκόπου Δαμαλῶν καὶ Πεδιάδος τοῦ Ἀθανασίου τῷ Ἱερὸν (1602) ἐπὶ Ματθαίου (Νομ. Συναγωγῇ). Ἐπ' αὐτοῦ ὅμως μηνὶ Μαΐῳ τοῦ Ἱερὸν πρᾶξι, δι' ἧς καθαιρουμένων τῶν ἐπισκόπων Πολυφέγγους Θεοδοσίου καὶ τοῦ Δαμαλῶν καὶ Πεδιάδος Ἀθανασίου ἐνοῦνται ὑπὸ τὸν Κορίνθου αἱ ἐπισκοπαὶ αὐταὶ τοῦ Νεοφύτου πατριάρχου ὄντος.

Δανιήλ, ὁ τῷ 1628 Σερραῶν γενόμενος ἐπὶ διαδοχῇ τοῦ Ἀχιλλείου. Καὶ τῷ 1627 ἀναφέρεται ἐπὶ Λουκάρεως συνοδεύσας τὸν Νικόδημον εἰς τὸν παρὰ τῇ Πύλῃ πρεσβευτὴν τῆς Ἀγγλίας, ὅπως πᾶν τυχὸν ἐμπόδιον ἀρθῇ διὰ τὴν καινουργῆ τυπογραφίαν ἣν ἐκόμισε κλπ. (Ἄληθ. σ. 37) πρβλ. Λάμπρου, Δελτ. Ἱστορ. καὶ Ἐθν. Ἐταιρείας τεύχος 8^{ον} σελ. 647, σπουδαίωτα ἐν σελ. 648-649. Ὁ Δανιήλ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1638 ἐξωρίσθη.

Κύριλλος, τῷ 1636 ἀντὶ τοῦ Γαβριὴλ ἐγένετο Φιλιππουπόλεως (ἄπερ ὄρα). Ἄρα γε αὐτὸς ὁ μετέπειτα Τορνόβου καὶ εἶτα πατριάρχης (Μαθᾶ) ὁ Σπανός; τῷ 1651 (πρβλ. Ἀλήθειαν σελ. 105).

Ἰεξεκιήλ, τούτου τῷ 1639 καθαιρέσει νομίμῳ ὑποβληθέντος¹ ἐγένετο ὁ πρῶτον Ἐλασσῶνας

Ἰωάσαφ, τῷ Αὐγούστῳ ,αχλῆ'²

Γρηγόριος, ὑπογράφων ἐν ἔτει 1642 μηνὶ Μαΐῳ εἰς πρᾶξιν τοῦ Παρθενίου κατὰ Κυρίλλου καὶ τῶν Καλβινιστῶν (ὄρα βιβλίδιον περὶ τούτου καὶ σημειώσεις εἰς τὰ ἀνέκδοτά μου). Τῷ 1655 ὑπογράφει ἐν τῇ ἐπιστολῇ Παΐσιου πατριάρχου πρὸς πατριάρχην Νίκωνα (Ἀνατολ. Ἀστὴρ (;) 1881 ἀριθ. 51) 1660.

Παρθένιος, τῷ 1668 ἐπὶ Μεθοδίου, φέρεται ὑπογράφων μεταξὺ Ἀδριανουπόλεως καὶ Ἀμασείας (περὶ ἐκλογῆς καὶ χειροτονίας ἀρχιεπισκόπου Σινᾶ σελ. 64)³.

Κάλλιστος, Νοεμβρίῳ ,αχλῆ' (Νομ. Συναγωγῇ) ὁ πρωτοσύγκελλος τῆς Μ. Ἐκκλησίας

Ζαχαρίας, τῷ 1684, ὃς ἐμαρτύρησε (σ. 608, Σάθα Μεσ. Βιβλιοθ. τ. Γ')

Γρηγόριος, 1695 (Σάθα ὁμοίως σελ. 535).

Παρθένιος, 1760 (Σάθα, Νεοελ. Φιλολ. σ. 586).

Μακάριος, ὁ Νοταρᾶς 1764, αὐτόθι σελ. 587 ὁ τῇ 16^ῃ Ἀπριλίου 1805

¹ Ὑποσημ. Μυστακίδου: Οὗτος ἐγένετο Σοφίας ἀντὶ τοῦ Ἱγνατίου καθαιρεθέντος Μ. Β. τ. Γ' σ. 571.

² Ἡ περὶ τοῦ Ἰωάσαφ χρονολογ. σημειώσεις προέρχεται ἐξ ἰδιαίτερου δελτίου.

³ Ἐν ἰδιαιτέρῳ δελτίῳ σημειοῦται: Μ α κ ἄ ρ ι ο ς ; μήπως Πα ρ θ ἑ ν ι ο ς οὗ († ἀποθανόντος) ὁ πρωτοσύγκελλος τῆς Μ. Ἐκκλησίας Κάλλιστος.

ἀποθανών. Φιλ. Σωζόμ. Οἰκονόμου σ. 418 ἐν σημειώσει. Τῷ 1768; μητροπολίτης Κορίνθου, (Σάθα, Τουροκρατουμένη Ἑλλάς σελ. 466 σημειώσεις).

Γαβριήλ, ὁ τέως πρωτοσύγκελλος τῆς μητροπ. Νικαίας τῷ Ἀπριλίῳ 1771 ἐπὶ Θεοδοσίου ἐν τῷ Π(ατριαρχικῷ) ναῷ ἐκλέγεται. Οὗτος ἐγένετο καὶ Νικαίας τῷ 1783¹, ὅτε τῷ Φεβρουαρίῳ ἐξελέγη ὁ ἱερομόναχος

Ζαχαρίας, περὶ οὗ ὄρα κατόπιν. [Ἐν ἰδιαίτερω δελτίῳ παρεμβάλλεται ὁ] **Ἀθανάσιος**, 1776 («Ἐκκλ. Ἄλ.» 1904 σ. 217, ἐξ ἀνεκδότων Μ. Λαύρας).

Ζαχαρίας, ἐφ' οὗ τῷ 1801 παραιτησαμένου τοῦ ἐπισκόπου τῶν Δαμαλῶν καὶ Πολυφέγγου Νεοφύτου γνώμη αὐτοῦ διορίζεται ἐπίσκοπος ὁ ἐν ἱερομονάχοις κτῆρ Ἰωνᾶς κατ' Αὔγουστον. Οὗτος ἀποθνήσκει τῷ Ὀκτωβρίῳ τοῦ 1819 καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐκλέγεται ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος (μ)κελιτζίνης

Κύριλλος, περὶ οὗ ὄρα κατωτέρω. Οὗτος ἐφυλακίσθη τῷ 1821 ἐν Τριπόλει (σελ. 10 τοῦ Ζαφειροπούλου) «οἱ ἀρχιερεῖς καὶ προύχοντες ἐντὸς τῆς ἐν Τριπόλει φυλακῆς».

ΚΟΡΙΝΘΟΣ

Νίμφων, τῷ 1390, ἐπίσκοπος, ἐν ἐπιγραφῇ βυζαντινοῦ ναοῦ τῆς Μπόριας Β. Α. τῆς Κορινθοῦς 20λεπτον ἀπέχοντος. Byz. Zeit. 1908 σ. 129-130.

ΚΡΗΤΗΣ (Γόρτυνος μητροπόλεως)

Θεόδωρος, κατὰ τὸ 539, Corpus Inscriptionum Graecarum 8635 (IV. τ.).

Ἰωάννης, ἐπίσκοπος ἰ' - ἰα' αἰῶνος, σελ. 116 τ. ΙΓ'. τοῦ Ρωσ. Ἀρχ. Ἰνσ. Σημ. Ἡ Γόρτυς ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Ἀράβων καὶ κατεστράφη καὶ μετὰ τὴν ἀνάκτησιν τῆς Κρήτης ὑπὸ τοῦ Ν. Φωκᾶ τῷ 960 ἔμεινε ἀεὶ ἐκπεσοῦσα.

ΚΥΨΕΛΛΩΝ

Parthey 1866 ἔκδ. (Notitia). 2, 95. Ἐκ τῶν 39 ἀρχιεπισκοπῶν ἡ 12. Κύψελλα τᾶ. Λέοντος τοῦ Σοφοῦ, Διατύπωσης².

10, 105 ἐπὶ τοῦ ἰε' - ἰστ'. αἰῶνος, ἐκ τῶν 40 ἀρχιεπισκοπῶν ἡ 7'.

11, 127 ἐπὶ Ἀνδρονίκου Παλαιολόγου τοῦ Γεο. τῶν 27 ἀρχιεπισκοπῶν 7^η, τὰ Κύψελλα.

6, 69. Ordo sedium, τῶν αὐτοκεφάλων ἀρχιεπισκοπῶν κδ'. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπαρχίας Κυψέλλων ὁ Κυψέλλων ὡς καὶ ὁ Αἴνου.

31^η, Ἐπαρχία Ροδόπης καὶ ὁ Ἀγχιάλου κλπ. 8, 69. Οὕτω καὶ παρὰ Νεῖλω Δοξαπατρῆ Ζ'.

1, 64 ὡς νζ'. ἐν ᾧ καὶ ὁ Αἴνου 65.

¹ Ὑποσημ. Μυστ. «Ἐκκλ. Ἀλήθεια», Γ'. σ. 122 σιγίλλιον τῆς τῶν Βοδεωνῶν Σχολῆς.

² Πρὸς ἀποφυγὴν σφαλμάτων πρβλ. Γεο. Ι. Κονιδάκη: Τακτικά ἐν Μεγ. Ἑλλην. Ἐγκυκλοπαιδείᾳ τόμ. ΚΒ, σ. 756 - 757, (ὁδηγὸς τῶν Notitiae Episcopatum = τακτικῶν).

7,64. κγ'. ὁ Κυψέλλων κλπ. (Ψευδεπιφάνιος). Κυψέλλων ἐν Miklosich et Müller. Οὗτος ὁ ἀρχιεπίσκοπος δίδωσι τῷ Πατριάρχει 16 ὑπέρυρα (τῷ 1324 καὶ ὁ Αἴνου 100 ἴδε).

Κωνσταντῖνος, (σελ. 119 τοῦ Α' τόμου) ἔτος 1256 ἐπὶ Ἀρσενίου Πατριάρχου.

Ὅρα καὶ ἐκ τοῦ Le Quien ἐν τετραδίῳ¹.

Θεοδόσιος, Πρὸς τούτοις ὁ Μελιτηνῆς ὑπέρτιμος καὶ πρόεδρος Κυψέλλων Θεοδόσιος.

ΚΝΩΣΟΥ

Κωνσταντῖνος, ἐκ μολυβδοβ. ι' - ιβ' αἰῶνος. Παντόςσκο Ἰνστιτούτου Ρωσ. τόμ. ιγ'. σ. 89.

ΚΩ

Ἀριστοκράτης, ἐν Πανδώρας τόμ. ιθ'. (1868 - 1869) ἐπίσκοπος ὁσιώτατος σελ. 47. Κατὰ Σακκελίωνα, τὰ γράμματα ἴσως τῆς ε'. ἑκατονταετηρίδος².

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΑΣ

Ὅρα ἐν B. C. Hell. 1899 (122 - 123) τοῦ Millet περὶ Μιστρᾶ (καὶ 1906) μ. Λακεδαίμ. ὀνόματα ἐξ ἐπιγραφῶν (1312, 1330, 1341, 1339 κλπ.). Ὑπέρτιμος καὶ ἄναρχος πάσης Πελοποννήσου ὡς καὶ ὁ Κορίνθου.

Ἐτιμήθη εἰς μητρόπολιν ἐπὶ Ἀλεξίου καὶ ἐπὶ Πατριάρχου Εὐσταθίου ἐν ἔτει 6590 (= 1082) πρῶην οὕσα ἐπισκοπὴ τῶν Πατρῶν.

Κατὰ τὸν Φατσέα (Γ. Γράμματα σελ. 138 - 140 τόμ. β') ἔχει τρεῖς ἐπισκόπους τὸν Ἀμυκλῶν, Καρουπόλεως καὶ Βρεσθῆνης.

Ἴδε περὶ Λακεδαιμονίας τὰ Παλαιῶν Πατρῶν. Τῇ Ἰουνίῳ 1365 (Miklosich τόμ. Α'. σελ. 472) ἐγένετο σιγίλλιον Πατριαρχικόν, δι' οὗ ἀποσπάται ὁ ἐν Πέλοποννήσῳ ἐν Μιζισθρᾶ (Μιστρᾶ) ναὸς (ἀνεγερθεὶς παρὰ τοῦ δεσπότη κυροῦ Μανουὴλ τοῦ Καντακουζηνοῦ) τοῦ Κ^{ου} Θεοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ζωοδότου, ὁ μετὰ μονυδρίου ἀνδρῶφ ἀπὸ τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Λακεδαιμονίας καὶ γίνεται σταυροπήγιος καὶ πατριαρχικός.

Θεόκλητος, τῷ 869 ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν τῇ κατὰ τοῦ Φωτίου συγκροτηθεῖσῃ συνόδῳ (Mansi τόμ. 16, σελ. 37 - 195)³.

¹ Τοιοῦτον τετράδιον δὲν ἀνεῦρον.

² Ν. Κ. 26 Μαρτίου 1892.

³ Μεταξὺ τῶν σημειώσεων εὐρέθη καὶ ἡ κατωτέρω σημείωσις προερχομένη ἐξ ἀποκόμματος ἐφημερίδος τῆς Κ^υπόλεως τῆς 12ης Ἰουλ. 1896 ἔχοντος ὡς ἐξῆς: Δύο ἀρχαῖοι ἱεράρχαι. Ἀναγινώσκωμεν ἐν ἀτικῷ φύλλῳ. Ἐν θέσει Πεσοήσια ἀπέχοντα τῆς Μονῆς Καστορίου ἡμίσειαν ὦραν βορειοδυτικῶς καὶ πρὸς βορρᾶν τοῦ χωρίου Καστορίου ὑπάρχει ναὸς, ὅστις ἦτο πρὸ ἀμνημονεύτων ἐτῶν ἐρειπωμένος καὶ ἀνακαινισθεὶς ἐνεκαίνισθη κατὰ τὸ ἔτος 1878, παρὰ τοῦ ἐπισκόπου Γυθίου Παρθενίου. Ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς μεσημβρινῆς πλευρᾶς τοῦ ἱεροῦ ἐν θυρώματι διεσώθησαν δύο εἰκόνες ἀγίων ἱεραρχῶν, ὧν

Θεόπεμπτος, ἐπίσκοπος τοῦ 1' αἰῶνος, ἐκ μολυβδοβούλλου (Revue des études grecques τόμ. II σελ. 249 ὑπὸ Schlumberger καὶ O. Christianus τοῦ Le Quien τόμ. II σ. 1740 στ. 189). Ἐξ Ἀθηνῶν oriundus τοῦ X αἰῶνος, πρβλ. Schlumberger περὶ τριῶν ἄλλων εἰς τὴν Σιγγιλιογραφίαν του 183 - 184.

Δεόντιος, περὶ τὸ 1050 καὶ αὐτόθι σελ. 184.

Θεόδωρος, » » » » » »

Νεόφυτος, τῷ 1393 (Γεδεὼν Ἀθ. σ. 115 καὶ σημειώσιν).

Γρηγόριος, τῷ 1565. «Σωτήρ» περιοδικὸν Ἀθηνῶν τόμ. Α'. Turcogr. σ. 173 ὑπογράφει τὴν καθάρισιν Ἰωάσαφ.

Θεοδόσιος, τῷ 1575 ἐπὶ Ἰερεμίου τοῦ β', (Σχεδ. Σάθα Ἰερεμ. σ. ψγ' καὶ δγ' (;) καὶ Σινᾶ ὑποσημ. ἔγγρ. σελ. 58).

Ἰεζεκιήλ, ὁ ἐξ Ἀθηνῶν ὀσιώτατος ἐγένετο Φεβρουαρίῳ Ἰζρθ' ἐπὶ Ματθαίου, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀπέθανε καὶ ἐξελέγη ὁ μέγας πρωτοσύγκελλος

Χρῦσανθος, τῷ 1601 ἐπὶ Ματθαίου (τὸ γ') ἰνδ. ἰδ' Μαρτίου 21 («Ἐκκλ. Ἀλήθεια» Β'. σ. 780 Νομ. Συναγ.). Καθαιρεῖται οὗτος τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1603. Φαίνεται ὅτι συνεχωρήθη, διότι τῷ 1612 ἔγραφε σὺν τῷ Μάνης Νεοφύτῳ τῷ Καρόλῳ Γονζαγνίφ δονκὶ τοῦ Νεβέρ τοῦ μόνου ἀξιῶσεως προβαλόντος ἐπὶ διαδοχῇ τοῦ θρόνου τῶν Παλαιολόγων (Σάθα: Τουρκοκρατουμένη Ἑλλάς σελ. 197 - 198). Οὗτος ἦν ὁ Χρῦσανθος ὁ Λάσκαρις σελ. 207 αὐτόθι ἐν σημειώσει. Ἐπὶ Ραφαήλ ἐγένετο ὁ ἀπὸ ταύτης τῆς χώρας ὀσιώτατος ἱερομόναχος

Διονύσιος, 1603, Ἰανουαρίου 18. (Ἰζριβ'). Ἐπειδὴ δὲ καὶ οὗτος... λειτουργήσας ἐχειροτόνησε καὶ ἐπίσκοπον Καρουνπόλεως καὶ Ἀμυκλῶν ὡς μαρτυρεῖ καὶ ὁ ἱερώτατος μητροπολίτης Παλαιῶν Πατρῶν κῦρ Τιμόθεος κλπ. καθαιρεῖται Ἰουνίῳ 1606 (Ἰζριε', Νομ. Συναγ.). Ἀπέθανε περὶ τὸ 1620, διότι τότε χρονολογεῖται ἡ τοῦ ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ συκοφαντηθέντος Κορίνθου Ἀνθίμου ἀθώωσις (Σάθα, Μεσ. Βιβλιοθήκη Γ'. σελ. 561). Ἐπὶ τούτου ἐγένετο τόμος, δι' οὗ ἀναπόσπαστος τῇ ἐπαρχίᾳ Λακεδαιμονίας κηρύσσεται ἡ Δημητρίζανη. Τῷ 1618 γράφει πρὸς τὸν δούκα τοῦ Νεβέρ τῷ Παλαιολόγῳ (Σάθα, Τουρκοκρ. Ἑλλάς σελ. 207). Ἐπὶ Τιμοθέου ἀπήνησα αὐτὸν ἐν Π. Κ. 333 (τῷ 1609 ἀπαντῶ δ'ρα Αἴνου). Ὅρα Berger de Xivrey «Mémoire sur une tentative d'insurrection organisée dans le Magne de 1612-1619 au nom du duc de Nevers, lue à l'Académie des Inscriptions et Belles Lettres dans la séance du 9 juillet 1841 - Extrait de la Bibliothèque de l'école des Chartes, Juillet - Août 1841. Paris 1841 σελ. 24. Ἐν σελ. 18 ὑποσημ.

τῆς μὲν πρὸς δεξιὰ σώζεται εὐαναγνώστως ἡ ἐπιγραφή ἥδε: Λακεδαιμονίας Θεόκλητος, τῆς δὲ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἡ συλλαβὴ *ιλος* (Κύριλλος) Ἀλεξανδρείας. Τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου τούτου Θεοκλήτου μέχρι τοῦδε ἦτο ἀγνωστον, διὰ τοῦτο παρακαλεῖ ὁ σεβασμ. Σπάρτης Θεόκλητος πάντα περὶ τὰ ἱστορικά, ἀρχαιολογικά καὶ βυζαντινὰ ἀσχολούμενον καὶ γνωσκοντά τι περὶ τοῦ ἁγίου τούτου νὰ εὐαρεστηθῇ νὰ τῷ ἀναγγεῖλῃ».

φέρεται ἡ ἐξῆς ἐπιστολὴ αὐτοῦ πρὸς τὸν δοῦκα τοῦ Νιβέρ, οὗ ἀνὰ τὴν Μάνην εἶχον διασπαρῆ αἱ εἰκόνες (portraits) «τῶ ἐκλαμπροτάτῳ καὶ εὐσεβεστάτῳ καὶ γαληνοτάτῳ δουκὶ Νοβερσίας Κάρολῳ Παλαιολόγῳ».

Τὴν ἐκλαμπροτάτην καὶ σεβασμιωτάτην εἰκόνα τῆς σῆς ἐνδοξότητος ἴδον καὶ προσεκύνησα καὶ ἠδέως κατεφίλησα, δεόμενος τοῦ Θεοῦ ἀξιῶσαι με προσκυνεῖν αὐτὴν ἐγὼ τε καὶ πάντες οἱ ἡμέτεροι μέχρις ἐσχάτης ἡμῶν ἀναπνοῆς. Ὅς ποιῆσαι καὶ διαφυλάξαι αὐτὴν ἀνωτέραν παντὸς λυπηροῦ καὶ πονηροῦ συναντήματος Ἀμὴν. Ἰουλίου ιγ' Ἰνδικτ. α', ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Λακεδαιμονίας Διονύσιος καὶ εὐχέτης καὶ οἰκέτης τῆς σῆς ἐκλαμπρότητος».

Ἰωάσαφ, τῷ 1621, καὶ 1622, 1624. Ὅρα προσθήκας καὶ διορθώσεις Δημητρακοπούλου, «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» 1899 φύλ. Α. σ. 24 Σιγίλ. Μονῆς Φιλοσόφου ἐν Ἐκκλ. Ἀλ. τόμ. Β' 668)

Ἰωάσαφ, τῷ 1640, σιγίλλιον Ἄνδρου μονῆς Ἀγίας καὶ τῷ 1641 ἐν Π. Κ. 333.

Γαβριήλ, τῷ Ἰανουαρίῳ 1641¹

Παρθένιος, κατὰ Δεκέμβριον 1641 εῦρηται κατὰ Σάθαν. Τῷ 1643 ἀπαντῶ τὸν Γαβριήλ, ἀνθ' οὗ ἐπὶ ψευδεῖ εἰδήσει θανάτου αὐτοῦ χειροτονεῖται Λακεδαιμονίας ὁ

Ζωσιμᾶς, οὗ ἡ παραίτησις τῷ 1656. Καὶ ἄλλιν

Γαβριήλ, ὃν ἀπαντῶ τῷ 1669 εἰς Π. Κ. 339.

Δωρόθεος, ὁ μετέπειτα Μονεμβασίας (Σάθα, Νεοελ. Φιλ.)

Θεοδώρητος, Οὗτος ἦν ἐκ Δημητσάνης καὶ ἱερεὺς ὢν κατὰ τὸ 1656 ἦλθεν εἰς Ἀδριανούπολιν σὺν ἄλλοις (περὶ ὧν ἴδε τὰ περὶ Δημητσάνης ἐμὰ καὶ ἱστορίαν Ἀγίας πόλεως σελ. φς') πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ πατριάρχου Ἱεροσολύμων Παΐσιου. Οὗτος τῷ 1691 ὑπογράφει ὡς πρῶην Λακεδαίμονος ἐν σιγίλλῳ περὶ τῆς Μ. Σχολῆς τοῦ Καλλινίου (Ἀλήθεια τόμ. Δ' σελ. 150. Θεοδώρητος μητρ. Λακεδ. τόμ. Δ' σελ. 69 (Μεσ. Β. Γ' σελ. 487) τῆς Ἐκκλ. Ἱστορίας Μελετίου, καθαιρεῖται καὶ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1674 ἐπὶ Γερασίμου ὁ

Κύριλλος,

(Ἰεζεκιήλ, ἀνθ' οὗ τῆ 21 Μαρτίου 16²)

Παρθένιος, τῷ 1741 («Ἐκκλ. Ἀλήθ.» ἔτος Ι' σ. 156) 1750 ἀποθνήσκει καὶ τὸν Φεβρουάρι. διαδέχεται αὐτὸν ὁ θεοφιλέτατος ἐπίσκοπος Δημητσάνης

Ἀνανίας, τῷ 1767 ἑκατατομήθη (Σάθα, Τουρκοκρατουμένη Ἑλλάς σελ. 465 καὶ Νεοελ. Φιλ. σελ. 604). Ὁ ἐκ Δημητσάνης (Λαμπάρδης) Ἐβδ. φύλ. 52 Παναγιωτοπούλου.

¹ Εἰς ἰδιαιτερον δελτίον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν, Λακεδαιμονίας καὶ Δημητσάνης παρουσιάζονται οἱ τρεῖς ἐπίσκοποι κατὰ τὴν ἐξῆς σειρὰν: Ἰωάσαφ, οὗ ἀποθανόντος ἐξελέγη κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1641 ὁ Παρθένιος, οὗ μετ' ὀλίγον τελευτήσαντος ἐξελέγη ὁ πνευματικὸς Γαβριήλ, τῷ 1641 Ἰανουαρίου (Νομ. Συναγ.).

² Ἡ σημείωσις αὕτη εἶναι ἡμιτελής καὶ ὡς πρὸς τὸ ὄνομα διαγεγραμμένη, ἀλλ' οὐχὶ πλήρως.

Παρθένιος, Τουρκοκρατουμένη Ἑλλάς σ. 465 καὶ 466 ἐν σημ. καὶ εἶτα ὁ πρῶτον μέγας πρωτοσύγκελλος

Νεόφυτος, τῷ Φεβρουαρίῳ 1777· ἀποθνήσκει οὗτος καὶ διορίζεται ὁ ὀσιώτατος ἱερομόναχος

Γρηγόριος, ὅστις τῷ 1791 ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντος Ματθαίου μετετέθη ἐκ Βιδύνης καὶ τῷ Ἰουνίῳ τοῦ 1801 ἐγένετο Δέρκων. Ἀντὶ τούτου τῷ 1791 τὸν Νοέμβριον γίνεται Λακεδαιμονίας ὁ πρωτοσύγκελλος τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Προύσης

Δανιήλ, ὅστις τῷ 1801 ἐξελέγη Νικαίας, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ὁ Θεοδωρουπόλεως θεοφιλέστατος

Χρυσάνθος, (Ἰούνιον τοῦ 1801) περὶ οὗ ὄρα Κουρούτσεσμε ἐμά.

ΛΑΟΔΙΚΕΙΑΣ¹ (Φρυγίας)

Ἡλίας, ἐπὶ βούλλας ἐκ μολύβδου ἰ' - αἰ' αἰῶνος μητροπολίτης Schlumberger, Mélanges σ. 235.

Διογᾶς, ἐπίσκοπος, ἀντὶ Διογένους², ἐξ ἐπιγραφῆς ἐν Οὐσακίῳ εὐρεθείσης.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ³

Ἀχιλλίος⁴ «Στιχηρὰ τοῦ ἁγίου Ἀχιλλίου, μητροπολίτου Λαρίσσης, ψαλλόμενα τῇ ιε' τοῦ Μαΐου μηνός». Οὐδ' ὁ Ἀχιλλίος ἔχει ἰδίαν ἐν τοῖς μηναίοις ἀκολουθίαν. Ὅρα περὶ Τρίκκης Χειρόγρ. Ἐθν. Βιβλ. 888, ὄρα καὶ ἀκολουθίαν ἐν αὐτῷ χειρογ. 827.

Βασίλειος, Montfaucon Bibl. Coisl. σ. 104.

Νικάνδρος, τῷ 1285. Ἐπὶ Βέκκου Πατριάρχου. Mansi Concil. XXIV σ. 591-595.

Νεῖλος, τῷ 1348. Ἐπὶ σπονδύλου κίονος ἐκ λευκοῦ λίθου ἐν τοῖς ἐρειπίοις νεοδημητίου τινὸς ἐκκλησίας ἀτελοῦς κατὰ Ν. Ι. Γιαννόπουλον γράφοντα ἐν Β. C. Héllénique, 1899 σ. 406 καὶ δημοσιεύοντα κάλλιον τὴν ἐπιγραφὴν. Ἡ ἐπιγραφὴ ἔκειτο κατὰ τὸν Heuzeu (Mission en Macédoine, σ. 447 ἢ ἐπιγρ. ἀριθ. 229) au palais épiscopale de Stagi (Kalambaka) ἢ κατὰ Duchesne (Mémoire sur une Mission au Mont Athos 1876 σελ. 133

¹ Πρβλ. Λαοδίκειαν Συρίας. Ὁ αὐτὸς τόπος τοῦ Σταυροῦ κλπ. Τὸ ὄνομα Αἰλίας — Ἡλίας.

² Κατὰ τὸ Ἀσκλᾶς Ἡρᾶς. Ὅρα ἐν Inscr. Bureschianae ὑπὸ Α. Körte σ. 31 ἢ ἐπιγραφὴν 55η ἐν Greiswald 1902. Κατὰ τὸ Δαμάς ἐπίσκοπος Μαγνησίας ἐπὶ Μαιάνδρῳ, Le Quien Γ' 697.

³ Περὶ μητροπολιτῶν Λαρίσσης ὄρα καὶ Ἑβδομάδος φύλ. 121 καὶ 122 καὶ Ν. Βέη ἐν Ν. Jahrbücher Δ' τόμον περὶ Βησσαριῶνος κλπ. καὶ Pargoire.

⁴ Φέρεται ὡς ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μ. Κωνσταντίνου.

καὶ 134) dans la cour de l'énéché à Trikala, ἐρμηνευθεῖσα δὲ ἀπεδόθη εἰς τὸν μητροπολίτην Νικόλαον, οὐχὶ ὀρθῶς.

Ἀντώνιος, 1366, Mission en Macédoine τοῦ Heuzeu. Duchesne (:), Archives de Missions 1876.

Νεῖλος, ἐπέχων καὶ τὸν τόπον τοῦ Σίδης τῷ 1372/73¹.

Διονύσιος, 1425-6 (ἴδε παραπομπὰς Νείλου σ. 442), ὑπὸ τούτου ἐχειροτονήθη ὁ ἐπίσκοπος Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου Ἰωάσαφ ("Ἴδε Inscript. Chrétiennes de Thessalie ἐν Β. C. H. 1899 σ. 408)².

Μάρκος, τῷ 1499 (αὐτόθι).

Βησσαρίων, ὁ πρότερον Δημητριάδος ἐπίσκοπος ὢν προεβιβάσθη εἰς τὴν μητρόπολιν Λαρίσης ἀντὶ τοῦ τῶν τῆ δε μεταχωρήσαντος μητροπολίτου Μάρκου τῷ ρσφη' (= 6998 = 1490) ἐπὶ Διονυσίου τοῦ Α' ³ Οὗτος εἶναι κτίτωρ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ μονῆς τῶν μεγάλων Πυλῶν, τῆς κοινότερον τοῦ Δουσίκου καλουμένης, καθ' ἣ δὲ ἐν σημειώσει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 798 χειρογράφου τῆς Ἐθν. Βιβλιοθήκης ἄλλοτε ἀπηντήσαμεν «ἐκοιμήθη ὁ αὐτὸς ἀρχιερεὺς καὶ πανιερώτατος μητροπολίτης Λαρίσης κύριος βισαρίων ὑπέριμος καὶ ἔξαρχος δευτέρας θετταλίας καὶ πάσης ἐλάδος καὶ τὸν τόπον ἐπέχοντος τοῦ Ἐφέσου ἐν Σεπτεμβρίῳ εἰς τὰς δεκατρεῖς ἡμέρας δευτέρα ἐν τῷ ζυμῷ, ἰνδικτιῶνος ιδ'» ἦτοι τῷ 1541⁴. Ἐν τῷ τμήματι τῶν χειρογράφων τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης ἐν χειρόγραφον περιέχει τὴν ἀκολουθίαν αὐτοῦ, τὸ δὲ 724 ἐν φράσει κοινῇ. Ἐπίσης ἴδε καὶ σημειώσεις ἐν χειρογράφοις 692 καὶ 730 κατὰ τὴν σήμερον τηρουμένην ἀριθμῆσιν, εἰς ἣν φοιτῶντες ἐν Ἀθήναις καὶ ὑπὸ τὸν μακαρίτην Σακελλίωνα ἐργαζόμενοι καὶ ἡμεῖς συντελέσαμεν. Ἀσματικῇ

¹ Εἰς ἰδιαίτερον δελτίον προστίθενται τὰ ἐξῆς: "Ὁρα Acta, Patriarchat. I, 587. Νεῖλος καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τοῦ Σίδης ἐν Byz. Zeitschrift τόμ. Η' σ. 486 ἐν ἄωπα' (1372/3). Τῷ 1367 ἀναφέρεται παρὰ Ἀμασειάς.

² Εἰς τι πρόχειρον σημείωμα σημειοῦται καὶ τὸ ἔτος 1410.

³ Ἐξεδόθη ἡ πράξις τῆς ἐκλογῆς ἐν σελ. 18-20 τοῦ Β' τόμου τοῦ Δελτίου τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Σακελλίανου πατρὸς. Ὁρα καὶ τὰ αὐτόθι πρωεισαγωγικά περὶ Βησσαρίωνος σ. 15-18. Εἰς τι τεμάχιον χάρτου ἀνεύρομεν (ὁ ἐκδότης) τὴν ἐξῆς σημείωσιν: Couvent de Hagios Sotir Megalon Pylon (Dousko) an du Monde 7066 (1558) σελ. 450 ἢ Νο 242. Ἀνηγέρθη ὁ πάνσεπτος οὗτος καὶ θεῖος ναὸς τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τῶν Μεγάλων Πυλῶν, πρῶην μὲν ἐν ἄλλῳ σχήματι παρὰ τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Βησσαρίωνος ἀρχιεπισκόπου Λαρίσης καὶ τοῦ αὐταδέλφου αὐτοῦ Ἰγνατίου, ἐπίσης Καπούας καὶ Φαναρίου ὕστερον δέ, ἐν τούτῳ περικαλλεῖ σχήματι οἷον ὁράται ἀνηγέρθη ἐκ βάθρων καὶ ἀνιστορήθη παρὰ Κυροῦ Νεοφύτου τοῦ αὐτοῦ ἀνεψιῦ του καὶ τὸν αὐτὸν θρόνον τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Λαρίσης ἰθύνοντος καὶ τῶν ὑπ' αὐτῷ θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων του τε Λίτζας Λουκά τοῦ Δημητριάδος Ἰωσήφ καὶ τοῦ Φαναρίου Μαρτυρίου, ἐπὶ ἔτους ζξξ' μηνὶ νοεμβρίῳ ὀκτώ, ἰνδικτιῶνος α'.

⁴ Ἡ μνήμη αὐτοῦ τῆ 15 Σεπτεμβρίου, ὅτε κατ' ἄλλα χειρογράφα ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ. Τὸ τεῦχος ὑπ' ἀριθ. 800. (Ἄγνωστον τί ἐννοεῖ ὁ Μυστακίδης).

ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Βησσαρίωνος ἐξεδόθη ἐν Κ/πόλει τῷ 1800, ἀλλὰ ταύτης ἀντίτυπον δὲν εἶδομεν¹.

Δημήτριος, Σάθα σχεδ. ψγ' 11.

Διονύσιος; ἐν φύλλῳ 41 β τοῦ 650 χειρογρ. τῆς Ἐθν. Βιβλ. Ἑλλάδος φέρεται, ὅτι ἐκοιμήθη ὁ πανιερώτατος μ. Λ. κύρ Δ. ἐν ἔτει ζη' = 1510 μηνὶ μαρτίῳ ἡμέρᾳ πέμπτῃ καὶ ἥτις ἔτυχε νὰ εἶναι ἡ μεγάλη πέμπτη».

Βησσαρίων, 1520 — 1541 Association 1875 σελ. 233 ὄρα ἀνωτέρω τὸ ὄνομα.

Νεόφυτος, τῷ 1544 εὑρίσκεται ἐν Ἁγίῳ Ὁρει. Ἦτο πρόφην Σταγῶν καὶ διάδοχος καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Βησσαρίωνος (αὐτόθι). (Ὅρα ἀλληλογραφίαν ἐν ἔφημ. «Κωνσταντινουπόλει» τῇ 6 Ἰουνίου 1887) πρβλ. καὶ Σακελλ. ἐν Δελτίῳ σ. 18 ἀνωτέρω. Ἐν Τουρκογραφίᾳ σ. 258 καὶ 172 ὅπου ὑπογράφει τὴν καθάραισιν τοῦ Ἰωάσαφ (1565). Συνηπογράφει τῷ Θηβῶν Ἰωάσαφ ἐν Ἁγίῳ Ὁρει παρευρεθεὶς εἰς γράμμα δωρητήριον τῆς Συνάξεως εἰς Ἱερεμίαν τὸν Α' φέρον ἡμερομηνίαν ζνβ' (1544) ἰνδ. β. Ἔζη ἔτι κατὰ τὸ 1584. Ὅρα χειρογρ. Ἐθν. Βιβλ. ἀριθ. 652. Εἶναι οὗτος ὁ παρὰ Heuzey ὑπ' ἀριθ. 242 ἢ σελ. 440, ὅσπε ἔζη ἔτι τῷ 1558; τῷ 1572 Ἱερεμίας ὁ Τρανός².

Ἱερεμίας, ὁ τῷ 1572 πατριάρχης ὁ Τρανός (ὄρα Turcograecia, Δελτ. Ἱστορ. Γερλάχιον, Σάθαν καὶ Zachariae von Lingenthal ἐν σελ. 43 τοῦ 7 ἀριθμοῦ τοῦ 28 τόμ. τῆς 7^{ης} σειρᾶς, τῶν Mémoires de l'Academie Imperiale des sciences d. S. Petersburg 1881 πρὸς τὸν Μυτιλήνης περὶ τοῦ Ἡρακλείας, αὐτόθι. Ὅρα καὶ Ἱερεμίαν ὡς Λαρίσσης ἀπὸ Τρίκκης γράφοντα³. Ἡ Λάρισσα ἐδόθη σὺν τῇ μητροπόλει Χίου τῷ Μητροφάνει παραιτησαμένῳ τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου τῷ 1572 (Γεδεών, Π. Πίνακες 516), ἀλλὰ τὴν πρώτην παρεχώρησεν ἄλλῳ.

Ἱερεμίας ὁ μετέπειτα Πατριάρχης τῷ Μαίῳ τοῦ 1572 ἀναδειχθεὶς. Τούτου ἐπιστολαὶ ἀχρονολόγητοι Turcogr. σ. 327-28 πρὸς τὸν πατριάρχην. Ἐν τῇ πρώτῃ συνηπογράφει ὁ Δημονίκου καὶ Ἐλασσῶνος Δαμασκηνός.

¹ Heuzey, αὐτόθι σ. 440 ἢ ἐπιγρ. 242.

² Εἷς τι φύλλον ἀνεξάρτητον εὑρίσκω τὴν ἐξῆς σημείωσιν τοῦ Μυστακίδου. 5) ὅποιο-δήποτε καταλόγῳ καὶ τάξει καὶ σχήματι ἢ, ταραχᾶς καὶ κενοφωνίας (τὸ χειρόγραφον κιννοφονείας κενοφωνία = ματαιολογία λέξις μ. τ. γ). προξενήσας ὡς κακεργάτης (ιδὲ Σακελλίανος, Δελτ. Ἱστορ. καὶ Ἐθν. Ἐταιρείας τόμ. β' σελ. 15-17) κα ταχέως ἐπιτυχῶν τῆς ἰάσεως. Τούτου γὰρ χάριν ἀπολέλυται τῇ διαλειφθείσῃ σεβασμίᾳ καὶ ἱερᾷ βασιλικῇ μονῇ τοῦ Μετεώρου καὶ τὸ παρὸν σιγιλιοῦδες γράμμα τῆς ἡμῶν ταπεινότητος ἐπὶ τὸ προσεῖ(ναι) αὐτῇ εἰς μόνιμον καὶ διηνεκῆ τὴν ἀσφάλειαν κατὰ μῆνα Νοέμβριον ἐπὶ ἔτους ζν' ἰνδικτιῶνος ιε' ὁ... μητροπολίτης Λαρίσσης ὑπέρτιμος καὶ ἔξαρχος δευτέρως Θεσσαλίας καὶ πάσης Ἑλλάδος καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τοῦ Ἐφέσου Νεόφυτος. Ὅρα ἐπίσης περὶ τοῦ τίτλου (Δάμπρου Ἐθν. Ἐταιρ. τόμ. Α' σελ. 114 καὶ ἐν σελ. 261 αὐτόθι).

³ Ἐν ἰδιαιτέρῳ δελτίῳ τὰ ἐξῆς ἴδε εἰς τὸ κείμενον.

Δανιήλ, ἐν ζπα' (1573) ὑπ' ἀριθ. 230 παρὰ Heuzey. Ὅρα Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγου Παράρτημα Κ-ΚΒ'. σελ. 96. Ἰωάσαφ ἐπίσης κατέχει τὸν θρόνον ἀποκηρύττει (;). Ὅρα αὐτόθι καὶ Σάθα, Ἰερεμ. Σχεδ. 146-48... παρὰ Σάθα δὲν ἀναφέρεται ἐν Μ. Β. τόμ. Γ'.

Δημήτριος, 1575-78, Σάθα, Νεοελλ. Φιλολογία καὶ Turcograec. σ. 507. Κατὰ τὸ 1576 ἀναφέρεται ὁ Λαρίσσης «Nomen ejus Demetrius»¹.

Ἰωάσαφ, ὅστις προεδρικῶς ἔλαβε καὶ τὰ Ἰωάννινα, ὧν Λαρίσσης (Σχεδ. Σάθα, Ἰερεμ. ψγ' καὶ 146) τῷ 1581. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λαρίσσης Δανιήλ, ἔλαβε κατὰ τὰ συμπεφωνημένα τὴν Λαρισαίων μητρόπολιν (αὐτόθι σ. 148).

Παχώμιος, ἐπ' ὀλίγον κατὰ συναρπαγὴν γενόμενος Λαρίσσης, ἐπίσκοπος ὧν Δημητριάδος· ἀλλ' ἠθωώθη ὁ Ἰωάσαφ καὶ ἐπανέλαβε τὴν ἐπαρχίαν του, τοῦ Παχωμίου τηρήσαντος τὸν τῆς Δημητριάδος ἐπισκοπικὸν θρόνον (σ. 160 σχεδ. Σάθα).

Νεόφυτος, † 1584.

Διονύσιος, Ἄπο τοῦ 1593 ἦν ὁ κατόπιν Διονύσιος (ἐν συνόδῳ τοπικῆ παρασταθῆς τῷ 1593, Ἑλλ. Φιλ. Συλλ. 179, Μαυροκορδ. Βιβλ. 75). Τῷ 1601 (φύλ. 178^β Νομ. Συναγ. τῆ ἐ' Μαΐου τοῦ ζρθ' = 7109—5508=1601). Ἐπειδὴ ὁ χρηματίας μητροπολίτης Λαρίσσης Διονύσιος «πρότερον πολλάκις παραινεθεὶς καὶ ἐπιτιμηθεὶς παρὰ τε τοῦ ἐπιτροπεύοντος τὸν πατριαρχικὸν θρόνον μακαριωτάτου Ἀλεξανδρείας κῦρ Μελετίου ἐφάνη ἐν πᾶσι ἀπειθῆς καὶ καταφρονητῆς τῶν τότε καὶ τῶν μετὰ ταῦτα δοθέντων πατριαρχικῶν συνοδικῶν γραμμάτων... ἀπέδρα εἰς τόπους ἀλλοτρίους τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας καὶ ἀδυνατῶς ἔχει ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἐπαρχίαν ταύτην ἐποιησάμεθα ψήφους κανονικὰς εἰς τὴν ἀγιωτάτην λαρισαίων μητρόπολιν χρεεύουσας ἤδη μῆνας ἕξ. (Ἐν τῷ) ναῶ τοῦ Μ. Γεωργίου ἐξελεξάμεθα τὸν Μ. Πρωτοσύγκελλον τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἱερομόναχον καὶ πνευματικὸν κῦρ Θεωνᾶν.

Θεωνᾶς, τῷ Μαΐῳ τοῦ 7109=1601 («Ἐκκλησιαστ. Ἀλήθεια» Β'. σ. 780. Σάθα, Μ. Βιβλ. τ. Γ'. σ. 549). Ὁ Σάθας (Γουρκοκρατ. Ἑλλάς σ. 215) σφάλλεται περὶ αὐτοῦ γράφων τὰ τῆς γνωστῆς ἐπαναστάσεως. Ὅρα τὰ τοῦ Κεραμέως ἐν σελ. 44-45 τοῦ ἀρχαιολογικοῦ παραρτήματος τοῦ Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγου τοῦ 17^{ου} τόμου. Ἦν οὗτος πρότερον ἀπὸ τοῦ 1592. «Ἄτε τοῦ ἐν αὐτῇ προστατεύοντος κῦρ Θεωνᾶ τῶν τῆδε μεταστάντος θανάτῳ φυσικῷ τῷ ζριβ' (1604) ἐν μηνί Ἰανουαρίῳ ἰνδ. β^{ας} ἐξελέγη ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος,

Δεόντιος, τῷ ζριδ' (=1606) χρεωστικὸν αὐτοῦ ἐν τῇ Νομ. Συναγωγῇ, ὅρα Βεράτιον αὐτοῦ εἰς Γεδεῶν, Ἐκκλ. Δίκαια σελ. 62, ἰδίως τὴν σελίδα 63.

Τιμόθεος, 1612, ὁ τῇ ἐκλογῇ Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως ἀντιταχθεὶς (Γεδ. Πατρ. Πίν. σ. 547) καὶ τῷ 1620 (Legrand, Bibl. Hell. IV σ. 343) ὁ τῇ ἐκλογῇ Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως ἀντιταχθεὶς.

¹ Ἐν τῷ τετραδίῳ μετὰ τὸν Δημήτριον, τίθεται ὁ Δανιήλ, ἀλλ' ἄνευ χρονολογικοῦ τινοῦ σημειώματος, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ἐν ἰδιαιτέρῳ δελτίῳ.

Γρηγόριος, Ὅρα Δημητρακοπούλου, προσθ. καὶ διορθ. σ. 64 τῷ 1621, τῷ 1624 ὑπογράφων ἐν σιγίλλῳ τῆς Μονῆς Φιλοσόφου («Ἐκκλ. Ἀλήθεια» τ. Β' σ. 668), ὑπογράφων τὴν κατὰ Κυρίλλου πρᾶξιν ἐπὶ Παρθενίου (δρα καὶ πρὸς ἔκδοσιν σημειώσεώς μου καὶ αὐτόθι ἐκ βιβλίου σελ. 10). Οὗτος ἐνεκάλεσεν ἐπὶ συνόδου τὸν ἐπίσκοπον αὐτοῦ Λητζᾶς καὶ Ἀγρᾶφων Ἀρσένιον ὡς καταφρονητὴν τῶν διαταγῶν αὐτοῦ, ὅστις καὶ καθαιρεῖται ἐν ἔτει ζρλβ' = 1624, ἐπίσης τὸν Ζητουνίου καὶ Θαυμακοῦ Ἰάκωβον, δι' οὓς ἐπίσης ἡ Σύνοδος χορηγεῖ αὐτῷ ἄδειαν νὰ προβῇ εἰς χειροτονίαν ἄλλων. Ὁ Γρηγόριος τὴν ἐκλογὴν ἀφίησι τοῖς ἐν Κωνσταντινουπόλει, οἵτινες συνελθόντες ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἀγ. Γεωργίου ἐξελέξαντο ἀντὶ τοῦ Λητζᾶς τὸν προηγούμενον Δωρόθεον τῷ ,αχγ' τοῦ Γαρδικίου, ἀντὶ τοῦ καθαιρεθέντος Μητροφάνους τὸν Γρηγόριον. Τῷ 1641 (Νομ. Συναγωγὴ φ. 116^α). Ὁ αὐτὸς τῷ 1643 μηνὶ Μαρτίῳ συνυπογράφεται ὑπὸ τὴν τετράδα τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν ἐν τῇ ἐγκρίσει τοῦ βιβλίου «Ὁμολογίας τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως τῆς καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ», ἐπὶ Παρθενίου. (Legrand, Bibl. Hell. τ. Β' σ. 212)¹ Παρθένιος ὁ ἐξ Ἰωαννίνων φοβούμενος τὸν Βασίλειον βοεβόδαν οὐκ ἀντεῖπε τῇ ψήφῳ καὶ ἐκλογῇ τῶν ἐκλεξάντων τὸν Παῖσιον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων, ἀλλ' ἔστειλε τὸν Λαρίσσης μητροπολίτην Γρηγόριον ἔξαρχον μετ' ἄλλων καὶ ἐχειροτόνησαν ἐν Ἰασίῳ τὸν Παῖσιον Πατριάρχην τῷ 1646.

Παῖσιος, Ἐφέσου ὡν ἐγένετο Λαρίσσης τῷ Σεπτεμβρ. ,αχμ' ὁ τῷ 1652 Πατριάρχης (Ἐφέσου ἐγένετο ὁ Ἰγνάτιος), καὶ τῷ 1655 εἶτα Ἐφέσου προεδρικῶς (Υψηλάντου, Ἄλως. σελ. 155, Βυζαντ. Κων/πολις Β'. σ. 535, Ἀλήθεια σ. 105, Γεδεών, Π. Π. σ. 588). Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1652 ἀναδειχθέντος Πατριάρχου ἐγένετο ὁ μέγας πρωτοσύγκελλος

Διονύσιος, ὁ τῷ 1660 πατριαρχεύσας ὡς Γ'. Τῷ 1662 Ἰουνίου ἰνδικτ. 15 Πατριάρχης ἐν Π. Κ. 339, διότι τῷ 1661 ἀπαντῶ ὑπογράφοντα ἐν ὑπομνήματι ἐκλογῆς (δρα τὰ περὶ Ἀνδρου ἐμὰ καὶ τοῦ Πληζιώτου) Σπανὸς ὁ Γ'. Γεδεών Π. Π. 588 καὶ Νομ. Συναγ. φύλλ. 71 ἐξ., ἀνθ' οὗ ἐγένετο ² εἶτα ὁ ἱερομόναχος καὶ μέγας του σακελλίων τῆς Μ. Ἐκκλησίας τῇ Αὐγούστου θ'. 1662.

Διονύσιος, Π. Π. Γεδεών σ. 595 καὶ 589. Οὗτος ὁ πανιερώτατος καὶ λογιώτατος μητροπολίτης Λαρίσσης ὡς ἀποκαλεῖται ἐν τῷ ὑπομνήματι (Νομ. Συναγωγὴ) μηνὶ Νοεμβρίῳ η' τοῦ ,αχσα' ἐπελάβετο τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου.

¹ Ἐν τῷ τετραδίῳ ἐπαναλαμβάνονται μερικαὶ τῶν ἀνωτέρω εἰδήσεων καὶ προστίθενται τὰ ἑξῆς: Ἐπὶ Τιμοθέου Π. Κ., 339.

² Ὑποσημ. Μ. Ὅρα ἐν «Echos d'Orient» τ. Δ'. σ. 102 «une étoffe grecque de 1654» δι' αὐτὸν κεντηθὲν καὶ Κεραμοπούλλου, Ἐθνικὸν κειμήλιον ἐν Ἀγῶνι 1904 τῆς 27ης Φεβρουαρίου, Γεδεών, Ἐκκλ. Δίκαια, τοῦ βερατίου τεμάχιον.

Καὶ τῷ 1668. Π. Κ. Ἱεροσολ. Βιβλ. Α' 348. Τῷ 1668 ἀποστέλλει ὁ Νεκτάριος Π. Ἱεροσολύμων εἰς Λάρισαν ὅπου ἦν ὁ Σουλτάνος (τοῦ βεζύρου διατρίβοντος εἰς τὸν τῆς Κρήτης πόλεμον) τὸν Δοσίθεον ὄντα ἤδη ἀπὸ τοῦ 1666 μητροπολίτην Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης ληψόμενον βασιλικὸν ὄρισμὸν περὶ τοῦ ποιῆσαι ἐν Κωνσταντινουπόλει Π. Ἱεροσολύμων, ὃν ἂν βούληται, οὐπερ ἐπιτευχθέντος τῇ μεσιτεῖα τοῦ ἡγεμόνος τοῦ Μολδαβίας γίνεται σύνοδος τῶν παρεπιδημούντων πατριαρχῶν, μητροπολιτῶν, τῶν κληρικῶν ἀρχόντων καὶ ἐκλέγεται τῷ Ἰανουαρίῳ τοῦ 1669 πατριάρχης ὁ Δοσίθεος.

Διονύσιος, τῷ 1671 (Σινᾶ ἔγγραφα σελ. 72) ὁ τῷ 1672 πατριαρχεύσας, ὁ Μουσελίμης, Κ. Μαθᾶ ὅπερ ὄρα ἐν Π. Κ. 339. Διονύσιος ὁ Κωνσταντινουπόλιτης ὁ ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Καντακουζηνῶν καὶ Παλαιολόγων κατὰ σημείωσιν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 3297 κώδικι, ὅστις ἀπόκειται ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Μονῆς τοῦ Κουτλουμουσίου κατὰ τὴν ἀρίθμησιν Λάμπρου. Εἰς τὸν Διονύσιον τοῦτον ἀνῆκε καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 4690 χειρόγραφον γραφὲν ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1665. Πρὸς τὸν Διονύσιον τοῦτον φέρεται ἔν τισι ἐν χειρόγραφον 4789.

Παρθένιος, τῷ 1677 Φεβρουάριος (Σινᾶ ἔγγραφα σελ. 78) Ἐπίσης Χ(ρονικὰ) Π. Οἴκου σελ. 168 (ἔτος 1678).

Ἰακώβος, ὁ τῷ 1679 πατριάρχης (Κ. Μαθᾶ) καὶ εἶτα δ', ὁ τῷ 1700 ἀποθανὼν ἐν Μολδαβίᾳ (Γεδεών, Π. Οἴκου σελ. 171-175, Σάθα, Μ. Β. τόμ. Γ' σελ. 61)¹.

Μακάριος, τῷ 1680 ἐπὶ Ἰακώβου, γράφοντος αὐτῷ διὰ τὸν Σταγῶν Δανιήλ, ὅστις καθαιρεῖται. (Ἐβδ. Ἐπιθεώρ. Γ' σ. 619 ὑπὸ Παρανίκα.— ἀρχῶν 1687) Σάθα, Γ' 522 (;) Κεραμεύς, Ι. Βιβλ. Β' 493). Ἐπὶ Μοροζίνη 1685 (Τουρκοκρ. Ἑλλάς σελ. 358).

Παρθένιος², τῷ 1687 (Π. Κ. 339) ἀλλ' ὄρα ἔτι ἅπαξ πρὸς πίστωσιν. Ἐπίσης καὶ τῷ 1691 ἐν σιγίλλῳ Μ. Σχολῆς ἐπὶ Καλλινίκου Ἀκαρνᾶνος (Ἀλήθεια σελ. 151).

Διονύσιος³, Κατὰ τὸν Ἀμασειᾶς Ἀνθιμον (Νεολόγος Ν° 6491) διαδεξάμενος τὸν Παρθένιον, ὅστις διέφυγε τὴν μητρόπολιν Λαρίσσης ἀπὸ τοῦ 1688-1700. Ἡ τελευταία χρονολογία κυροῦται ὑπὸ ἐπιγραφῆς ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἐν Τυρνάβῳ τῆς Θεσσαλίας δημοσιευθείσης ὑπὸ τοῦ

¹ Εἰς ἰδιαιτερον δελτίον τὰ ἐξῆς: ἐπὶ Διονυσίου τοῦ Δ' τῷ 1671. Κατὰ γράμμα πατριαρχικὸν στελλόμενον πρὸς τοὺς κληρικούς τῆς ἐπισκοπῆς Ραιδεστοῦ καὶ Πανίου, δι' οὗ ἀγγέλλεται ἡ καθαιρέσις τοῦ ἐπισκόπου αὐτῶν Ἀθανασίου. Τὸ γράμμα ἀναφέρεται παρὰ Παπαδοπούλῳ Κεραμεῖ, Ἱεροσολ. Βιβλιοθήκη Α' σ. 348.

² Μετῶν ὁ βουλόμενος τὰ περὶ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενα. Ἀλλαχοῦ λέγει ὁ Μ. ἐπὶ Καλλινίκου τοῦ β' ὑπογράφει τῷ 1689 ἐπὶ χειροτονία μητροπολίτου τοῦ Τραπεζουνοῦ Νεκταρίου, ἀντὶ τοῦ παραιτησαμένου Ἰωάννου. (Κεραμέως, Ἱεροσ. Βιβλ. τόμ. Α' σ. 213). Τὸ ὄρθρον Φεβρ. 1687-1720. Ἄλλ' ὄρα Δωρόθεον κατὰ τὸ 1719 κατὰ τὸν Miklosich - Müller VI σ. 322). (Κεραμεύς, αὐτόθι Β' 493).

³ Τὰ περὶ τούτου ὑπάρχουσι εἰς ἰδιαιτερον δελτίον καὶ οὐχὶ εἰς τὸ τετράδιον.

Ν. Γιαννοπούλου ἐν Β. Σ. Η. 1899 σ. 412. Ἄλλ' ὁ ἐκδὸς σημειοῦται ὅτι τὸ ἐν τῇ Ἐθν. Βιβλιοθήκῃ ἀποκείμενον ὑπ' ἀριθ. 1172 χειρόγραφον ἀναφέρει τὸν Παρθένιον καὶ κατ' αὐτὸ τὸ 1702 ἀρχιερατεύοντα ἐν Λαρίσσει, συμβιβάζει δὲ ἀμφοτέρας τὰς αὐθεντικὰς χρονολογίας παραδεχόμενος μεταθέσεις ἐναλλάξ καὶ ἀποκαταστάσεις τοῦ τε Παρθενίου καὶ Διονυσίου. (Κατὰ τὸν ἐκδεδωμένον 1892 κατάλογον τῶν χειρογράφων τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης τὸ χειρόγραφον 1172 οὐδεμίαν τοιαύτην σημείωσιν ἔχει) ¹.

Μελέτιος, ὁ τῷ 1702 συναντήσας τὴν ἐν Τυρνάβῳ Σχολὴν (Γεδεών, Π. Χρ. καὶ Παρανίκα, Σχεδιάσμα καὶ Φιλ. Σύλλογος Τομ. ΙΑ').

Παρθένιος, 1707 ² (Σάθα, Μ. Β. Γ' σ. 531). Κατὰ Λάμπρον (ἀγιορ. κώδ. κατάλογος σ. 152) τῷ 1702 ἀφιεροῦται τούτῳ ἐπιστολὴ τοῦ Ἀναστασίου Παπαβασιλοπούλου. Ὅρα καὶ ἐξελέγξον. Γράμμα Λαρίσσης Παρθενίου (1731) πρὸς Ἀθηναίων Μελέτιον, ἐν Μνημείοις Ἱστορίας Ἀθηναίων Β' 219 - 220 καὶ 166-170.

Γαβριήλ, τῷ 1721 (Ἐβδομάδ. φυλ. 121).

Ἰάκωβος, 1742-8, συνοδικὸς ὁ συνυπογράφων τῷ 1748 ἐν τῇ πράξει τῆς ἀναρρήσεως τοῦ ἀπὸ Νικομηδείας Κυρίλλου. «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» Β' σ. 231 καὶ Ι, φυλ. 20 σελ. 156). ³ 1738 (Heuzey). Ὑπογράφει ἐν τῷ ὑπομνήματι ἐκλογῆς τοῦ ἀπὸ Νικομηδείας Παισίου, Σεπτέμβριος 1748. («Ἐκκλ. Ἀλήθεια» Β' 211) ⁴.

Διονύσιος, 1763 (Δελτ. Ἱστορ. καὶ Ἐθν. Ἐταιρείας τ. Β' σ. 292).

Μελέτιος, ὁ τῷ 1768 Νοέμβριον πατριαρχεύσας («Ἐκκλ. Ἀλήθεια» Β' σελ. 234). Εἶτα ὁ πρόην Δυραχίου

Μελέτιος, γίνεται Λαρίσσης, ὁ κατόπιν Μελέτιος, θεῖος τοῦ κατόπιν Διονυσίου κατὰ τὸ 1768 (κώδιξ Ἀρναούτκιοι) † τῷ Ἰουλίῳ 1792 παραιτεῖται καὶ διορίζεται ὁ μέγας πρωτοσύγκελλος αὐτοῦ ὁ κατόπιν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Μεγάλου Ρεύματος.

Μακάριος, τῷ 1768, κατὰ Γιαννόπουλον.

Διονύσιος, ὁ Καλλιάρχης ὁ μετὰ ταῦτα τῷ 1803 Σεπτεμβρ. Ἐφέσου (Ὅρα Γεδεών, Π. Ἀκαδ. 225 κλ. καὶ Κουρούτσσεμ σ. 50). 1797 ἐπὶ ἐκλογῇ τοῦ ἀπὸ Σμύρνης Γρηγορίου (1 Μαΐου 1797) «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» Β' σελ. 278. 1798 ἐν συνοδικῇ ἐπιστολῇ ἐπὶ Γρηγορίου τοῦ Ε' πρὸς τὸν Σμύρνης (σ. 475 τόμ. Β' ὑπὸ Ἀγγελοπούλου). 1800 ὑπογράφει ἐν σιγίλλῳ ἐπὶ Νεοφύτου τοῦ Ζ' γεγονότι ὑπὲρ τῶν ἐν Μεγάλῳ Ρεύματι Σχολῶν, μὴ ἀναφερομένων παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι τῆς μετὰ τὴν ἄλωσιν πνευματικῆς ἱστορίας τοῦ ἡμετέρου Ἐθνους.

¹ Εἰς πρόχειρον σημείωμα: Διονύσιος 1700-1721, Παρθένιος 1718, Μελέτιος 1721.

² Ὅμοιος εἰς ἰδιαιτερον δελτίον τὰ ἐξῆς σημειώματα. Παρθένιος 1720, παρευρισκόμενος ἐν Κ/πόλει ἐπὶ ἐκλογῇ μητροπολίτου Νεοκαισαρείας καὶ Ἰνέου τοῦ Μεθ' οὐδίου, ἀντὶ τοῦ ἀποβιάσαντος Γερβασίου. Πρβλ. Π. Κεραμεύς, Ἱεροσ. Βιβλ. τόμ. Α' σελ. 205.

³ Αἱ ἐφεξῆς σημειώσεις περὶ τοῦ Ἰακώβου προέρχονται ἐξ ἰδιαιτέρου δελτίου.

⁴ Ἰακώβος 1738, 1748, κατ' ἰδιαιτερον σημείωμα τοῦ Μ.

Ραφαήλ, ὁ Ἰκονίου τῷ 1803 Σεπτεμβρ. μετατίθεται, ὡν πρόην ἀρχιμανδρίτης. Ὅρα Κουρούτσεμε σ. 52, δ. τῷ 1804 ἐν σιγίλλῳ ἐπὶ Καλλινίκου διὰ τὴν Μεγάλην τοῦ Γ(ένους) Σχολῆν περὶ τῆς «μετοικίσεως τῆς κοινῆς Σχολῆς τῶν ἑλληνικῶν μαθημάτων ἐν τῷ κατὰ τὸν Κουρούτσεμεν αὐθεντικῷ οἴκῳ τοῦ ὑψηλοτάτου αὐθέντου Μαυροκορδάτου» (πόνημα τοῦ πανιερωτάτου καὶ σοφολογιωτάτου μητροπολίτου: Ἀγίου Κυζίκου Κου Ἰωακείμ τοῦ Παρίου)¹.

Γαβριήλ, ὁ Γρεβενῶν προβιβάζεται εἰς τὸν θρόνον τῆς Λαρίσης τῷ Σεπτεμβρίῳ τοῦ 1806, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ Ἀρναούτκιοι: τῷ 1810 Ὀκτωβρίου Ἰωαννίνων καὶ Ἄρτης, θανάτος τοῦ Ἱεροθέου. Κατ' εὐθείαν μεταβαίνει εἰς τὴν νέαν ἐπαρχίαν αὐτοῦ κατὰ τὸ πατριαρχικὸν ὑπόμνημα τῷ Σεπτεμβρίῳ τοῦ 1810. Ἰνδ. ιδ' (Ὁ Κάγκας ὁ ἐξ Ἰωαννίνων). Ἐπὶ τῷ προβιβασμῷ τούτῳ ἐξελέγη τῷ 1810 Σεπτεμβρ. ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος (τιτουλάριος) Τρωάδος.

Πολύκαρπος, Πρὸς αὐτὸν ἐπιστολὴ τοῦ Γρηγορίου τοῦ Ε' τῷ Ἰουνίῳ 1820 (σ. 508 τῶν κατὰ τὸν ἀοίδιμον ὑπὸ Ἀγγελοπούλου). Ὁ τῷ 1822 ὑπὸ τοῦ Δράμαλη φονευθεὶς (Γιαννοπούλου Ἐβδ. ἐπιθ. γ' φυλ. 52). Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν ἐπίσκοπον Λιδωρικίου περὶ ἀποκαταστάσεως τοῦ Πολυκάρπου εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, ἣν πρότερον κατεῖχε, τὴν Λάρισσαν, καὶ περὶ εἰσπράξεως τῶν μπαικιέδων τοῦ πρόην μητροπολίτου Κυρίλλου «μετα(βι)βάσεως τῆς ἐπαρχίας Λαρίσης ἀπὸ τὸν Κυρίαρχον αὐτῆς κῦρ Κύριλλον εἰς τὸν πρόην Κυρίαρχον τῆς κῦρ Πολύκαρπον». Ἡ ἐπιστολὴ χρονολογεῖται τῷ Νοεμβρίῳ 1820². Πολύκαρπος καθ' ὑψηλὸν ὄρισμὸν ἀποβληθεὶς ἐκ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ἀντ' αὐτοῦ διωρίσθη ὁ ἱερομόναχος Κύριλλος 1821 Ἰουνίου ἐπινεμ. δ' ἐπὶ Εὐγενίου. Οὗτος ἀποθνήσκει καὶ τῷ Μαρτίῳ τοῦ 1818 ἐκλέγεται ὁ Βελλὰς καὶ Κονίτζης.

Θεοδόσιος, Οὗτος τῷ 1819 Ἰουλίου ἀπέθανε καὶ διωρίσθη ὁ μέγας πρωτοσύγκελλος Κύριλλος³.

Κύριλλος, Οὗτος φονευθεὶς κατὰ τὸ 1821 ἦν ἐκ Ζάρδας, κόμης τῆς Καστορίας (17 Ἰανουαρίου 1870 Ἀνατολ. Ἀστῆρ).

Δαμασκηνός, ὅστις τῷ Νοεμβρίῳ τοῦ 1821 προεβιάσθη ἐπὶ Εὐγενίου πατριάρχου, ὡν πρότερον Φαρσάλων καὶ Φαναρίου. Οὗτος ἀποθνήσκει καὶ τῷ Μαρτίῳ τοῦ 1822 ἐκλέγεται ὁ ὀσιολογιώτατος ἱερομόναχος

Μελέτιος, ὁ χρηματίας μέγας ἀρχιδιάκονος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. (Σημ. Φαναρίου καὶ Φαρσάλων διωρίσθη τῷ Νοεμβρίῳ τοῦ 1821 ὁ ὀσιώτατος ἐν Ἱερομονάχοις Γεράσιμος, ἀλλὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1822 ἀπαντῶ ὑπόμνημα λέγον, ὅτι ἐκ μέσου γενομένου τούτου ἐτέθη ὁ προηγού-

¹ Κατὰ Γιαννόπουλον, Πορφύριος, Γαβριήλ. Β. Μ.

² Μέχρι τοῦ σημείου τούτου ἡ εἰδησις ὑπάρχει ἐν ἰδιαιτέρῳ δελτίῳ. Τὰ ἐφεξῆς περὶ τοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ τετραδίου.

³ Εἰς ἕτερον σημείωμα Θεοδόσιος ὁ ἀπὸ Βελλὰς ἐξωσθεὶς τῷ 1821.

μενος Ἰωακείμ. Τῷ 1822 ὑπογράφει τὸ ὑπόμνημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ἀνεληθόντος Ἀνθίμου τοῦ ἀπὸ Χαλκηδόνος. Ἰουλίου. («Ἐκκλ. Ἀλήθεια» Β' 316)¹.

ΛΗΜΝΟΥ (ὄρα Ἰμβρου)

Κεραμέως ἐν Δ. Ι. Ε. Ε. Γ' καὶ σ. 469 λέξεις ὀνόματα 5 μεταξὺ ἰς' καὶ ἡ' αἰῶνος.

ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ

Βασίλειος, ἐπίσκοπ. Revue des études Grecques 1900 p. 469. Magnésie de Meandre ou du Sipyle je ne saurais dire, λέγει ὁ Schlumberger. Ἐποχὴ Κομνηνῶν, Ὅρα καὶ Kern: Inschriften v. Magnesia am Meander σελ. XX-VIII.

Βασίλειος, 787 Le Quien σ. 700.

Θεόφιλος,

ΜΑΔΥΤΟΥ

Νικηφόρος, μητρ. Μαδύτων (Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγου παράρτημα ἰγ'. τόμ. καὶ παρὰ Schlumberger σ. 115).

ΜΑΪΝΗΣ

Παρὰ τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Κυρίου

Δανιήλ, Μαΐνης καὶ τοῦ αὐταδέλφου αὐτοῦ πρωτοσυγκέλλου Νικηφόρου, υἱῶν τοῦ ποτὲ Γεωργίου Ντεκούλου ἀνηγέρθη καὶ ἀνιστορήθη ὁ πάνσεπτος ναὸς τῆς Κυρίας Θεοτόκου Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ τοῦ ἁγίου Νικολάου καὶ ἁγίου Παντελεήμονος καὶ τὸ μοναστήριον, ἄψξε' Μαρτίῳ. Ἐκ Λακωνίας (Upper, Mani ἐν Annual of the British School of Athens N° XV (1908-1909) σ. 200 καὶ pl. XV. Βλέπε καὶ Millet, Mistra.

ΜΑΙΟΝΙΑΣ

Νικόλαος, Πρόεδρος ὁ λάτρης καὶ θοίτης! Ἐν τῇ Λυδία Μαιονία Πόλις, ἐν ἣ διειρηθήθη, τὸ ὄνομα τῆς χώρας ὅλως (λέξις δυσανάγνωστος), καθ' ἧ μαρτυροῦσιν ἡμῖν ὁ Πλίνιος (V, 111) ὁ Ἰεροκλῆς 670,1 καὶ τὰ νομίσματα, περὶ ὧν ὄρα Keil-Premierstein: Bericht über eine 2^e Reise in Lydien σ. 78 καὶ σελ. 88 διὰ τὴν ἐπιγραφὴν, ἐν ἣ τὸ ἄνωθι ὄνομα τοῦ προέδρου ἐπὶ μαρμάρου.

ΜΕΛΙΤΙΝΗΣ

ἐπὶ **Σολομῶντος**, μητροπολίτου ἀνεκαινίσθη ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Εὐδοξίου ἐν Μελιτινῇ 6475 (966) Texier, Asie Mineure B'. σ. 35.

¹ Ν. Κ. 21 Μαρτίου 1891.

ΜΕΣΗΜΒΡΙΑΣ

Ἄγιος Ἰωάννης ὁ Βαλκανικός, μητροπολίτης λαμβάνει καὶ τὴν Βάρνην. (Ὅρα καὶ τὰ μνημονευόμενα χωρία τῆς Βάρνης ἐν σελ. 502 τοῦ Α΄ τόμ. Miklosich). Ἐν Ρωσικοῦ Ἀρχαιολ. Ἰνστιτούτου, Ἐκθεσις τοῦ 1899. (Τόμ. VI, 2-3, 1901) σ. 50. Σπουδαιότητα πόλις ἐν τῇ Β. Α. Βουλγαρίᾳ.

Ἀντώνιος, τῷ 1381 (σελ. 39 τοῦ τ. Β΄ τοῦ Miklosich. Περὶ τοῦ Μεσημβρίας ὄρα αὐτόθι σελ. 152).

Παῖσιος, τῷ 1393 (Ἄθως, Γεδεών, σ. 115 ἐν σημειώσει).

Χριστόφορος, 6904 = 1396, ἐφ' οὗ ἱστορήθη ὁ ναὸς τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο.

Παχώμιος, τῷ 1477 (20 σ. τοῦ ἀρχ. παρ. ἰζ΄ τόμ. τοῦ Φιλ. Συλλόγου).

Ματθαῖος, 1565 ὑπογράφει τὴν καθάρεισιν Ἰωάσαφ (Turcogr. 173).

Χριστόφορος, 1594-1607. 1599 ὑπέρτιμος καὶ ἔξαρχος πάσης Μάυρης θαλάσσης. (Ἡμερολ. Ἀνατολῆς 1887 σελ. 179). Τῷ 1593 παρουσιάζεται ἐν τοπικῇ Συνόδῳ (Ἑλλ. Φιλ. Συλλ. 17^{ον} τόμ. Μ(αυρ). Βιβλιοθ. σ. 75). Ὁ Χριστόφορος ἦλθε 1594 παρητήσατο 1 Μαΐου 1607.

Κυπριανός, 1609 ἰνδ. α΄ ἐφ' οὗ ἀνιστορήθη ὁ ναὸς τῆς Θεοτόκου, τῆς ἐπονομαζομένης τῆς Ἀναλήψεως. (Π. Κ. σ. 333, καὶ ἐν περιόδ. Ρωσικοῦ Ἰνστιτούτου τόμ. 5 τεύχος 2-3 (1901) σ. 446-7).

Ἀκάκιος, τῷ 1622 καὶ 1624. «Ἐκκλησ. Ἀλήθ.» Β΄ σ. 668 Μονὴ Φιλοσόφου καὶ 1899 φυλ. Α. σ. 24).

Δαμασκηνός, Τῷ 1641 ἐν Π. Κ. 383 ἀπαντῶ τὸν Δαμασκηνόν. Οὗτος τῷ 1655 ἔγραψ. πρώτην Ρωσίαν (ἐνθρ. Παῖσιος) 1668. (Σινᾶ ἔγγραφα σελ. 63).

Ἰγνάτιος, Σάθα, Ἱερεμ. ψδ΄. (Ἡμερολ. Ἀνατολῆς 1887 σ. 179).

Γρηγόριος, τῷ 1742, 3-4-7, «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» τόμ. I. σελ. 156.

Ἀνθίμος, τῷ 1768 ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ Μελετίου τοῦ ἀπὸ Λαρίσσης (234 σ. «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» τόμ. Β΄) ὁ μετέπειτα Κυζικίου, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ὁ

Μακάριος, οὗ ἀποθανόντος, ὁ ἀρχιμανδρίτης

Κωνσταντῖος, τῷ 1779, Ἰανουάριος ἀνθ' οὗ γενομένου Σερρών, ὁ

Θεόκλητος, ὅστις τῷ 1791 Δεκέμβριον προάγεται, ὢν Πρωτοσύγκελλος. Εἶτα παραιτεῖται καὶ γίνεται ὁ Σκοπείων

Ζαχαρίας, τῷ 1799 Ὀκτώβριον, οὗ παραιτησαμένου, ὁ πρόφην Δρύστρας

Γρηγόριος, τῷ 1801 Ὀκτώβριον, ὅστις παραιτεῖται τὸν Ἰουλίον τοῦ 1814.

Ἰωσήφ, ὁ Μελιτηνῆς, περὶ οὗ ὄρα Ἄνδρου καὶ Κουρουύτσεσμε ἐμά.

Οὗτος ἀποθνήσκει τῷ 1820 Νοέμβριον καὶ διορίζεται ὁ ἐν ἱερομονάχους

Κύριλλος,

Ὁ Καλλίνικος, ὅστις τῷ 1829 γίνεται Ρόδου ἀντὶ τοῦ Παΐσιου ἐξελέγη τὸ α΄. Ὅρα Γρηγόριον τὸν Ε΄. Ἀγγελοπούλου σελ. 99 Α΄ τόμ.

Σαμουήλ, παρητήσατο ἀνθ' οὗ ὁ Ρόδου (Παῖσιος)¹.

¹ Ν. Κ. α΄ Ἰουλίον 1891.

ΜΕΤΡΩΝ

«Ἐκκλ. Ἀλήθ.» 1909 φύλ. 50 (Γεδεών) καὶ 51¹.

ΜΗΛΟΥ ΚΑΙ ΚΙΜΩΛΟΥ

Μελέτιος, (Ν. Σ.) οὗ ἀποθανόντος ἐγένετο τῇ λα΄. Μαρτίου τοῦ ,αχμγ΄ ὁ **Διονύσιος**, (Νομικὴ Συναγωγή).

ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΑΣ

Περὶ τοῦ ὀνόματος ἴδε Cinnami σελ. 119. Περὶ ἱστορίας ἐν Φραντζῆ σελ. 396 καὶ 397. ἔκδ. Βόννης. Πότε ἡ Ἐκκλησία αὐτῆς ἐτιμήθη εἰς μεγάλη πρόνομια, προεβιβάσθη, αὐτόθι σελ. 398 καὶ 399. Παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Θωμᾶ τῷ Πάπα (Φραντζῆ σελ. 397).

Παρεδόθη ὑπὸ τῶν Τούρκων τῷ Ἀλεξάνδρῳ Καντακουζηνῷ τὸν Ἰούλιον τῷ 1821 (Πρβλ. Παπαρρ. μικρὰν ἱστορίαν σελ. 136 καὶ Τρικοῦπη τόμ. β΄. σελ. σελ. 55 καὶ 56 τοῦ ἑπομνήματος Γερμανοῦ.) Πόσας χώρας εἶχε ἡ ἐπαρχία Μονεμβασίας, Σάδα, Τουρκοκρ. Ἑλλ. σελ. 365 ἐν σημειώσει.

Ὅρα καὶ τὰ τοῦ κ. Μιχαλοπούλου φυλλάδια. Buchon Recherches, Miller, Catalogue de l'Escurial 59·67 (Χρυσόβουλλα) Legrand, Maurocordatos σελ. VII.

Ἀθανάσιος, 10^{ος} αἰών. Μονεμβασίας, Sigillographie, 185.

Γεώργιος, Μονοβασίας (ὁμοίως).

Σωφρόνιος, (Migne) Patrol. tom. 152. col. 1090).

Ἰωσήφ, Miklosich τόμ. β΄. σελ. 99, 129 κλπ.

Ἰσίδωρος, τῷ 1347 (Μαθᾶ Β΄. ἔκδ. σελ. 271).

Ἰάκωβος, ὁ Κουκουνάρης πρὸ τοῦ 1348(;) ὄρα Miklosich τόμ. Α΄ σελ. 271.

Ἀνάκιος, (1390;) Αὐτόθι Β΄. σελ. 287, 291.

Κλήμης, τῷ 1393 Γεδ. Ἄθως σ. 115.

Θεοδόσιος, ὁ εἰς τὸν Πάπαν σὺν τῷ Ἡρακλείᾳ Ἀντωνίῳ ἀποσταλεῖς ἐκ Βενετίας (Φερράρας σύνοδος). Ἰδὲ Φραντζῆ σελ. 190 ἔκδ. Βόννης.

Δοσίθεος, Ἐν πρακτικῷ τῆς ἐν Φλωρεντία συνόδου ἐπὶ Εὐγενίου Πάπα, ἐν ἀντιγράφῳ ὅπερ κέκτηται ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη, εὔρηται συνυπογεγραμμένος ὁ Μονεμβασίας Δοσίθεος οὕτω: † ὁ μητροπολίτης Μονεμβασίας καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου τοῦ ἁγιωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Ἰωακείμ Δοσίθεος στοιχήσας ὑπέγραψα.

Ἰωάννης, (πότε;) ἐπίσκοπος Μονοβασίας (sic) ὁ γράψας Θεόδωρος ἀματωλὸς μοναχὸς καὶ ἡγούμενος τοῦ Στουδίου, Montfaucon, Bibl. Coisl. σ. 318.

¹ Ν. Κ. 12 Μαΐου 1892.

Μάρκος, Μουσοῦρος (ἐπίσκοπος Μονεμβασίας) ἀποθανὼν τῷ 1517 διδάξας ἐν Βενετία καὶ Παταβίῳ (Παραν. Σχεδ. σελ. 191). Ὅρα Legrand.

Ἰωάννης, Ἐν σελ. 136 τοῦ 17^{ου} τόμου τοῦ Ἑλλ. Φιλ. Συλλ. τῶν... Βιβλιοθ. ἐκ Μονεμβασίας ἀρχιθύτης «Ἰωάννης καὶ αὐτόχθων ὑπάρχων».

Ἱερεμίας, Ὅρα «Ἑκκλ. Ἀλήθεια» ἔτ. Γ' σ. 202. Εἶναι ἀράγε ὁ ἐν Μαυρ. Βιβλ. τοῦ παραρητημ. τοῦ 17^{ου} τόμου τοῦ Ἑλλ. Φιλ. Συλ. σ. 129. Ἱερεμίας ὁ τῷ Ἰουλίῳ 1572 †; Ὅρα.

Ἱερόθεος, Σάθα, Σχεδ. Ἱερεμίου σελ. 142. Ὅρα περὶ Κουρούτσεσμε σελ. 17 ἐν σημειώσει. «Ἑκκλ. Ἀλήθεια» τόμ. Δ' σελ. 400 κ. ἔ. Ὅρα Legrand, B. H. τ. Α' σελ. 313.

Ἰωάσαφ, περὶ οὗ ὄρα ἐν Τουρκογραεσία καὶ τὰ ἐν σημειώσει μου.

Ἀρσένιος, φιλόλογος ἀριστος (Βρετοῦ Β' 241, Μιχαλόπουλος, Μονεμβ. 31 ἐνθ. ἐπιστολαί, Legrand, Biblioth. Hellen. περὶ τὸ 1580. Ἐν Φιλίστορ. τόμ. Γ' σελ. 5380 σημείωσις, φέρεται ὅτι ἐτελεύτησε τῷ 1535, ἐνθα δημοσιεύεται ἐπιστολὴ Ἀντωνίου τοῦ ἐπάρχου ἦν ἀνάγνωθι ἀξιολογωτάτη E. Legrand Λάμπρου, Κατάλογοι Ἁγιορειτ. κώδ. σ. 186).

Δαυρέντιος, 1593 τοπικὴ σύνοδος (Ἑλλ. Φιλ. Σύλλογος τόμ. 17, Μανροκορδάτιος Βιβλιοθήκη 75).

Παῦλος, χρηματίσας κατὰ τὸ σωτήριον ἔτος 1600. Ὅρα Ἐπιθεώρησιν ἀριθ. 168 Γ' περιόδου. Ἐν παρατιθεμένῳ ἀποκόμματι ἐφημερίδος ἀναγινώσκειται «ἡ περιέργος ἱστορία τῆς ἐν αὐτῇ (Παναγία τῆ Χρυσοφιτίσση) τιμωμένης σεπτῆς εἰκόνης ἀνέρχεται εἰς πολλὰς ἑκατονταετηρίδας, κατὰ τι χειρόγραφον «γεγραμμένον παρὰ τοῦ Πανιερωτάτου κυρίου Παύλου, χρηματίσαντος» ἐν Μονεμβασίᾳ κατὰ τὸ σωτήριον ἔτος 1600», ὅπερ ἐδημοσίευσσα ἄλλοτε ἐν τέλει τῆς χθὲς μνημονευθείσης πραγματείας μου περὶ Μονεμβασίας.

Περὶ Παύλου, ὄρα Montfaucon, Bibli. Coisl. σ. 568 καὶ 148. Pauli episcopi Monembasiae naratio de (λ. δυσανάγνωστος) hegumeno Monasterii Deipare in Monembasiam. Ὅρα αὐτόθι ὀλίγον ἀνωτέρω Μιχαὴλ Σβηρόν τῷ Μονεμβασίας γράφοντι (;) ἐν Βενετία τῷ , αχθ'.

Λεόντιος, 1606 ¹.

Ἰωάσαφ, (N. Σ.)

Γερμανός, 1611.

Ἀχιλλεῖος, 1616. Σάθα, Μεσ. Βιβλ. τόμ. Γ' σελ. 1η'.

Μητροφάνης, 1618 14 Ἰουλίου γράφει τῷ δουκὶ τοῦ Nevers ἰταλιστὶ (Σάθα, Τουρκ. Ἑλλ. σελ. 207, 125-126). Σιγίλλιον... ἀνέκαθεν ὑπέκειτο τῇ μητροπόλει Μονεμβασίας, ἐν τῷ καιρῷ τοῦ Μονεμβ. μητροπολίτου γέροντος

¹ Εἰς ἰδιαίτερον δελτίον ὑπάρχει ἡ ἐξῆς εἰδήσις «Λεόντιος καθηρέθη καὶ ἐγένετο ὁ θεοφιλέστατος καὶ λογιώτατος ἐπίσκοπος Ρέοντος Ἰωάσαφ. «ἐπισκοπῆς οὐσῆς τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας» τῷ ζ' Μαρτίου Θ'.

Ἀχιλλεῖου ἢ ἐπισκοπὴ Πλάτσας, οὐκ οἶδα... «ἀπεξενώθη καὶ ὕστερον κατεβίβασθη εἰς ἑξαρχίαν καὶ ἔξουσιάζεται ὑπὸ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀρχόντων Μουσουλίμη Μανωλάκη μέχρι θανάτου... τούτου θανόντος (Ν. Σ.)

Νεόφυτος, (Ν. Σ.) 1627-1649, Σάθα, Μεσ. Β. Γ' σ. ιη'. Τῷ 1641 καὶ 1643 ἀπαντᾷ ἐν Π. Κ. 333. 1630 (σ. 183 «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» 1904). Ἡτήσατο καὶ ἔλαβεν ὀπίσω ἐπὶ Ἰωαννικίου τῷ 1647 Ἰούνιον. Οὗτος ὁ τὸν Λικίνιον τῷ 1626 χειροτονήσας (σελ. 202 «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» ἔτος Γ') καὶ προαγαγὼν τῷ 1633 εἰς οἰκονόμον. Μήπως οὗτος ἔστιν ὁ ἐν Ἡμερολ. Ἀνατολ. 1887 σελ. 66 ἔγγραφα ἀπολύων; Ὁ Νεόφυτος †¹, ἀλλ' ὁ

Σωφρόνιος, ὁ νέος ἐπὶ Παισίου ἐπίσκοπος δηλοῖ, ὅτι οὐ δέχεται νὰ πληρῶνῃ τὰ ὀρισθέντα καὶ ἀπέχει τοῦ ἐντεῦθεν παντὸς δικαίωματος ἐπὶ τῆς Πλάτσας, ἣν ἀφίνει εἰς τὸν Πατριάρχην. Αὐγούστῳ 1652. «Ὁ Μονεμβασίας Σωφρόνιος στέργω τοῖς ἄνωθι».

Δωρόθεος, περὶ τὸ 1650. (Ὅρα Βρεττοῦ Β' σ. 263 καὶ Σάθα, Μεσ. Βιβλ. Γ' ιε').

Σωφρόνιος, τῷ 1669 (Π. Κ. 339) διὰ τὸ σταυροπήγιον χωρίον τοῦ ἁγίου Στεφάνου σιγίλλιον.

Δαυρέντιος, τῷ 1674 ἐν ἐκλογῇ τοῦ Καππαδοκίας Γερμανοῦ (Π. Κ. 339).

Παῖσιος, τῷ 1723 ἐπὶ τῆς καθαιρέσεως Μεθοδίου Ἀνθρακίτου («Ἐκκλ. Ἀλ.» σ. 500 τόμ. Β') ἐνθα ὑποσημείωσις φέρεται. Γεράσιμος ἐν χειρογράφῳ Γεδεῶν (Κριτίου).

Ἰγνάτιος, ὁ ὁσιολογιώτατος ἐν ἱερομονάχοις τῷ Ἀπριλίῳ τοῦ 1771 ἐπὶ Θεοδοσίου. Τοῦ Ἰγνατίου ἐν Κωνσταντινουπόλει παρεπιδημοῦντος ἐγένετο ἐπίσκοπος αὐτοῦ Ἐλους (Αἴλους ὁ π. κῶδιξ) τῷ Αὐγούστῳ τοῦ 1775. Τοῦ «Μονεμβασίας καὶ Καλαμάτας» ἀποθανόντος διορίζεται ὁ πρόην μέγας πρωτοσύγκελλος

Ἀμβρόσιος, κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1801, ἀλλ' ἐπειδὴ, σκανδάλων ἀναφνεύτων καὶ ταραχῶν μεταξὺ τῶν παρευρεθέντων προκρίτων τῆς ἐπαρχίας καὶ Πελοποννησίων, προεἶλετο παραιτήσασθαι ἐνυπογράφως, ἐγένετο ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἐν Κουρούτσεσμε ἐπὶ Νεοφύτου

Χρῦσανθος, ὁ δευτερεύων τοῦ πρόην Οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Γερασίου μετὰ δύο ἡμέρας. Ὁ Μονεμβασίας Χρῦσανθος, ὅστις ἀπέθανε μετὰ τινος διακόνου ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ τῆς Τριπολιτζᾶς τῷ 1821 Σεπτέμβριον (Ἱστορ. Τρικουπῆ τόμ. β' σελ. 87) ἦτο Ἐφορος τῆς Ἐταιρείας ἐν Πελοποννήσῳ σὺν τῷ Χριστιανουπόλεως Γερμανῷ καὶ Π. Πατρῶν Γερμανῷ (λοιποὺς ἰδὲ σελ. 6 τῶν ὑπομνημάτων τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως Γερμανοῦ). Ὅρα καὶ Ἐφημερ. Ἐπιθεωρήσεως 1887 ἀριθ. 168 περὶ Μονεμβασίας γραφόμενα περὶ τοῦ

Ἀνθίμου.

¹ Τὸ σημεῖον τοῦτο σημαίνει ἀπεβίωσε.

ΜΗΘΥΜΝΗΣ

Πρώτης τάξεως μητροπολίτης μεταξύ Μυτιλήνης και Παλαιών Πατρών, κατά συνταγμάτιον τοῦ 1802.

Ἡ Μήθυμνα περὶ τὸ ἄκρον ταυτησὶ τῆς νήσου (Μυτιλήνης) διακειμένη «Ἄννα Κομνηνὴ» σ. 362 τ. Α΄.

Ὁ Μηθύμνης καλούμενος ἀνώνυμος στέλλεται πρέσβυς πρὸς τὸν Ρῆγαν Ἄλλαμανίας (αὐτόθι σελ. 231). Ἐκτὸς τῶν παρὰ Lequien ὄρα, μὴ ἀναφερόμενον.

Ἀλέξανδρον, περὶ οὗ ὄρα σπουδ. Παπαδοπούλου Κ. ἐν Παραρτ. 15^{ον} τ. Ἑλλ. Φιλ. Συλλ. Μαυροκ. Βιβλ. σελ. ια΄ καὶ τόμ. 17^{ον} σελ. 131.

Νεόφυτος, Σάθα, Σχεδ. Ἱερ. σελ. ψδ΄, Turcogr. σ. 507.

Ἰγνάτιος, τῷ 1567 ἐκοιμήθη. Ἐκ πατρίδος Καλωνῆς (Μήθυμνα). Μαυροκορδ. Βιβλ. παράρτημα τοῦ 17^{ον} τόμου τοῦ Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγου σελ. 93 πρβλ. σελ. 86, 95, 99, 100 καὶ 105, 110 ὁ κήτωρ τῆς Μονῆς Λειμῶνος καὶ τὸ σπουδαιότερον ἐν σ. 129, 131.

Ἰππόλυτος, 1576, ὁ μετατεθεὶς (;) ἐκ Χίου. Turcogr. 306, Σάθα, Νεοελλ. Φιλ. 217 καὶ 16^{ον} τόμ. Ἑλλ. Φιλ. Συλ. Μαυροκορδ. Βιβλ. Π. σ. 20. Ἦν ἐκ Κυθῆρων.

Ραφαήλ, ὁ μετέπειτα Πατριάρχης (Ἐκκλ. Ἱστορία Μελ. τόμ. Γ΄ σ. 429) κατὰ τὸ ζῶδ΄ (1596) ὑπογράφει. Ὅρα ἐν Μαυροκορδ. Βιβλ. 121 (17^{ον} τόμ. Ἑλλ. Φιλ. Συλλ.).

Κορνήλιος, 1622. («Ἐκκλ. Ἄλ.» 1899 φυλ. Α. σ. 24). Ἐντὶ τοῦ τεθνεῶτος Κορνηλίου ὁ

Ἀνθίμος, τῷ 1652 ἐπὶ δ΄ πατριαρχ. Ἰωαννικίου. Οὗτος συνυπογράφει ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ πατριάρχου Παΐσιου πρὸς τὸν Πατριάρχην Νίκωνα (Ἀνατολ. Ἀστὴρ 1881 ἀριθ. 51). Οὗτος παραιτεῖται ἐπὶ Παρθενίου τοῦ Γ΄ διαδέχεται δ΄ αὐτὸν ὁ

Μακάριος, ὅστις ὑπόσχεται χορηγῆσαι αὐτῷ τὰ πρὸς ζωάρκειαν. Ἦν τέως ἅγιος Ναυπλίου. Π. Κ. 333 ἐν τῷ ὑπομνήματι τῆς ἐκλογῆς Διονυσίου τοῦ ἀπὸ Λαρίσσης.

Ἀρσένιος, τῷ 1747-48 ἐπὶ τῆς πράξεως τῆς εἰς τὸν Οἰκουμηνικὸν θρόνον ἀναρρήσεως τοῦ ἀπὸ Νικομηδείας Κυρίλλου φέρεται ὁ Ἀρσένιος. (Πρβλ. «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» ἔτος Ι σ. 156 ὅπου μέχρι τοῦ 1749).

Διονύσιος, τῇ 28ῃ Δεκεμβρίου 1779 (;) γίνεται ὁ Διονύσιος, ὅστις προσήνεγκε τῇ Ἐκκλησίᾳ 90 πουνγία. Αἱ κανονικαὶ αὐτοῦ ψῆφοι ἐν τῷ κυνηγῷ Ἀγίῳ Ἰωάννῃ. Ὁ Διονύσιος, οὗ αἰτήσῃ τῷ Φεβρουαρίῳ τοῦ 1799 διορίζεται ψήφοις κανονικαῖς ὁ πρωτοσύγκελλος αὐτοῦ Νικηφόρος, ἐπίσκοπος βοηθὸς αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον Μακαρίουπόλεως. Οὗτος περιέ-

πεσεν εἰς ἡλιθιότητα νοὸς παραιτησάμενου δὲ διορίζεται (ὄρα Κουρούτσεσε σ. 54 καὶ Β΄ ἐκδ. 73) ὁ

Πανάρετος, ὅστις τῷ 1817 γίνεται Προύσης (τῷ 1813 σκέψις ἐγένετο νὰ μετατεθῆ οὗτος εἰς Σμύρνην, ἀλλ' ἠπράκτησε τὸ ὑπόμνημα) καὶ ἀντ' αὐτοῦ ὁ Φιλίππων καὶ Δράμας

Παρθένιος, (Κουρούτσεσε σ. 57). Οὗτος ἀποθνήσκει καὶ ἐκλέγεται τῷ 1831 Δεκέμβριον ὁ εὐδοκίμως χρηματίας δευτερευῶν

Ἰάκωβος,

ΜΟΣΧΟΝΗΣΙΩΝ

Ἡ ἐπισκοπὴ ὑπέκειτο τῷ τῆς Μυτιλήνης θρόνῳ καὶ οὐχὶ τῷ τῆς Σμύρνης. Ἐπὶ Νεοφύτου μητροπολίτου Σμύρνης (τοῦ ἐκ Λέρου) ἡ Μ. Ἐκκλησία τῷ 1763 προσήρτησεν αὐτὴν τῇ μητροπόλει Σμύρνης, διότι τῷ 1762 ἐπισυμβάντος λοιμοῦ καὶ τῷ 1763 σεισοῦ καὶ πυρκαϊᾶς κατεστράφη ἡ ἐπαρχία Σμύρνης καὶ ὁ ἀρχιερεὺς περιέστη εἰς δεινὴν οἰκονομικὴν δυσχέρειαν. Τὸ τῆς ἐνώσεως γράμμα συνέταξεν ὁ Κριτίας (Ὁ Οἰκονόμος ἐν τοῖς Σωζομ. τόμ. Α. σ. 413 ἐδημοσίευσε). Τέως ἦν «πεφλοτιμημένη τῷ τιμωιάτῳ καὶ εὐγενεστάτῳ ἄρχοντι μεγάλῳ ποσελνίκῳ Κυρίτζη Μανωλάκῃ» (πρβλ. «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» ἔτος Γ΄ σ. 550).

Γαβριήλ, ὁ μετὰ ταῦτα πατριάρχης (Οἰκονόμος, Φιλ. Σωζ. σελ. 417).

Κύριλλος, ἀπέθανε τῷ 1794 Ὀκτώβριον καὶ διορίζεται ὁ ἱερομόναχος.

Παῖσιος, πρῶην μ. πρωτοσύγκελλος, εἶτα Βάρνης, ἐνθ. ὄρα (1797-1800).

ΜΥΤΙΑΗΝΗΣ

Στέφανος, τοῦ ια-ιβ΄ αἰῶνος Β. C. Η. 1893 σ. 79 καὶ Στέφανος ποιμὴν Μυτιλήνης ἐν σφραγίδι.

Μαλαχίας, (τ. α΄ σ. 531 Miklosich).

Ἰερεμίας, Αὐτόθι τ. Β΄ σ. 129.

Λεόντιος, οὗ ἐρμηνεία «τοῦ ἱερῶτ. μητρ. Μυτιλήνης κυροῦ Λεοντίου τοῦ Μαγεντινοῦ Ἀριστοτέλους σοφιστικοῦ ἔλεγχου (Montfaucon, Bibl. Coisliniana σ. 225).

Νικήτας, (Ἀλεξ. Κομνηνοῦ) Montfaucon αὐτόθι σελ. 104 ἐπὶ πατριάρχου Νικολάου.

Διονύσιος, ὁ ἐξ Ἀρκαδίας, ὁ τῷ Φιλῆ συγκρονήσας (ιγ-ιδ΄ αἰῶν) ὄρα Σακελλίων, Δελτ. Ἱστορ. Ἐθν. Ἐταίρ. Β΄ σ. 316.

Διονύσιος, μ. Μυτιλήνης (Γεδεῶν ἐν ἐκδ. ποίημα Φιλῆ «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» ἔτος γ΄ σ. 653).

Μακάριος, ἐν τῇ συνόδῳ καθ' ἣν καθηρέθη Ἰωάσαφ ὁ Μεγαλοπρεπής. Ἡ καθάρσεις ἐν Turcograecia 173, 170-174.

Γρηγόριος, Turcograecia σ. 596 (;), παρὰ Νεοελλ. Φιλ. Σάθα.

Ἰερεμίας, Μυτιλήνης εὐρίσκεται ἐν Μυριοφύτῳ τῷ 1520.

Παῖσιος, τῷ 1590 Αὐγουστ. 9 ἐχειροτονήθη ὁ Παῖσιος (Σάθα, Μεσ. Βιβλ. Γ' 551, 552). Μαυροκορδ. Βιβλ. 17^{ου} σ. 103 καὶ 75 τοπικὴ σύνοδος). Παραί-
τεῖται καὶ διορίζεται ἐπὶ τοῦ Ραφαήλ τοῦ Β' ὁ

Δανιήλ, τῷ 7111 (1603), οὗ ἀποθανόντος τῷ 1605 ὁ

Σωφρόνιος,

Κωνσταντῖος, τῷ 1611, παρὰ Σάθα, Γ' 558 ἀναφέρεται ἦν Μυτιληναῖος,
ἀπὸ τὰ Βασιλικά. (Μαυροκορδ. Βιβλ. Παράρτημα 17^{ου} τόμ. σ. 93 καὶ 103
καὶ 105, ἐν ὑποσημειώσει). Τῷ 1629 παραιτεῖται διὰ γῆρας καὶ ἀντ' αὐτοῦ
(Σάθα, Μ. Β. Γ'. 567) ἀποθανόντος τῷ 1631 (,ζρυ').

Παρθένιος, ἴσως ὁ κατωτέρω.

Ἰάκωβος (;), 1649 17^{ου} τόμ. Μαυρ. Βιβλ. σ. 116-117, ἦτο πρόφην Γάνου
καὶ Χώρας.

Παρθένιος, τῷ 1654 παραιτεῖται καὶ γίνεται ὁ πρωτοσύγκελλος

Γρηγόριος, ἐπὶ τῆς Ε' (;) Πατριαρχ. Παῖσιον (δρα Γεδεών, χρον. Πατριαρχ-
κοῦ Οἴκου καὶ Ναοῦ σ. 168 καὶ Πατρ. Πίν). Τῷ 1662 ἀπαντᾷ ὑπογραφό-
μενος ἐν ὑπομνήματι ἐκλογῆς τοῦ πατριαρχοῦ Διονυσίου τοῦ ἀπὸ Λαρίσσης
καὶ ἐπὶ Ἱερεμίου (Σάθα, Ἱερ. Σχεδ. ψδ'). Οὗτος συνυπογράφει τῷ Παῖσιῳ
τὴν πρὸς τὸν Πατριαρχὸν Νίκωνα ἐπιστολὴν (Ἐνατολ. Ἀστὴρ 1881 ἀρ. 51).

Ἀνθίμος, 1744 («Ἐκκλ. Ἀλήθεια» ἔτ. Γ' σ. 156) τῷ 1748 ἐν μηνί Σεπτ.
ἰνδ. β' ἀπαντῶν ὡς συνοδικὸς ἀπὸ διετίας ὑπογράφει εἰς τὸ τῆς ἐκλογῆς
ὑπόμνημα τοῦ ἀπὸ Νικομηδείας Κυρίλλου.

Πανάρετος, 1780-1783. Τοῦτον διεδέχθη ὁ κατωτέρω σημειούμενος

Ἱερεμίας, ὦν Χριστιανουπόλεως καὶ Τριπολιτζᾶς ἀπὸ ἐνδεκαετίας, ὦν
πρότερον πρωτοσύγκελλος. Τῷ Μαίῳ τοῦ 1809 ὁ Μυτιληνὸς Ἱερεμίας ἐκλε-
γεῖς πατριαρχῆς παραιτεῖται τῇ 4 Μαρτίου 1813

Πορφύριος, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ὁ μέγας πρωτοσύγκελλος

Μελέτιος, διαδεξάμενος τὸν εἰς Κρήτην μετατεθέντα καὶ ἄνωθι σημειού-
μενον Πορφύριον, ὅστις παραιτεῖται μετὰ μῆνα σχεδόν. Κατ' Αὐγουστον τοῦ
1843 παραιτεῖται καὶ διαδέχεται αὐτὸν ὁ πρωτοσύγκελλος Καλλίνικος. Τῷ
1845 ἐπὶ Ἀνθίμου ἐγένετο ὁ Μελέτιος Ξάνθης.

Καλλίνικος, προβιβάζεται εἰς Θεσσαλονίκης τῷ Μαρτίῳ τοῦ 1853
ἀντ' αὐτοῦ διορίζεται ὁ Καμπανίας

Γρηγόριος, ὁ τῷ 1855 Τυρνόβου γενόμενος, ἀντ' αὐτοῦ δὲ αὐθημερὸν
ὁ Ξάνθης

Μελέτιος, καὶ πρόφην τοιοῦτος. Οὗτος διακυβερνήσας τὴν ἐπαρχίαν
αὐτοῦ ἀπεβίωσε τῷ Νοεμβρίῳ τοῦ 1867. Τοῦτον διεδέξατο ὁ τέως μέγας
πρωτοσύγκελλος

Μεθόδιος, ὁ νῦν πρόεδρος Διδυμοτείχου, ὅστις τῇ 28^ῃ Ἰανουαρίου 1878
μεταίθεται εἰς Καισάρειαν καὶ τῇ 12 Μαΐου 1878 εἰς Διδυμοτείχον. Διάδοχος

αὐτοῦ ὁ καὶ νῦν ἀρχιερατεύων τέως ἀρχιμανδρίτης καὶ ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου

Κωνσταντῖνος, Βαλλιάνης.

ΜΥΡΩΝ

Ἰγνάτιος, μητροπολίτης θ-ι' αἰῶνος σελ. 324 sceaux byz. inédits ἐν R. Arch. 1905.

ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ

Μαρτύριος, ἐκοιμήθη ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Ναυπάκτου κῆρις... ἐπὶ ἔτους ςρθμε' (1437) ἰνδ. ιε' μηνὶ Φεβρουαρίῳ ἰδ' ἡμέρᾳ ε' ὥρᾳ ἕκτη τῆς ἡμέρας. (Ἐκ χειρογράφου βαμβακίνου συγχρονίζοντος τῷ ὑπ' ἀριθ. 194 (57) τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἑλλάδος φυλλ. 4^{ον}).

ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΚΑΙ ΑΡΤΗΣ

Εὐθθύμιος, τῷ 1507 ἰνδ. ι', μηνὸς Σεπτεμβρ. ἀφίκετο εἰς τὴν ἐνορίαν Ἀποκούρου ἐν τῇ σ. μονῇ τοῦ Προδρόμου ἐν τῇ θεογ. Τρεβεκίστῃ καὶ ἐχειροτόνησεν εἰς διάκονον τῆς μονῆς τὸν μοναχὸν Ἀθανάσιον (ἐκ χειρογ. Ἐθν. Βιβλ. τῆς Ἑλλάδος ὑπ' ἀριθ. 518).

Γαβριήλ, τούτου ἀποθανόντος ἐγένετο ὁ πρωτοσύγκελλος ἐκείνου

Βαρθολομαῖος, τῇ ιη' Ἰουλίου, αχξ'.

Γρηγόριος, 1697·8 (Σάθα, Μ. Βιβλ. Γ'. σ. 535).

Νεόφυτος, 1706-1724, ἐπιστολὴ Γορδίου πρὸς αὐτόν. (Σάθα, Μεσ. Βιβλ. Γ'. 538).

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ ΚΑΙ ΑΡΓΟΥΣ

Διονύσιος, Turcogr. 321.

Παρθένιος, παρητήσατο καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐγένετο κατὰ τὴν 23^{ην} Νοεμβρίου ἡμέραν δευτέραν τοῦ ςρι'. 7110 = 1602 ὁ

Ἀνθίμος, ἀνθ' οὗ μετατεθέντος εἰς τὴν μ. Ἀθηνῶν ἐξελέγη ὁ πρόφρων Ν. Πατρῶν

Παρθένιος, κατὰ Φεβρουάριον τοῦ ςριβ' = 7112 = 1604, ἀνθ' οὗ καθαιρεθέντος,

Σωφρόνιος, τῷ Ματῶ ςριε' = 7115 = 1607 οἰκονόμος τῆς μητροπόλεως, ἀνὴρ τῷ ὄντι ἐνάρετος καὶ πάσῃ ἄλλῃ παιδείᾳ κεκοσμημένος» ἐν ἔτει ςριε' μηνὶ Ματῶ (Νομ. Συναγ.) ὅστις παραιεῖται καὶ γίνεται τῷ Ἀπριλίῳ τοῦ ςριβ' ὁ

Θεοφάνης, ὅστις καθαιρεῖται ἐπὶ πατριάρχου Παΐσιου καὶ ἐγένετο ὁ

Μακάριος, τῷ 1654 Ὀκτωβρ. ζ'. (β'. πατριαρχία, Νομ. Συναγ.).

Θεοφάνης, καθαιρεῖται ἐπὶ Παρθενίου «ὥστε ὀνομάζεσθαι Θεοφάνην μοναχὸν ἀμέτοχον τῆς τε τιμῆς τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν εἰσοδημάτων τῆς μητροπόλεως» μηνὶ Νοεμβρίῳ 1665 (Νομ. Συναγ.).

Γεράσιμος, «φυγάς ὄχητος μηδενὸς διώκοντος» καὶ εἰς ὀπηγορευμένους τόπους ἀποδημήσας, ἐνθα ὑποπτος ἔστιν, ὡς καὶ τὴν εὐγένειαν τῆς καθ' ἡμᾶς εὐσεβείας, προδοῦναι» μηνὶ Σεπτεμβρίῳ 1669. (Νομ. Συναγ.).

Νικόδημος, 1776 («Ἐκκλ. Ἀληθ.» 1904 σ. 217.).

ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ ΙΤΑΛΙΑΣ¹

Στέφανος, Ἐπί τῆς ἱεραρχίας Σι(εφά)νου τοῦ ἀγιωτάτου ἐπισκόπου Νεαπολεϊτῶν πόλεως ἐνεκαινίσθη ναὸς τοῦ μάρτυρος Οὐάρου ἐν Ἀμάλφῃ τῆς Ἰταλίας.

Κατὰ 767-799. Ὅρα C. I. G. Inscript. Graecae Siciliae et Italicae 697. C. I. G. IV 8668. (;)

ΝΕΟΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ (τοῦ Πόντου).

Ἀβραάμ, (ὁ Χρυσὸς ἢ Χρυσόστομος).

Κωνσταντῖνος, Μελισσοπετριώτης Νεοκαισαρείας. σελ. 255 Mélanges Archéol. Byz.

ΝΕΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

Ἐπέρτιμος μόνον ἐπὶ Ἀνδρονίκου ἀπὸ 50^ος ἐγένετο 62^ος.

Κοσμάς, 10^ος αἰὼν Sigill. byz. σ. 176.

Νικόλαος, τῷ 997, Σωτήρος τόμ. Α' σελ. 174.

Κωνσταντῖνος, τῷ 1027, ἀπλῶς Πατρῶν. Αὐτόθι.

Εὐθύμιος, Ν. Πατρῶν. Ἐν Κιννάμου ἔκδ. Βόννης σελ. 252. Εἰς τὸν Δημήτριον Λαμπηνὸν περὶ τῆς ἀξίας τοῦ Χριστοῦ ἀπήνησε (Ὅρα κείμενον καὶ Νικήτα 1,7 c. 5). Εὐθύμιος Μαλάκης: Δελτ. Ἱστορ. καὶ Ἐθν. Ἐταιρείας.

Παρθένιος, τῷ 29^ῳ Μαΐου 1602-1603. («Ἐκκλ. Ἀλήθ.» ἔτος Β' σ. 780), οὗ παραιτηθέντος ἐγένετο ὁ ὀσιώτατος ἐν ἱερομονάχοις.

Σεραφεῖμ, ζριβ', Φεβρ. ιβ'. (1604). Αὐτόθι.

Γαβριήλ, ἐπανέρχεται συνοδικῇ διαγνώμῃ πάλιν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὑπεισεληθόντος (ζριγ' Ἰανουάριος)

Ἀνθίμος, τῷ 1623/24 ὁ Γρεβενῶν αἶτε πρὸ χρόνων πολλῶν τοῦ Δανιήλ². (Σιγ. Μονῆς Φιλοσόφου, «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» Β' σ. 668. Μεσαιωνικὴ Βιβλ. Σάθα, τ. Γ'. σ. 562).

Νεόφυτος, 1639, οὗ παραιτηθέντος καὶ ἀποθανόντος ἐξελέγη (κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος) ὁ ἱερομόναχος

Ἰωάσαφ, ἐπὶ ἐκλογῇ Προϋλάβου καὶ Ἰσμαηλίου καὶ τῷ 1640 ἐν σιγίλλῳ

¹ Ὑπήχετο μετὰ τὸ 733 εἰς τὸ Οἶκουμ. Πατριαρχεῖον. Γ. Ι. Κονιδάρι, Αἱ μητροπόλεις καὶ ἀρχιεπισκοπαί. Ἀθήναι 1934. (Σ. ἔκδ.).

² Ἡ σημεῖωσις εἶναι ἀτελής.

Ἄνδρου. Τούτου παραίτησιν ἀβίαστον ὑποβαλόντος ἐκλέγεται τῇ Μαρτίῳ κζ' τοῦ 1644 ὁ

Ἰωσήφ, (Νομ. Συναγ. καὶ Μ. Β. τ. Γ' σ. 577).

Ἰωάσαφ, οὗ καθαιρεθέντος τῷ ,αχνζ' (1657) Ἰουνίῳ γίνεται ὁ πρόφην ἀρχιερεὺς Ἐλασσῶνος

Ἀθανάσιος, τῷ 1660, καὶ τῷ 1661 ἐν Π. Κ. 339 ὑπογράφει ἐν σιγίλλῳ διὰ τὸ σταυροπηγ. χωρίον τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, ἐπὶ Παρθενίου τῷ 1669 (Γεδεών: Ἔγγρ. Λιθ. καὶ Κεραμ. σ. 75), 1669, οὗτος παραιτεῖται καὶ γίνεται

Ἰωάσαφ, τῷ 1691 ἐν Ἄληθ. τόμ. Α'. σ. 150, σιγίλλια ἐπὶ Καλλινίκου τοῦ Ἀκαρνᾶνος.

Γρηγόριον, πρόφην Ν. Π. εὐρίσκω διοριζόμενον Ἀχριδῶν ἀρχιεπίσκοπον ὑπὸ τῆς Συνόδου («Ἐκκλ. Ἀληθ.» Γ' σ. 149).

Νεόφυτος, τῷ Ἰανουαρ. 1752 παρητήσατο ἐπὶ Παϊσίου καὶ διορίζεται ὁ Πανοσιώτατος πρωτοσύγκελλος κῦρ

Ἰερόθεος, ὅστις παρητήσατο καὶ ἐξελέγη τῷ Μαΐῳ τοῦ 1757 ὁ ἱερομόναχος κῦρ

Γεράσιμος, ἀνθ' οὗ ἀποθανόντος διωρίσθη τῷ Μαρτίῳ τοῦ 1774 ὁ ὁσιώτατος ἐν Ἱερομονάχοις κῦρ

Χρῦσανθος, ὅστις παραιτεῖται τῷ Ἰουνίῳ τοῦ 1783 καὶ ἐκλέγεται ἀντ' αὐτοῦ ἐν τῷ Μεγάλῳ Ῥεύματι ὁ θεοφιλέστατος πρόφην Θανμακοῦ ἐπίσκοπος κῦρ

Εὐγένιος, οὗ θανόντος τῷ 1785 κατὰ 8/βριον διορίζεται ὁ ἱερομόναχος

Δαυρέντιος, παραιτησάμενος τῷ 8/βρίῳ τοῦ 1791 ἐπὶ Νεοφύτου, ὅτε, διαδέχεται αὐτὸν ὁ ὁσιολογιώτατος ἐν ἱερομονάχοις κῦρ

Πολύκαρπος, ὅστις τῷ 1807-8 ἦν συνοδικὸς σὺν τῷ Ἀθηνῶν Γρηγορίῳ. («Λόγ. Ἐρμ.» 1819 σελ. 117). Ὅρα Δελτ. Ἱστορ. Ἐθν. Ἐταιρ. τεύχος ε'. σ. 113. Οὗτος τῷ Ἀπριλίῳ τοῦ 1819 ἀποθνήσκει, διορίζεται δ' ὁ Δεβρῶν κῦρ

Δοσίθεος, ὃν εὐρίσκω ὑπογραφόμενον τῷ 1818 ἐν σιγίλλῳ περὶ τῆς Σχολῆς Ἄνδρου (ἐν «Λογίῳ Ἐρμῆ» σ. 595-603).

Γερμανός, ἐν τεύχεσι Ἐκκλ. Μουσ. (Ἑλλ. Φιλ. Συλλ. 17^{ον}) Μαυρ. Βιβλ. 166, 117, 118 119 δίς).

ΝΙΚΑΙΑΣ

Θεόδωρος, μητρ. θ-ι'. αἰῶνος, σελ. 90 τοῦ Παντοσέσκο ἐν ιγ'. τ. τοῦ Ρωσσο. Ἀρχ. Ἰνστιτούτου, Migne, Patr. G. 114 τόμ. σελ. 132.

Κύριλλος, Παρὰ Μαρτίνῳ Κρουσίῳ ἐν «Τουρκογραφικῇ» (σ. 204) ἐν ταῖς Annotationes, ἔνθα ὀνομάζεται ὁ μητροπολίτης εἰς τὴν μετὰ τοῦ Γεωλαχίου συνέντευξιν ἐν Κων/πόλει, καθ' ἣν διηγεῖται ὅτι «ἐν Νικαίᾳ τρεῖς Ἐκκλησίαι ὑφίσταντο τότε (τῷ 1575) ἡ τῆς «Παναγίας, ἡ τῶν ἁγίων Θεοδώρων καὶ ἡ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου». Ὁ Κύριλλος οὗτος εἶναι πάντως ὁ ἐν

τῷ κυρωτικῷ γράμματι τοῦ βασιλέως Μοσκοβίου Ἰωάννου (Ἰβάν τοῦ Δ΄) ἐπὶ Ἰωάσαφ κατὰ τὸ 1561 ὑπογράφων (παρὰ Regel, *Analecta Byzantinopussica* σ. 78). Ἐν παλαιότερῳ κώδικι τῆς μητροπόλεως Νικαίας, ὡς ἐσημείωσεν ὁ κ. Γεδεών ἐν τῇ «Ἐκκλησ. Ἀληθεία» (1912 στ. 285) φέρεται «τὸ Παλαιὸν ἦτον Κύριλλος εἰς τὸ ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ΖΕΖ΄. (αφνε΄) μετὰ Χριστόν πόσους χρόνους ἔκαμεν εἰς τὴν ἀρχιερατείαν οὐκ ἔχομεν σημειῶσαι μὲ τὸ νὰ λείπουν φύλλα ἔκ τοῦ κώνδηκος».

Κύριλλος, 1589. Legrand, B. H² τόμ. Δ΄ σ. 302 Regel σελ. 88.

Γρηγόριος, 1655, ὑπὸ τοῦ Ἀμασείας μνημονεύμενος. Οὗτος μετέβη εἰς Ρωσσίαν τῷ 1655 καὶ δὴ εἰς Μόσχαν, κομίσας καὶ ἱερά λείψανα τοῦ ὁσίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ (σελ. 276 «Ἐκκλ. Ἀληθείας» 1898 φύλλ. 31 Δ/βρίου). Ἀπὸ τῷ 1653 κατὰ τὸν κώδικα τῆς Νικαίας.

Γεράσιμος, 1726, σιγίλλιον τῆς ἐν Μυκόνῳ Μονῆς Τουρλιανῆς ἐπὶ Νεοφύτου. Ὅρα σελ. 33 Κτιτορικοῦ ὑπὸ Βερτοπούλου, Ἐρμούπολις 1877.

Καλλίνικος, 1728 («Ἐκκλ. Ἀλήθ.» 1904 σ. 265).

Ἰερεμίας, 1763 ἐπὶ Σαμουήλ.

Καλλίνικος, σιγίλλιον 1798 ἐπὶ Γρηγορίου (Βερτοπούλου, ἐνθ' ἀνωτέρω σελ. 37).

Δανιήλ, 1801. «Διὰ ἐπιταγῆς τοῦ σεβασμίου μοι γέροντος ἀγίου Νικαίας κυρίου Δανιήλ ἐπιστάτησα ἐπὶ τῇ ἀνακαινίσει τοῦ ἀγίου ναοῦ τούτου 1807. ὁ πρῶτος Χρῦσανθος». Ἐν Δευτέρῳ ἐπιγραφῇ: «Ἀνακαινίσθη οὗτος ὁ ναὸς παρὰ ἀρχὴ Θυ τοῦ Δανιήλ¹, ΑΩΖ΄. Ἰανου[αρίου] Κ». Εἰκάζομεν ἀρχιθύτου. Ἐν τοῖς Βιθυνικοῖς Κλεωνύμου καὶ Παπαδοπούλου 1867 σ. 118, σφάζεται ἡ σειρὰ τῶν μητροπολιτῶν τῆς Νικαίας ἀπὸ τοῦ 1680. Ὁ Δανιήλ οὗτος σημειοῦται τῷ 1801 ὅτε διάδοχος αὐτοῦ ὁ

Ἰωαννίκιος², τῷ δὲ 1817.

Μακάριος, Ἀλλ' ἔκ τῶν ἄνω ἐπιγραφῶν γίνεται δῆλον ὅτι ὁ Δανιήλ ὁ καθαιρεθεὶς πάλιν ἀνέλαβε τὸν θρόνον ἐν τῷ μεταξῷ.

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Δομίτιος, Α΄. Ἀρχ. Ἐφημ. 1915, 1916, 1917· ἐπιγραφαί.

Δομίτιος, Β΄. Φιλαδελφεὺς καὶ παρατηρήσεις ὑπὸ Α. Χατζῆ ἐν 1918 σ. 28 καὶ 29, ἐν τῇ βασιλικῇ ε΄ αἰῶνος ὁ Νικοπόλεως ὁ κατασκευάσας τὸν ναὸν (ἀγίου Δημητρίου; ³).

¹ Κατὰ κώδικα Νικαίας, τῷ 1801 ὁ Δανιήλ, Θεσσαλὸς («Ἐκκλησ. Ἀλήθεια» 1912 σελ. 286-287).

² Μυστακίδου, Κουρούτσεμ σ. 78.

³ Ν. Κ. 2 Ἀπριλίου 1891.

ΞΑΝΘΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΘΕΩΡΙΟΥ

Γαβριήλ, Τούτου ἀποθανόντος ἐγένετο ὁ ὀσιώτατος ἐν ἱερομονάχοις καὶ πνευματικὸς κὺρ

Δωρόθεος, «προηγούμενος τῆς θείας Μονῆς τῆς Παναγίας Θεοτόκου τῆς ἀχειροποιήτου τῆς Κοσινιδίτζης» τῷ ζελα΄ μηνὶ Μαΐω λ.¹.

ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΑΤΡΩΝ (ἴδε καὶ Πατρῶν).

Ἵπέρτιμος καὶ ἕξαρχος πάσης Ἀχαΐας. Ἐπὶ Ἀνδρονίκου ἀπὸ 32 ἐγένετο 39. Περὶ Π. Πατρῶν ὁ Miklosich σελ. 19 τοῦ Α΄ τόμου ἔχει ἔγγραφον ἀδήλου Πατριάρχου καὶ ἔτους διαφέρον, «ὅτι ἐπειδὴ ὁ ἱερώτατος μητροπολίτης Παλ. Πατρῶν καὶ ὑπέρτιμος οὐκ εὐπόρως τῶν πρὸς αὐτάρκειαν ἔχων εὔρηται, ἔνθεν τι ἀναγκαῖον ἢ ἡμῶν μετριότης καὶ προσῆκον ἐνόμισε γνώμη καὶ τῶν περὶ κατὰ λόγον ἐπιδόσεως παρασχεῖν τὴν ἀγιοτάτην τῶν λακεδαιμονίων μητρόπολιν, τὸ μὲν ὡς σχολάζουσας, τὸ δὲ ὡς οὐ μακρὰν ἀφισταμένης τῆς κατ' αὐτὸν ἀγιοτάτης μητροπόλεως».

Ὁ αὐτοκράτωρ Νικηφόρος ὁ Α΄. (802-811) ὕψωσε τὴν τέως ἐπισκοπήν τῶν Πατρῶν εἰς μητρόπολιν καὶ ὑπήγαγεν ὑπ' αὐτὴν τὰς ἐξῆς ἐπισκοπὰς. Μεθώνην, Κορώνην καὶ Λακεδαίμονα. (Ὅρα Πολυζ. Νεοελλ. τόμ. Α΄ σελ. 123 καὶ 133. Ὅρα ἐν Miklosich πάρα πολλὰ πρὶν προβῆς εἰς δημοσίευσιν. Ἐπίσης Turcograecia.

Μιχαήλ, τῷ 1315. Ἐν Acta, Miklosich καὶ Müller καὶ Patrol. Migne 152 τ. 152 col. 1097.

Μακάριος, 1354, Miklosich τόμ. Α΄ σελ. 329.

Παρθένιος, Ἐξ ἐπιγραφῆς ἀποτεθησαυρισμένης ἐν τόμ. Δ΄ τοῦ C. I. G. ὑπ' ἀριθ. 8771. Ἡ ἐπιγραφή ἐν τῷ ναῷ τῆς Παναγίας τῆς Φανερωμένης ἐν Βοστίτῃ τῆς Πελοποννήσου. Ὁ πανιερώτατος καὶ λογιώτατος οὗτος κὺρ Παρθένιος ὁ Ἀθ. ἤκμαζε τῷ 1366. Τὸ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἀναγνωσθὲν «Κενοῖται» ἀναγνωστέον, καὶ ἐνορεῖται-ῶν, ὡς ἡμῖν δοκεῖ.

Νίφων, Τῷ 1397 προεβιβάσθη εἰς τὴν μητρόπολιν Π. Πατρῶν ὁ ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης τῆς μονῆς Παμμακαρίστου. (Βυζ. Μελέται Πασπάτη σ. 299. Mikl. et M. τόμ. Β΄ σελ. 312).

Ἰγνάτιος, καὶ εἶτα

Μάξιμος, (τ. Β΄ σ. 135 Miklosich).

Νίφων, Π. Πατρ. σ. 375 Β΄ τ. Miklosich.

Φίλιππος²,

¹ Ν. Κ. 3 Ἰουλίου 1891.

² Ἐν ἰδιαιτέρῳ δελτίῳ ἐπίσης ἀναγινώσκομεν τὰ ἐξῆς. Φίλιππος μητροπολίτης Π. Πατρῶν γινώσκειται νῦν ἐκ τῆς βούλλας αὐτοῦ τῆς ἐκ μολύβδου, ἀγνώστου ἐποχῆς. (Ὅρα Κωνσταντοπούλου, Νέα Προσκτήματα, ἐν τῇ Διεθνεί Ἐφημερίδι τῆς Νομισματικῆς ἀρχαιολογίας Σβορώνου. Ἀθῆναι 1900 τόμ. Γ΄ σ. 190).

Μάνδουλος, Μαλατέστας¹ «Σημείον αὐθέντου Πανδουλίου νιέ Μαλατέστας μητροπολίτου Παλαιῶν Πατρῶν, τοῦ ἀνακαινίσαντος τὸν τῆδε θείου ναὸν τῷ χιλιοστῷ (τετρακοσιοστῷ εἰκοστῷ ἔκτω ἔτει». Κατὰ τὸ 1429 (ὄρα Le Quien: Oriens Christianus τ. Γ' καὶ Duchesne «Mémoire sur une Mission au Mont Athos σελ. 136 Corp. I. G. τόμ. Δ' 8876. Ἰδίως ὁ Φραντζῆς ἐκδ. Βόννης, λέγει. «Ὅρα Π. Πατρῶν τὰ τοῦ Κεραμέως ἐν «Ἐκκλ. Φάρω» 1909 (ἢ 1910) σελ. 315-326 Παῖσιος Πωγωνᾶτος».

Γερμανός, τῷ 1565 («Σωτήρ» Β' τόμ. περὶ μητρ. Ἀθηνῶν, Turcogr. σ. 173 ὑπογράφει τὴν καθάρεισιν Ἰωάσαφ τοῦ μεγαλοπρεποῦς.

Ἀρσένιος, 1575-78, Σάθα, Νεοελ. Φιλ. Turcograecia 506.

Νεκτάριος, τῷ 1575 (;) ἐπὶ Ἱερεμίου, σιγίλλιον καὶ Σάθα: Σχεδ. Ἱερ. σφδ' καὶ σελ. 170 ὅπου ἀναφέρεται, ὅτι ὑπάρχει τῷ 1591. Ἀθῶωσις αὐτοῦ (σελ. 180) ἀπὸ τῆς ἐπὶ Θεολήπτου γενομένης καθαιρέσεως. Ἦν πρότερον Ζεμενῶν, χειροτονηθεὶς ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Κορίνθου Λαυρεντίου. Εἶτα ἔλαβε ἑξαρχικῶς τὴν Κέρνιδζαν. (σ. 196) τῷ 1596.

Γαβριήλ, τῷ 1593 τοπ. σύνοδος (Ἑλλ. Φιλ. Συλλογ. 17^{ος} Μ. Βιβλ. σελ. 75).

Κύριλλος, ἐπὶ Νεοφύτου τοῦ β' πατριαρχείας ἐδημοσίευσεν ἐν Ἑβδ. φύλλ. 116. Ὅρα καὶ εἰς σιγίλλ. τοῦ 1611, Μνημεῖα Καμπούρογλου σελ. 132.

Τιμόθεος, ὁ τῷ 1614 πατριαρχεύσας, εἰάφη ἐν Χάλκη (Κωνστ. Σκαρλάτου, τόμ. Β' σελ. 307).

Παῖσιος, 1617 (;) Σάθα, Μ. Βιβλ. τ. Γ' σ. 531,

Θεοφύλακτος, τῷ 1621; (Προσθῆκαι καὶ διορθώσεις Δημητρακοπούλου σελ. 64).

Θεοφάνης², 1618 (;) Τοῦ μητροπολίτου τούτου ὑπάρχει ἐν Grottaferata (Abbaye de) καὶ ἀπεικονίζεται ἐν σελίδι ὀλοκλήρω 4^{ου} σχήματος τῆ 140^{ης} τοῦ λαμπροῦ βιβλίου τοῦ Munoz Antonie. «L'art byzantin à l'exposition de Grottaferrata 4° Rome Danesi editum MCMVI. Τὸ ὁμοφόριον τοῦτο, εὐμορφότατον ἀληθῶς κατέχει τὴν 200^{ην} εἰκόνα τοῦ βιβλίου καὶ ἐγένετο ὑποκείμενον μελετῶν πολλῶν, περιγράφεται ἐν σελίδι 142-144 ἐν Precieux tissus καίτοι ἀρχαιότερον³; φέρει τὴν ἐπιγραφὴν. «Τὸ παρὸν ὁμοφόριον ὑπάρχει τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Παλαιῶν Πατρῶν υπερτίμου καὶ ἐξάρχου πάσης Ἀχαΐας κυροῦ Θεοφάνους ἔτους ζοκὶ Ἰνδικτιῶνος α' Ἀπριλ. τοῦ Χριστοῦ 1618». Τῷ 1622 ὁ Θεοφάνης («Ἐκκλ.

¹ Οὗτος δὲν ἀναγράφεται ἐν τῇ σειρᾷ τῶν οἰκειῶν τετραδίων.

² Μέχρι τῆς φράσεως Χριστοῦ 1618 προέρχονται ἐξ ἰδιαίτερου δελτίου, τὰ δὲ λοιπὰ ἐκ τοῦ τετραδίου.

³ Στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν εἰκόνων καὶ τῆς τέχνης αὐτοῦ ἀποφαινόμεθα ὅτι εἶναι παλαιότερον τῆς ἐπιγραφῆς, ἀλλ' ἀποδεικνύεται ὅτι εἶναι, ἂν μὴ σύγχρονον τῇ ἐπιγραφῇ, ὀλίγον τι προγενέστερον.

Ἐπιτομή» 1899 σ. 24). Τῷ 1624 ὁ ἐν σιγίλλῳ Φιλοσόφου ὑπογραφόμενος (αὐτόθι Β' σ. 668) καὶ ἐπίτροπος πατριαρχικὸς καὶ ἔξαρχος τῆς Συνόδου Θεοφάνης ὁ καὶ τῷ 1643. Θεοφάνης Π. Κ. 333. Οὗτος παρητήθη καὶ προεδρικῶς ἔλαβεν ὁ ἀπὸ Βερροίας Κύριλλος, ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ ἀπὸ Βερροίας Κύριλλος ἔδωκεν ἄδειαν νὰ χειροτονηθῇ νέος μητροπολίτης καὶ ὁ πατριάρχης Παρθένιος παρητήθη, ἀνῆλθεν δὲ τὸν θρόνον πάλιν Κύριλλος ὁ ἀπὸ Βερροίας τότε ἐγένετο ἐκλογή Π. Πατρῶν καὶ ἐξελέγη ὁ

Παρθένιος, πρῶν ὧν Κερνίδζης συνυποψηφίους ἔχει τὸν ἀρχιεπίσκοπον Ραιαρίου Θεοφάνην καὶ τὸν πρῶν Ραιδεστοῦ Θεοφάνην.

Ἀντώνιος, διεδέξατο τὸν ἀποθανόντα Θεοφάνην (16 Μαρτ. 1650). Οὗτος τῷ 1646 ἀποδημήσας εἰς Μολδοβλαχίαν προσεκλήθη εἰς ἀπολογίαὶν ὑπὸ τοῦ Ἰωαννικίου πατριάρχου σελ. 579 καὶ ἀπεκατέστη πάλιν τῷ 1649 ἐπὶ Παρθενίου τοῦ Β' (σ. 583). Ὅρα περὶ Παρθενίου Σάθα Μ. Β. τ. Γ' σ. 573, ὧν πρῶν Δρύστρας. Τούτου ἀποθανόντος (ἐγένετο) ὁ πρωτοσύγκελλος τοῦ Κορίνθου.

Δανιήλ, ὅστις τῷ 1674 καθαιρεῖται «διὰ τὰ πολλὰ αὐτοῦ ἐγκλήματα» ἐπὶ Γερασίου καὶ γίνεται τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1674 ὁ Εὐχαΐτων.

Παρθένιος,

Γεράσιμος¹, ὅστις τῷ 1746 παραιτεῖται ἐπὶ Κυρίλλου τῷ Μαΐῳ τοῦ 1750 καὶ ἐκλέγεται ὁ πανοσιώτατος καὶ λογιώτατος κῦρ

Παρθένιος, ὅστις τῷ 1771 σὺν τῷ Ἀμυκλῶν Κυρίλλῳ Χριστιανουπόλεως Δανιήλ, καὶ Κορίνθου Μακαρίῳ κατέφυγεν εἰς Ζάκυνθον μετὰ τὴν εἰσβολὴν εἰς Πελοπόννησον τῶν Ἀλβανῶν (Οἰκονόμου, Σωζομ. σελ. 417. Σάθα, Τουρκ. Ἑλλ. σ. 499). Ὅρα Νεοελλ. Φιλ. Σάθα 607 εἰς Πετρούπολιν κλπ.

Δανιήλ, ὅστις τῷ 1768 ἦν πρῶν Π. Πατρῶν ἀλλὰ προεδρικῶς ἔχων τὰ Καλάβρυτα καὶ τὴν Κέρνιτζαν (Σάθα, Τουρκοκρατ. Ἑλλ. σημ. ἐν σελ. 466).

Γαβριήλ, Τῷ Ἀπριλίῳ τοῦ 1771 ἐξελέγη ὁ πρῶν Ἰωαννίνων (Π. Κ.) Γαβριήλ ὁ ἀπὸ Σμύρνης μετέπειτα πατριάρχης· κατ' ἄλλους ἐκλέγεται τῷ Ὀκτωβρίῳ 1780 ἐπιμεθήσεως 14^{ης} (Μαθᾶ καὶ «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» περὶ Κουρούτσεσεμ σελ. 53, Οἰκ., τὰ Σωζόμενα σελ. 417). Τούτου διάδοχος ἐξελέγη ὁ ἐπίσκοπος Ἐρυθρῶν.

Γρηγόριος, ὅστις δίδει ἐνυπόγραφον παραίτησιν οἰκειοθελῶς τῇ 18 Αὐγ. 1799 (σελ. 142 τοῦ 349 Π. Κ.) Ἄντ' αὐτοῦ δὲ ἐξωσθέντος διορίζεται ὁ πρῶν Ἰωαννίνων (ἄρα Ἰωάννινα), (Οὗτος τῷ 1800 γίνεται Ναυπλίου καὶ Ἄργους.)

Μακάριος, τῷ Ἰουλίῳ τοῦ 1799. Οὗτος τῷ 1806 ἐγένετο Κυζίκου καὶ ἀντ' αὐτοῦ Π. Πατρῶν ὁ ὀσιολογιώτατος πρωτοσύγκελλος Κυζίκου (Ὅρα Παραλ. Βίουσ Γούδα τ. Α' σ. 98).

¹ Οὗτος κατὰ τὸν André Leval ἔγραψε τῷ φύλακι τῶν Καπουτσίῳν Χρυσοστόμῳ τῷ Δεκεμβρίῳ τοῦ 1761 ἐπιστολήν· ὑπογράφει ὁ παλ. Πατρ. Γερ. Ὅρα «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» ἔτος Ι' σ. 156.

Γερμανός, ὃν εὗρισκω τῷ 1815 γράφοντα ἐν συνοδικῷ γράμματι πρὸς τὸν Σμύρνης ἐπαινοῦντα τὴν σύστασιν τοῦ Γυμνασίου σελ. 451 τῶν Φιλολ. Σφζομένων) καὶ ὅστις εἶναι ὁ πρῶτιστος μοχλὸς τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Φιλικῆς Ἑταιρείας (Γούδα τ. Α΄) Ἀπομνημονεύματα αὐτοῦ ὄρα.

Ἐπίσης Rouqueville, ἀναγενν. Ἑλλάδ. Γερμαν. μεταφρ. ὑπὸ Horntgal ἐν Heidelberg 1824-1825 (4 τόμος ὄρα Index).

ΠΑΜΦΥΛΙΑΣ

Ἴδε Δαλισανδοῦ καὶ Πέργης.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΣ

Εὐγένιος, ἐν τοιχογραφίᾳ τῆς Μονῆς Πωγωνίου ἐπίσκοπος μὴ περιλαμβανόμενος εἰς τοὺς καταλόγους τοῦ ἀειμνήστου Ἀμασειᾶς (σελ. 866 ἢ ἀριθ. 44 τοῦ Γ΄ τόμου τῆς ἐβδ. ἐπιθεωρ. τοῦ «Νεολόγου» 1894).

ΠΑΡΟΝΑΣΙΑΣ

Ἰωάννης, Τῷ 1156 Mansi, τόμ. 21 σ. 638.

Βενιαμίν, Τῷ 1560. (Legrand, Bibl. Hell. τ. II σελ. 2). Ἐπὶ Ἰωάσαφ αὐτόθι τόμ. Α΄ σ. 311 καὶ ἐξῆς. Τῷ 1565 ἀπαντῶ ἐν Συνόδῳ («Σωτήρ» Ἀθῆναι τ. Β΄) καθαιρέσεως Ἰωάσαφ τοῦ Β΄ ἐπίσης πάλιν Βενιαμίν Turco-graec. σ. 172.

Θεωνᾶς, ὑπογραφή του Turcograec. σ. 268, Legrand, I. 313.

Ἀθανάσιος, 1575. Turcogr. σ. 506.

Ἀθανάσιος, 1603 (ζρια΄) μηνὶ Μαρτίῳ καθαιρεῖται ἐπὶ Ραφαήλ καὶ γίνετα ὁ ἀπὸ Χίου ἱερομόναχος

Ἰωακείμ, ἐν ἔτει ζρια΄, ἄνευ μηνολογίας (ἐκ τῆς Νομ. Συναγωγῆς).

Ἰωσήφ, τοῦτου γενομένου Σαντορίνης ἐγένετο τῷ Ὀκτωβρίῳ δ΄ τοῦ ζριε΄ (1604) ὁ πρῶτην Ἄνδρου

Γαβριήλ,

Γερμανός, ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Μήλου, ὅπου ἦν πρότερον, ἐγένετο δὲ μηνὶ Ἰουνίῳ ιε΄ τοῦ ζριε΄ ὁ

Θεόφιλος,

Νικηφόρος, «ἕνας μαργιόλος κλπ.» Ὅρα σελ. 223 τοῦ Α΄ τόμου τῶν Ἀναλέκτων Ἱεροσ. Σταχυολογίας, ἐπὶ Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως. Σάθα, Γ΄ καὶ Παρνασσῷ περὶ Σικίνου τ. θ΄ καὶ ι΄. (Νάξου).

Βενιαμίν, τῷ 1632 Ἀπριλ. ἐξελέγη ὁ Βενιαμίν. («Ἐκκλησ. Ἀλήθεια» τ. Β΄ σ. 669). Τῷ 1643 ἀπαντᾷ ἐν Π. Κ. 333 πρῶτην Παροναξίας Βενιαμίν.

Μακάριος, τῷ 1660 καὶ 61. Τῷ 1669 Μακάριος (Γεδ. ἔγγρ. λίθοι καὶ κεράμια σ. 76).

Θεοφάνης, τῷ 1667 ἐν γραμματί συνοδικῇ ἐπὶ Παρθενίου τοῦ Δ' τοῦ Μογιλάλου «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» ἔτος Γ' σ. 598.

Ἰωσήφ, τῷ ,αχος' (1676) Σεπτέμβριος ὁ πρῶν Παροναξίας Ἰωσήφ γίνεται Σαντορίνης. (Ν. Συναγωγή).

Ἰωάσαφ, τῷ 1687 (Π. Κῶδ. 333)

Ἱεροθέος, Ἐν τῷ Δελτίῳ τῆς ἐν Ἄλμυρῷ Φιλαρχαίου Ἑταιρείας τῆς Ὁρθρουοῦ τεύχος Δ' Ἀθήναι 1901 σ. 30 ἀπήντησα ὅτι τὸ ἐν Ἄλμυρῷ σχολεῖον ἰδρύθη τῷ 1829 ὑπὸ Ἱεροθέου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ἐν σημειώσει δὲ φέρεται, ὅτι οὗτος ἦτο ἐκ Κλεινοβοῦ τῆς Θ/λίας, ὅτι κατὰ τὸ 1802 ἦτο Ζητουνίου καὶ εἶτα Παροναξίας εἶτα τῷ 1824 (;) πατριάρχης Ἀλεξανδρείας († 1844).

ΠΑΤΡΩΝ (ἴδε καὶ Παλαιῶν Πατρῶν)

«Neue Quellen zur Geschichte des Lateinischen Erzbistum Patras Leipzig 1903 ὑπὸ Gerland ἐν σελ. 247 - 255 κατάλογος Πατρῶν ὑπὸ Σταυράκη Ἀριστάρχου annoté ὑπὸ Gelzer. Ἐν Echos d'Orient ὁ Pargoire, συμπληροῖ ἐν σελ. 103 - 105 τοῦ 45 τεύχους τοῦ 1904 ἀναγράφει δὲ καὶ τοὺς ἐκ τοῦ Le Quien.

Φίλιππος, μητρ. Πατρῶν ἐν Σβορώνου, Γ' σελ. 190.

ΠΕΡΓΗΣ

Evêché de l'Éparchie de Pamphylie.

Θεόδωρος, XI - XII siècle, σελ. 231 Mél. Archéol. byz.

Εὐθύμιος, X - XI siècle.

ΠΡΕΣΠΩΝ

Ζαχαρίας, ὄρα Ἀμασειάς¹.

ΠΡΙΗΝΗΣ

Ἰωάννης, ἐπίσκοπος Πριήνης ἐκ μολυβδίνης σφραγίδος τοῦ ἰβ' αἰῶνος (ἐν Περιόδ. Ρωσικοῦ ἀρχαιολ. Ἰνστιτούτου τόμ. Η' τευχ. γ' σ. 226. Ὅρα αὐτόθι καὶ ἀπεικόνισμα ὑπ' ἀριθ. 10 τοῦ XXX πίνακας). Ὁ ἐπίσκοπος οὗτος δὲν ἀναφέρεται ἐν τῇ σειρᾷ τῇ πεφίλοπονημένη παρὰ Wiegand, Priene, ἐν Βερολίνῳ 1904 ἐν μέγα σχ. 4^{ov}.

Ἰωάννης, Κατὰ τὸ 1228 - 1229 σὺν Ἰωάννῃ τῶν Τράλλεων καὶ τῷ Κύμησιν Ἰωάννῃ καὶ πολλοῖς ἄλλοις ὑπογράφει συνοδικὸν τόμον ἐπὶ πατριάρχου Γερμανοῦ κυροῦντος χρυσόβουλλον τοῦ βασιλέως Βατάτζη. Τὸ χρυσόβουλλον εἶναι γνωστὸν ἐκ τοῦ συντάγματος τοῦ Ράλλη καὶ Ποτλῆ, Ε' 324 καὶ παρὰ Lingenthal, καὶ τέλος ἐν Revue des Etudes Grecques ὑπὸ Nicole 1894 σ. 71

¹ Ν. Κ. 27 Ἰανουαρίου 1892.

ΠΡΟΥΣΙΑΔΟΣ (τῆς πρὸς Ὑπίφ)

Πέτρος, «ὁ τῆς μακαρίας μνήμης γενόμενος δουκινάριος, δσίας μνήμης θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος» Μνήμα τοῦ ἐπισκόπου. Ἐξ ἐπιγραφῆς εὐρεθείσης ἐν Οὐσκιουβ *Κασαμπᾶ* = Προυσιάδι¹.

Δέων, θ' - ι' αἰῶνος, σελ. 88 τοῦ ιγ' τόμ. τοῦ Ρωσ. Ἀρχαιολ. Ἰνστιτούτου. Ὑπὸ Παντσέσκο.

ΠΡΟΥΣΗΣ

Δέων, ἐπίσκοπος Προυσίας δεκάτου αἰῶνος.

Κοσμάς², » » » »

Μάξιμος, ἄγνωστος παρὰ *Le Quien* ἐπὶ μολυβδοβούλλου, (ᾧρα ἀπεικό- νισμα 3 τοῦ ὑπ' ἀριθ. XXXI πίνακος τοῦ η' τόμου τοῦ περιόδ. τοῦ ἐνταῦθα Ρωσ. Ἰνστιτούτου).

ΠΩΓΩΝΙΑΝΗΣ

τῆς ἀρχιεπισκοπῆς. Ὅρα ἐν σ. 10 - 13 τῶν Ἑπειρωτικῶν τεύχους ἐν ᾧ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «ἱερά ἐν Ἑπιείρῳ σκηνώματα ἐξ ἀλλοδαπῆς δωρεῶν τυχόντα», καὶ ἐν σ. 269 - 276 τοῦ Ι' τόμου τοῦ Παρνασοῦ³.

Δανιήλ, ᾧρα Βάθνης.

ΡΑΣΚΟΠΡΕΣΡΕΝΗΣ

Ὅρα Ἀμασειᾶς Γαβριήλ.

ΡΕΟΝΤΟΣ

Διονύσιος, Μαῖου, ἀχμα'. (Ν. Συναγωγῆ).

ΡΟΔΟΥ

Γεώργιος, ιβ - ιγ, αἰῶνος, (*Schlumberger*, *Mélanges* σ. 233).

Ἰγνάτιος, «Νέος Ποιμὴν» Ρόδου τ. γ'. σ. 72.

Φιλόθεος, ᾧπου ἐν 77 φέρεται ὅτι παρανέγγων τὸ ὄνομα Ρόδου Ἰγνάτιος ἢ τὸ τῆς ἐπαρχίας. Ὅρα παρὰ *Κουρουτσεσμε*, ᾧπου ὁ Ζερλέντης τίθησι τὸν Φιλόθεον τῷ 1622, ἀλλὰ καὶ τί ἀπήνητσα αὐτῷ.

ΣΑΜΟΥ ΚΑΙ ΙΚΑΡΙΑΣ

Ἀρσένιος, ἐλείφ (sic) Θεοῦ ἐπίσκοπος Σάμου καὶ Ἰκαρίας εὐεργετῶ τὴν δέλτον ταύτην τῷ εὐλαβεστάτῳ χωρεπισκόπῳ Νερανδζίας καὶ σακελαρίῳ κυρῷ Γεωργίῳ ἔτους ,σρκς' ἰνδ. ια'. 1417/18. (Ἐν φύλλ. 942 haec leguntur ἐν τῷ βατικανῷ κώδικι τῆς ἐκδόσεως: Θεοφυλάδου τοῦ Σιμωνιάδου)⁴.

¹ B. C. H. 1901 σ. 89.

² Ὅρα *Schlumberger*, *Mélanges* σ. 229.

³ Ν. Κ. 28 Ἀπριλίου 1892.

⁴ Ἐν ἰδίαι. δελτίῳ: Ἀρσένιος ἐν Ἑπαμ. Σταματιάδου, Ἰκαρικοῖς σελ. 44 (Ἐπίσκοπος Σάμου καὶ Ἰκαρίας ἐν χειρογρ. Ἐθν. Βιβλ.) Τόμ. Δ'. Σαμιακῶν.

Ἄνθιμος, ἀρχιεπίσκοπος· καθηρέθη [«εἶχε συλληφθῆ ὑπὸ τοῦ Καπετάν πασία], καὶ ἐγένετο ὁ πρόφης Θηβῶν

Παρθένιος, τῷ 1644 μηνὶ Μαΐῳ γ'. καὶ οὗτος καθαιρεῖται καὶ γίνεται τῷ Νοεμβρίῳ ,αχνβ'. ὁ

Χριστόφορος, ὅστις ἐπίσης καθαιρεῖται καὶ γίνεται τῷ Μαΐῳ ,αχνδ' ὁ **Κορνήλιος**,

Νεόφυτος, «δυσκαθέκτοις φιλοσαρκίας ὀρμαῖς... καὶ μοναζούσαις παραβιάζων καὶ συνευνάζων αὐταῖς ὁ βδελυρίτης... καὶ ἐρυθροβαφές τε κατὰ κεφαλὴν ἐπιθεῖς καλυπτρίδιον, ἔνοπλος ὁ γενναῖος, ἐπ' ἀγορᾶς μέσης ἐλαύνει καὶ συμπερινοστών τοῖς τοῦ στόλου καὶ λοιποῖς ἀτακτοῦσι καὶ ἀγερώχως παραδυναστεύουσιν ἀνδραρίοις... καθαιρεῖται τῷ ,αχνξ'».

* **Σχολαστικός**, Ἐξ ἐπιγραφῆς ἐν αὐτόθι εὐκτηρίῳ τοῦ Ἀρχαγγέλου. Ἐν Ἰκαριακοῖς, τελευταία σελίς¹.

ΣΑΝΤΑ ΣΕΒΕΡΙΝΑ (Santa Severina).

Ἰωάννης, ἀρχιεπίσκοπος. Παρὰ τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν τὸν ἐπ' ὄνοματι τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας ἐν Σάντα Σεβερῖνῃ τῆς Ν. Ἰταλίας μᾶ τῶν πρωτευουσῶν πόλεων τοῦ βυζαντιακοῦ θέματος τῆς Καλαβρίας, ὑπάρχει βυζαντιακὸν βαπτιστήριον κομψότατον. Ἐπὶ κιονοκράνου ἐνὸς τῶν κίωνων τούτων κομψοῖς γράμμασι φέρεται ἐπιγραφή, ἣτις μνημονεῖ τὸν ἀρχιεπίσκοπον Ἰωάννην. Ὅρα Diehl, Art byzantin dans l'Italie méridionale σ. 201. Κατὰ τὴν Diehl ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἀνάγεται εἰς τὸν 9'. αἰῶνα.

ΣΑΝΤΟΡΙΝΗΣ (ἀρχιεπίσκοπος).

Ἰωακείμ, οἰκειοθελῶς παραιτησαμένου τούτου γίνεται τῷ Σεπτεμβρ. λ' τοῦ ,ζριε' ὁ

Ἰωσήφ, πρόφης Παροναξίας ὄν.

Φιλόθεος, (Ν.Σ.) οὗ ἀποβιώσαντος τῷ Δεκεμβρίῳ τοῦ 1653 (,αχνγ') ὁ

Παρθένιος, (Νομ. Συναγωγῆ).

Διονύσιος, ,αψζε' ἐπὶ Σαμουήλ («Ἐκκλ. Ἀλήθεια» 1904 σελ. 264).

ΣΑΡΔΕΩΝ

Ἰωάννης, ΙΩ δεκάτου αἰῶνος (σελ. 230 τῶν Μέλ. Archéol. byz. ἐνθα ἀναφέρεται καὶ περὶ ἐτέρου ὁμωνύμου ἀπαντῶντος ἐν Sigillographie 754. Ὁ Schlumberger, αὐτόθι διερωτᾶται μὴ εἶναι ὁ αὐτός;

Ἐφραίμ, Κεραμεύς, Δ.Ι.Ε.Ε. τόμ. Γ' 470 ἕως 71 μεταξὺ 17 καὶ 18 αἰῶνος· ἐν Κώδ. Ἱεροσολ. 487.

¹ Ὅρα Καισαρείας. Βλ. Ν. Κ. 18 Νοεμβρίου 1891.

ΣΕΛΕΥΚΕΙΑΣ

Ἰουλιανός, «μητροπολίτης Σελευκίας Ἰουλιανός» dans un sceau de Nicolas (Νικολάου τοῦ Μυστικοῦ ἢ Νικολάου Χρυσοβεργίου, ἀδιάκριτον) patriarche de Constantinople se trouve emprunté le sceau de Julien, métropolitaine de Seleucie, λέγει ὁ Schlumberger ἐν Mélanges d'Archéol. byzantine σελ. 219. Περιέργον φαινόμενον ἐν τῇ μολυβδοβουλλογραφίᾳ Ὀπωσδήποτε νέον ὄνομα μητροπολίτου τῆς πρὸς τῷ Καλυκάδνῳ Σελευκίας. Ἀπόκειται ἐν τῇ συλλογῇ τῆς Ἀρχ. Ἐταιρείας Ἀθηνῶν.

ΣΕΡΡΩΝ (Serrae, Serrhae, Siris, Sirae).

Ὅρα Πέτρο. Παπαγ. Γ'. Byz. Zeitsch.

Θεόδωρος, «Θεοδώρου σφράγισμα Σερρών ποιμένος». Ἐπὶ σφραγίδος ἐκ μολύβδου, ἐν ἣ ἀφ' ἑνὸς οἱ δύο ἅγιοι Θεόδωροι ὄρθιοι χωριζόμενοι διὰ δύο κυπαρίσσω, ἀφ' ἑτέρου τὸ ἀνωτέρω τρίμετρον. Schlumberger, Mélanges σελ. 217.

Δαμασκηνός, οὗ ἀποθανόντος γίνεται μηνὶ Ἰουλίῳ, ζρηδ' ὁ ἡγούμενος τῆς ἐν Σέρραις μονῆς τοῦ Προδρομοῦ.

Τιμόθεος, μεταξὺ τῶν τριῶν συνυποψηφίων τεθέντος καὶ τοῦ καθηγουμένου Κοσινίτης Γαλακτίωνος.

ΣΗΛΥΒΡΙΑΣ

Ἰγνάτιος, ὁ Χορτασμένος, ἀρχιερεὺς Σηλυβρίας (οὕτω) ἦτο κάτοχος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 6 κώδ. τοῦ Βατικανοῦ¹, πρὸ τοῦ 1446².

ΣΙΚΕΛΙΑΣ

(R. E. Grecques, 1889, 1892, 1894, 1900 καὶ Mél. Byz. 1895 σ. 199 - 274. R. Archéol. 1905).

Νικόλαος, ἀρχιεπίσκοπος Σικελίας (ἀπάσης;) Θ-Ι' αἰῶνος. R. Arch. 1905 σ. 323.

ΣΙΦΝΟΥ

Ἀρχιεπισκοπὴ συνέστη ἐπὶ Παρθενίου τοῦ Β' τῇ 17 Αὐγ. 1646 καὶ ἐγένετο πρῶτος ἀρχιεπίσκοπος αὐτῆς ὁ πνευματικὸς

Ἀθανάσιος, (Νομ. Συναγ. φύλλ. 134, Γεδεῶν, Π.Π. σ. 573 ἐνθα πολλά. ὄρα τὰς παραπομπάς), ὅστις ἐπὶ Γερασίμου τὸ ζῆν ἀπέβαλε καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐξελέγη ὁ

Τιμόθεος, τῷ 1674, ὅστις μηνὶ Ἰανουαρίῳ, ἀχον' καθαιρεῖται.

¹ Σ. Μ. Ὅρα Cod. Manuscr. Graeci, Reginae Suecogum et Pii P. P. II ὑπὸ Pitra, ἐν Ρώμῃ 1888, σ. 5 καὶ 205. Σημειούσθω ὅτι ἐκ τοῦ κώδικος τούτου γινώσκεται καὶ καθηγούμενος τῆς Ἁγίας Μαρίνης Μακάριος, τῆς ἐν Σηλυβρίας.

² Ν. Κ. 4 καὶ 13 καὶ 19 Νοεμβρίου 1891.

ΣΚΑΜΑΝΔΡΟΥ ¹

Ἄνθιμος, πρόεδρος Σκαμάνδρου, ἐν Βεργραμοῖ (Mysiae Assi) super porte Moscheae (ἐν Ann. d'Institut. Arch. 1842 p. 146) Ἱερ. Συνέκδ. ὑπῆρξε ἔδρα ἐπισκόπου C. I. G. IV 8804 καὶ Τρωάς.

ΣΚΙΑΘΟΥ, ΣΚΟΠΕΛΟΥ

Ἐκ τῆς Echos d'Orient N° 43 Novemb. 1903.

Ἐκ νομοκάνονος κλαπέντος ἐκ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ μοναστηρίου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου παρὰ τὸ Μυριόφυτον, πωληθέντος τίς οἶδε ποῦ.

Σκιάθου

Δημήτριος, (530) κατὰ Le Quien.

Σκοπέλου

Ρηγῖνος, ἐπὶ Ἰουλιανοῦ (αὐτόθι).

Ὅμοῦ δὲ κατὰ Le Quien.

Ἰγνάτιος, κατὰ τὸ 1621, Π. Κεραμεύς, Μαυροκορδ. Βιβλιοθήκη.

Ἰωσήφ, κατὰ τὸ 1721.

Κλήμης, 1700 - 1730. Κατὰ τὸ χειρόγραφον.

Διονύσιος, ἐπὶ 46 ἔτη 1777, ὄτε

Ματθαῖος.

Εὐγένιος, (Οἰκονόμου) 1821 καὶ τῷ 1833.

ΣΤΑΓΩΝ (ἴδε καὶ Τρίκκης)

Φυλλ. ἐβδ. ἐπιθεώρ. «Νεολόγου» Γ' 28 καὶ 52.

Ξενοφῶν, (ἐν ἐκδεδομένῳ μοι ἐγγράφῳ σὺν τῷ κατωτέρῳ Νείλῳ).

Νεῖλος, 1362 ἢ 77 Heuzey: Mission en Macédoine.

Βησσαρίων, 1367 (Αὐτόθι).

Νεόφυτος, πρὸ τοῦ 1541 (κατὰ Heuzey).

Ἰωάσαφ, 1573 (N° 230 ἐπιγρ. Heuzey).

Βησσαρίων, (Αὐτόθι σελ. 445).

Ἱερεμίας, Σάθα, Μ. Β. Γ' 550.

Τιμόθεος.

Διονύσιος, κατὰ Μάρτιον τοῦ ζρι' (ἰνδ. ιε') «οὗτος μετὰ δακρῶν ἀνῆγγεν εἰς τὴν Σύνοδον ὅτι ἀδίκως ἐξεβλήθη ἐκ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ, εἰς ἣν νομίμως προεχειρίσθη ὑπὸ τοῦ πρώην ἀρχιερατεύοντος Διονυσίου τοῦ Λαρίσσης μετὰ τὴν τελευταίαν τοῦ πρὸ αὐτοῦ ἐπισκόπου Σταγῶν

Τιμοθέου καὶ τοῦ πρὸ τούτου

Ἱερεμίου, (Σάθα, Μ. Β. Γ'. 550).

¹ Εἰς τὰς Notitias παρὰ Prothey δὲν μνημονεύεται ἡ ἐπισκοπὴ αὕτη.

Ἀβραάμ, τῷ Ζηζὺ Ἰουλίῳ ἰβ' παρητήσατο (Νομ. Συναγ.) φιλ. 273^α ὁ τῷ μητροπολίτῃ Λαρίσσης Τιμοθέῳ. . .

Ἀρσένιος, 1719 (Σάθα, Μ. Β. Γ' σ. 535).

Παρθένιος¹, τῷ 1768 ὁ ἐκ Πορταριάς τοῦ Βόλου, ἀποθανὼν κατὰ Μάρτιον τοῦ 1784 ἀντ' αὐτοῦ ὁ

Παῖσιος, συγχρονίζοντες αὐτῷ ἦσαν Τρίκκης **Ἀμβρόσιος**, Θαυμακοῦ **Ἰάκωβος**, καὶ ὁ Γαρδικίου **Παῖσιος**².

ΣΜΥΡΝΗΣ

Ἐν Arundel-Discoveries in Asia Minor and especially Antioch of Pisida 1834 τ. π. σ. 415-16 «Modern Smyrna φέρονται Bishops of Smyrna.

1. **Aristo**, 2. **Strataeus**, 3. **Aristo II**, 4. **Bucolus**, 5. **Polycarpus**, martyr, 6. **Papyrius**, 7. **Camerius**, 8. **Thruseas**, 9. **Eudaemon**, 10. **Eutychius**, 11. **Idduas**, 12. **Oethericus** 448, 13. **Photius**, 14. **Calloas**, 15. **Stephanus**, 16. 17. **Theodorus**, Studita, 18. **Metrophanes**, 19. **Nicetas**, 20. **Theodorus I**, 21. **Ioannes**, 22. 1166, 23. **Georgius**, 1222, 24. **Calophorus**, 25. **Isaacus**, 26. Temp. Andronic imp. 27. **Theodorus II**, 28. 1334, 29. **Gabriel** 1575 vel 1576, 30. **Ananias** sedebat anno 1726.

Αἰθέριχος, μνήσθηται... Α. ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν C.I.G. 8618. Ἦτο ἐπίσκοπος Σμύρνης. Le Quien, Or. Chr. I, σ. 741, 742, ἐν τῇ ἐν Χαλκηδόνι Συνόδῳ παραστάς καὶ ὑπογράφας.

Ἀντώνιος, ἐνδεκάτου ἢ δωδεκάτου αἰῶνος, Schlumberger, Mélanges 229, ὅπου καὶ ἕτερος ἀναφέρεται ἐκ τῆς Σιγίλλογραφίας τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως σ. 259, ἦν δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ ἐρευνήσωμεν³.

ΣΟΦΙΑΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Μητροπολίτης κατὰ τὸ 1841, περὶ οὗ ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ Blanqui, Voyage en Bulgarie, Paris 1843 σελ. 188- «l'archevêque de Sophie qui venait me rendre visite, s'était un grec de l'archipel, de la figure la plus noble, la plus douce, et la plus expressive, mais dont le regard manqnit de franchise et dont la physionomie trahissait l'anxieté. Il était accompangé, en guise de paratonnere, comme il me le dit plus tard lui même, d'un Armenien très dedié homme d'Osman (ἦτο ὁ διοικητής) qui assista a toute notre conversation».

Πρέπει ν' ἀναγνωσθῶσιν ὅλαι αἱ σελίδες 189-195. Τίς ἦτο; Ὅρα, ὁ Blanqui ἦτο μέλος τοῦ Institut de France. Τί εἶδε, τίνα περιγράφει καὶ τὴν πρὸς τοὺς χριστιανούς βδελυγμίαν τῶν διοικητῶν.

¹ Σ. Μ. Παπαδοπούλου· Κεραμέως, Μανουῆλ ὁ Κορίνθιος ἢ Ἀθων. 1902, 8ον σελ. 83 τοῦ ἰδιαιτέρου φυλλαδίου.

² Ν. Κ. 8 Ἰουλίου 1892.

³ Ν. Κ. 22 Ἀπριλίου 1891.

ΣΤΡΩΜΝΙΤΖΗΣ ἢ ΤΙΒΕΡΙΟΥΠΟΛΕΩΣ

Οὐχὶ Στρωμνίτης καὶ Τιβεριουπόλεως. Ὅρα σειρὰν ὑπὸ L. Petit ἐν Le Monastère de Notre Dame de Pitié en Macédoine 1900 VI τ. Πρῶσ. Ἰνστιτουτοῦ ὡς καὶ ἐν τῷ ἰδιαίτερω τεύχει σ. 99¹.

ΣΥΝΑΟΥ

Στέφανος, ἐπίσκοπος C. I. G. IV 8666 (Le Quien, O. Ch. I. p. 813) 787 μ. Χ. Παρίστατο ἐν τῇ ἐν Νικαίᾳ Συνόδῳ.

ΤΖΙΑΣ ΚΑΙ ΘΕΡΜΙΩΝ (ἀρχιεπισκοπή).

Νεκτάριος, περὶ τούτου (1622) «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» 1899 φύλ. Α΄. σ. 24. Εἶναι ὁ εἰς Χαλκηδόνα προβιβασθεὶς ἀρχιεπίσκοπος, ἀνθ' οὗ ἐγένετο Ἰουλίῳ ἡ' τοῦ 1630 ὁ πνευματικὸς

Δανιήλ, οὗ ἀποβιώσαντος, ἐγένετο ὁ

Νεῖλος, ζωγράφος τῷ , ἀχμς' Δεκεμβρ. ε΄.

Κορνήλιος, παραιτηθέντος τούτου γίνεται ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ

Γερμανός, Ἰουνίῳ 1651.

Ἰωαννίκιος, ὁ β΄. τὸ δ΄. ἔλαβε προεδρικῶς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν τῷ 1656.

ΤΡΑΪΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Γαβριήλ, Τραϊανουπόλεως, ἦτοι Μαρωνείας, τῷ 1565, ἐπὶ καθαιρέσει Ἰωάσαφ, (Turcogr. 173).

Ἰωάσαφ, πρὸ τοῦ Νικομηδείας ὑπογράφων ἐν ἔτει 1575

Παρθένιος, ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1795 ὁ ὁσιολογίτατος ἐν ἱερομονάχοις, ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῶ.

ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΟΣ

Περὶ μητροπολιτῶν Τραπεζούντος ὄρα ἀφεύκτως Π. Κεραμέως ὑποδείξεις ἐν ἀποσπασματι ὅπερ ἔχω εἰς τὰ συνειλεγμένα τοῦ μακαρίτου φίλου μου καὶ τόμ. ιθ΄. τῶν Βυζαντινῶν Χρονικῶν ἐν Πειρουπόλει, 1915 τυπωθέντα καὶ ἐν περιοδικῷ ἡμερολ. - Στερέωμα (;) ὑπὸ Γεδεῶν.

Οὐράνιος, C. I. G. IV, 8636 ἔτος , υπγ΄, ἰνδ. γ΄. Ὅρα Χρ. Πασχ. I, p. 635 ἔκδ. Βόννης. Ἐπιθὶ τὰ ἐν Corpus ἔτος 542.

Βαρνάβας, 1311, ὄν ἐν χειρογρ.²...

¹ Ν. Κ. 29 Δεκεμβρίου 1891.

² Εἰς ἰδιαίτερον δελτίον σημειοῦνται: Βαρνάβας, Fallmerayer, G. d. K. v. Trapezunt, τῷ 1341 καὶ 1364. Ἀκάκιος, 1827, 342. Νήφων. Ὁ Νήφων ἐξελέγη ἐν τῇ Μονῇ Σουμελά καὶ μετὰ ἐν ἔτος Γρηγόριος, κατὰ Λιβαδινὸν αὐτόπτην μάρτυρα μετὰ τὸν Βαρνάβαν. Πρβλ. Παρανίκα, ἡ Τραπεζοῦς κατὰ τὸν ΙΑ΄ αἰῶνα σελ. 190-191 τόμ. Δ΄. τοῦ Περιοδικοῦ τοῦ Ῥῶσ. Ἀρχ. Ἰνστιτουτοῦ 1899, Ὅρα καὶ Ρ. Ἰνστιτουτοῦ 1902 (τ. VIII)

Παγκράτιος, 1471-72, αὐτόθι Κεραμεὺς σ. 276 Βυζ. Χρονικά.

Γεράσιμος, 7014, (1506) ἐπιγραφὴ κρήνης ἐν Τραπεζοῦντι παρὰ τὴν ὄδον τῆς Ἑρζερούμ: Β. C. H, 1896 σ. 500.

Ἰωάννης, 1683 αὐτόθι.

Νεκτάριος, 1689-1708.

Παῖσιος, 1706-1709.

Ἀκάκιος, 1722- κῶδιξ ὃν εἶδον. Μήλου... Κεραμέως ΙΘ'. Β. Χρονικά σελ. 272.

Ἀνανίας, Α'. 1722-1736, αὐτόθι σ. 272.

Ἀνανίας, Β'. 1736-1764 αὐτόθι.

Παῖσιος, ἀρχιδύτης Τρ. 1713 (Β. C. H. 1896 σ. 500 καὶ Δ. Ι. Ἑθν. Ἑτ. III p. 470 ὄρα ἀνωτέρω).

Ἰερόθεος, 1764, αὐτόθι.

Δωρόθεος, 1767, αὐτόθι.

Παρθένιος, 1798-1803.

ΤΡΙΚΚΗΣ (ὄρα καὶ Σταγῶν).

Παρανίκα, ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ Τρίκκη κατὰ τὸν 17^{ον} αἰ. Ἑλλ. Φιλ. Συλλογος τόμ. κς', 8. Ὁ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τῶν Τρικκάλων μνημονεύμενος Συμεὼν Παλαιολόγος εἶναι ἀδελφὸς τοῦ Κράλη τῆς Σερβίας Στεφάνου Δουσάν, ὁ ἐπιλεγόμενος Οὐρόδς καὶ διώκει τὴν Θεσσαλίαν. Ἐπ' αὐτοῦ ἰδρῦθησαν πολλὰ τῶν ἐν Μετεώροις μοναστηρίων. Ὁ υἱὸς τοῦ Συμεῶνος τούτου Ἰωάννης ἐκάρη μοναχὸς μετονομασθεὶς Ἰωάσαφ, ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Πλατέος λίθου ἀπεβίωσε δ' ὡς ἐπίσκοπος Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου τῷ 1410 χειροτονηθεὶς ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Λαρίσης Διονυσίου τοῦ Α'.

Οἰκουμένιος, τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Οἰκουμένου ἐπισκόπου Τρίκκης (3 Μαΐου). Οὕτω φέρεται ἐν τοῖς ἁγίοις τῆς Ἐκκλησίας κατατεταγμένος ὁ Οἰκουμένιος. Τεῦχος ἐκ χ. βομβικίνου ἐν τοῖς χειρογρ. τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης ὑπ' ἀριθ. 888 καὶ χειρογρ. ὑπ' ἀριθ. 490 (217).

ΦΑΝΑΡΙΟΥ ΚΑΙ ΝΕΟΧΩΡΙΟΥ (ἀρχιεπίσκοπος).

«Χριστιανικαὶ ἐπιγραφαὶ Θεσσαλίας» ἐν Β. C. Hell. 1899 σ. 396-416 ὅπου Ἰωάσαφ, † 1410.

Κλήμης, ἀνθ' οὗ καθαιρεθέντος ἔξαρχικῶς διωρίσθη ὁ Λαρίσης Μακάριος (1700;) Ὅρα Π. Κεραμέως, Ἱεροσ. Βιβλ. Α'. 336.

Σεραφεῖμ, (Ν. Σ) Ἐκ χωρίου Μπεζήλα κατὰ τὸ Μαρτύριον τὸ τετυπωμένον ἐν σελ. 11 τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἱερομάρτυρος ἔκδ. Μοσχοπόλεως 1740

εἰς Στέφανον Σκυλίδεζην μητρ. Τρ. μοναχία τοῦ Θεοδώρου Προδρόμου. Ὅρα καὶ Acte Synodal du Patriarche Nicéphore II. Ἐπιστολὴ του περὶ τοῦ μητροπολίτου Τραπεζοῦντος, αὐτόθι 1902 σ. 169 καὶ ἐξῆς.

εἰς 4^{ον} μικρὸν «ἐκ πατρὸς Σωφρονίου καὶ μητρὸς Μαρίας» αὐτόθι «καὶ ἔλαβε τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ἐξουσίαν τῆς ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου... καὶ ἐπιμελάτορ καὶ ἐκυβέρνα κατὰ τὸ ποίμνιον ὁποῦ τοῦ ἐμπιστεύθη χρόνους ἑννέα» (σελ. 12 αὐτόθι) ἐπὶ μητροπολίτου Λαρίσσης Διονυσίου τοῦ ἀποστάτου, μηνὶ Δεκεμβρίῳ 27 ἡ μνήμη. Ἀποθνήσκει καὶ γίνεται τῷ 1601 (;) ὁ¹ (Νομικὴ Συναγωγὴ).

Ἰωάσαφ, τῷ Δεκεμβρίῳ τοῦ ἴσρι' (7110-5508=1602) ἐπὶ Ματθαίου πατριάρχου, ὄρα καὶ τὰς ἄλλας πηγὰς πρὸς ἔλεγχον. (Σάθα, Γ' 550 καὶ Τουρκ. Ἑλλάς 215). Ὁ αὐτὸς εἶναι ὁ ἐκ τῆς Νομικῆς Συναγωγῆς σελ. 218^α Ἰωάσαφ κατὰ τὸ ἴσρια' (1603). Ὅρα τὰς πηγὰς καὶ ἐξέλεξον.

Θεοφάνης, παραιτεῖται καὶ γίνεται μηνὶ Ὀκτωβρίῳ τοῦ ,αχλγ' ὁ **Εὐθύμιος**, ὅστις παραιτεῖται κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ ,αχνβ'. Εἶτα ὁ **Ἀθανάσιος**, ἡγούμενος τῆς Μονῆς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Τριπολίτου. **Ἀρσένιος**, 1712 γράφει τῇ Νοεμβρ. 13 ὁ Ἀναστ. Γόρδιος (Σάθα, Μ. Βιβλ. Γ' 535).

Συμεὼν, 1718 (Αὐτόθι 539).

Μακάριος, (Φαναρίου) 1765 («Ἐκκλ. Ἀλήθεια» 1904 σ. 265).

ΦΑΝΑΡΙΟΥ ΚΑΙ ΚΑΠΠΟΥΑΣ

Γρηγόριος, χειροτονηθεὶς τῷ 1584 ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Λαρίσσης Νεοφύτου. (χειρόγρ. Ἐθν. Βιβλιοθ. ὑπ' ἀριθ. 652).

ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ

Θεόληπτος, πηδαλιούχος Φιλαδελφῶν σκάφους 1292, 1306 καὶ Ὅρα Β. C. H. 1908 σ. 516.

Γαβριήλ, ἐν Regel, Analecta σ. 78 τῷ 1561 ἐκτὸς τῆς σειρᾶς ὑπογράφων.

Παρθένιος, αὐτόθι σελ. 88 τῷ 1590 Μαΐῳ, 11^{ος} τὴν σειρᾶν².

ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΕΩΣ³

Σιλβανός, ὁ θαυματουργὸς ἀπὸ Φιλιππουπόλεως τῆς ἐν Θράκῃ εἰς Τρωάδα. Ἐν Β' συνόδῳ τῶν 150 πατέρων ἐπὶ Μ. Θεοδοσίῳ.

¹ Εἰς ἕτερον δελτίον τὸ ἐξῆς σημεῖωμα: Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος **Σεραφείμ** ἀρχιεπισκόπου Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου, ὃς ἑμαρτύρησεν κατὰ τὸ ,αχα' ἔτος Σωτήριον, ἔστι δὲ ποιῆμα Ἀναστασίου ἱερομονάχου τοῦ ἐκ τῆς δευτέρας Θεσσαλίας. Τυπωθεῖσα δὲ δαπάναις τοῦ ἱεροῦ Μοναστηρίου τῆς Κυρίας Θεοτόκου τῆς λεγομένης Κορώνῃ. Διορθωθεῖσα δὲ ὡς ἐφικτὸν παρὰ τοῦ αἰδεσιμωτάτου καὶ λογιωτάτου Κυρίου Κυρίου Γρηγορίου Μοσχοπούλου. Ἐν Μοσχοπόλει 1740. Παρὰ Γρηγορίῳ ἱερομονάχῳ τῷ ἐκ Μοσχοπόλεως.

² Ν. Κ. 25 Ἰουνίου 1891.

³ Πρβλ. καὶ Μ. Γεδεών, Μητροπολιτῶν Φιλιππουπόλεως σημειώματα, ἐν Ἐκκλ. Ἀληθ. τόμ. ΛΔ', σελ 372, 374, 376 καὶ 378 ἐξ.

Βρίσων, Φιλίππων πόλεως ἐν Θράκῃ ἐπίσκοπος, ὅπως κρίνη τὸν Χρυσόστομο. Ἴδε Σωκράτην Σχολαστ. 335 σελ. (Φιλίππων τῶν ἐν Θράκῃ πρὸς διαστολὴν τῆς Μακεδονίας).

Γεράσιμος, δαπάνη τοῦ ὁποίου καὶ προτροπῇ ἐγράφη τῷ 807 ἐπὶ Εἰρήνης καὶ Ἀνδρονίκου ὑπὸ Δανιὴλ μοναχοῦ εὐαγγέλιον πολῦτιμον κάλλιστα γεγραμμένον καὶ πλουσιοπαρόχος κεκοσμημένον. (Οἰκονόμου, Σφζόμενα Φιλολ. τόμ. Α' σελ. 341 ἐν σημειώσει). Τοῦτο ἐκαλλωπίσθη τῷ 1709 δι' ἀργυροῦ δεσμάτος δαπάνη τοῦ Ἐφέσου Μελετίου τοῦ Πετροκοκκίνου (Ὅρα Χρυσάλ. τόμ. Δ' σελ. 125).

Εὐφημιανός, ἐπὶ Γεωργίου τοῦ Ξιφιλίνου μηνὶ Φεβρουαρίῳ ἡμέρα β' ἐπινεμήσεως ιε', ἀπαντᾷ οὗτος τῷ ,σιψε' (1193).

Ἰωάννης, 10-11 αἰῶνα (Schlumberger, Sigil. Byz. σελ. 117). Φ/πόλεως Ρωμανίας.

Νῶε, ἐπὶ Κομνηνῶν, Αὐτόθι σελ. 116.

Ἰτάλικος, τῷ 1147 (Anp. 1872 p. 31).

Θεόδωρος, 1156 Αὐτόθι

Βασίλειος, 1166 Αὐτόθι.

Κωνσταντῖνος, κατὰ τὸν 12^{ον} αἰῶνα.

Μητροφάνης, 1393, μετὰ 22 ἄλλων συναδέλφων αὐτῷ ὑπογραφομένους εἰς πράξιν περὶ τῶν ἁγιορειτῶν κατὰ τὸ 1393 ἐπὶ Μανουὴλ τοῦ Παλαιολόγου καὶ Ἀντωνίου Πατριάρχου σελ. 115, Γεδεών, ὁ Ἄθως. Ὅρα «Ἐκκλ. Ἀληθείας» 1913 ἀριθ. 43 καὶ 44, μητροπολιτῶν Φιλιππουπόλεως Σημειώσεις¹.

Μετὰ τὴν ἄλωσιν.

Διονύσιος, τῷ 14^ῳ ἔτει μετὰ τὴν ἄλωσιν προέτεινε τὴν εἰς τὸν Σουλτάνον αὐξῆσιν τῶν φλωρίων εἰς 2.000. Ἐγένετο πατριάρχης τῷ 1472 ὑπὸ τὸ ὄνομα Διονύσιος ὁ Α'. Κατὰ τὰ σφζόμενα τοῦ Ὑψηλάντου οὗτος ἀνῆλθε τὸν θρόνον τῷ 1476 τῇ ἰσχυί Μαρίας τῆς μητριᾶς καὶ γυναικὸς τοῦ Σουλτάνου, ἣν δὲ διακονῶν ποτε τῷ Εὐγενικῷ Μάρκῳ τῷ ἀρχιεπισκόπῳ Ἐφέσου. Κατὰ Σκαρλάτον Βυζάντιον ἦν Πελοποννήσιος τὴν πατρίδα, αἰχμαλωτισθεὶς καὶ λυτρωθεὶς ἐν Ἀδριανουπόλει, (Ὅρα περὶ αὐτοῦ, Σκαρλάτου Βυζ., Κωνσταντινουπόλιν τόμ. Α. σ. 390 ὑποσημείωσιν. Ὅρα βίον αὐτοῦ ἐν σελ. 28-29 ἐν τῇ περιγραφῇ τοῦ κατὰ τὴν ἐπαρχίαν Δράμας κλπ. τῆς Θεοτόκου(;) καὶ Μηλιαράκη Νο 614) ὅπου ἰδοῦσα ἐσεβάσθη αὐτὸν διὰ τὴν ἀρετὴν του ἢ Κυρὰ Μαρία καὶ προσήνεγκε τῷ Σουλτάνῳ ἀντὶ 1000 δισχίλια φλωρία. Ἐπατριάρχησε ἕξ ἔτη μέχρι τῷ 1478, ὅτε παρητήσατο (Δήμητσα, τὰ περὶ Ἀρχίδος καὶ Βουλγαρίας, σελ. 69), ἔλαβε δὲ τὸν θρόνον ὁ Τραπεζοῦντος καὶ ἐκ Τραπεζοῦντος προκατόχος του Συμεών, ὁ καὶ πρῶτος διὰ δώρων τοὺς Ὁθωμανοὺς

¹ Ν. Κ. 2 Ἀπριλίου 1891.

κολακέυσας (διὰ πεσκεσίου). Οὗτος ἔζη ἐν τῇ Μονῇ τῆς Στενημάχου. Ὁ Διονύσιος ἐπατριάρχησε τὸ β' τὸ 1490 καὶ μετὰ τριακοντάμημον πατριαρχεῖαν παραιτεῖται τῷ 1493.

Historiae Politicae Turcograecia, Lib. II, ἤτοι σελ. 127 περὶ τοῦ Διονυσίου Φιλίππουπόλεως¹.

.. Συνελθούσης συνόδου μεγίστης περὶ τοῦ ἐξετάσαι τίνος χάριν ἐξώσθη ὁ πατριάρχης Μάρκος ὁ Ευλοκαράβης, βοῶν γὰρ ἦν ὡς ἡδίκησαν αὐτόν. Ἐν οὖν τοῖς ἀρχιερεῦσιν ὁ Φιλίππουπόλεως Διονύσιος εὐρέθη ἔχων φιλίαν μετὰ κυρίας μαρίας τῆς μητριῆς αὐθέντου· καὶ μαθοῦσα αὕτη τὰ σκάνδαλα τῶν δύο πατριαρχῶν (Συμεῶν τοῦ Τραπεζουντίου) καὶ ὅτι οἱ τῆς πόλεως ἐγένοντο πειρασταί, ὁ μὲν τὸν ἓνα, ὁ δὲ τὸν ἕτερον ζητοῦντες, ἐμβαλοῦσα εἰς πινάκιον ἀργυροῦν χιλιάδας δύο χρυσίων ἐπορεύθη πρὸς τὸν αὐθέντην. Ταῦτα δὲ ἰδόντος αὐτοῦ ἔφη: τί αὐτὰ ὦ μήτερ; ἡ δὲ ἔφη: ἀξίωσιν ἔχω ποιῆσαι σοι περὶ τινος καλογήρου ἐμοῦ, ὅπως κυρώσης αὐτὸν πατριάρχην καὶ δύο διαφερομένων ὁ τρίτος γενήσεται πρῶτος.

Ἄρας οὖν ὁ βασιλεὺς τὰ φλωρία ἔφη, εὐχαριστῶ σοι. Ποίει μήτερ, ὃ βούλει· καὶ οὕτως ἀνεβιβάσθη εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ὁ κύριος Διονύσιος, ὄρισμῶ τοῦ κρατοῦντος. Ὅθεν ὁ μὲν Συμεὼν ἀνεχώρησεν ἐν τῇ μονῇ τοῦ Στενημάχου, ὁ δὲ Μάρκος ἔλαβε τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Ἀχρίδου καὶ ὀλίγον βιώσας ἐτελεύτησεν.

Ὁ κ. Διονύσιος, πατριαρχεύσας ἔτη ὀκτὼ ἐξῆλθε τῆς πόλεως διὰ αἰτίαν τοιοῦτου σκανδάλου. Οὗτος ἦν ἀπὸ Πελοποννήσου. Εἶτα ἐν Βυζαντίῳ παραγενόμενος ἐγένετο ὑποτακτικὸς Μάρκου Ἐφέσου τοῦ Εὐγενικοῦ, ᾧ καὶ ἐπαιδεύθη τὴν μοναστικὴν πολιτείαν καὶ ἀρετὴν. Μετὰ κατὰ τὴν ἄλωσιν ἔλαβον αὐτὸν αἰχμάλωτον καὶ ἠγόρασεν αὐτὸν χριστιανὸς τις ἐν Ἀδριανουπόλει· ἐκ δὲ τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ ὡς ἐν ὀλίγῳ γέγονε καὶ μητροπολίτης Φιλίππουπόλεως, εἶτα, ὡς εἴρηται πατριάρχης. Τούτου ἕνεκα διὰ τι σκάνδαλον, τινὲς χαιρέκακοι διεφῆμισαν: ὅτι ἔστι περιτετμημένος παρὰ τῶν Ἰσμηλιτῶν, ὃν περ εἶχον αὐτοὶ δοῦλον, ὃθεν συνόδου συγκροτηθείσης παρόντων πολλῶν ἐπισκόπων καὶ μητροπολιτῶν διεβεβαιοῦτο αὐτοῖς ὅτι συκοφαντία καὶ οὐχὶ ἀλήθεια ὃ λέγεται. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐλείδοντο οἱ συκοφάνται ἀναστάς εἰς τὸ μέσον, καὶ ἐπανατείνας τὰ κράσπεδα τῶν ἱματίων αὐτοῦ, ἔδειξε πᾶσι τὰς σάρκας αὐτοῦ. Καὶ ἰδόντες ἐθαύμασαν. Οὐ γὰρ ἐφάνη τι ἐξ ὧν κατηγορήσαν, ἀλλ' ἔδειξεν ἑαυτὸν ὑπὸ τῆς ἀσκήσεως ὡς ἄσαρκον (εἰπεῖν) καθαρὸν τε καὶ παρθένον. Ἐφάνη γάρ τι μόνον δέρμα σημεῖον ἀπεριτμήτου ἀνδρός. Αἰσχυθέντες οὖν οἱ εἰπόντες πεπτῶκασιν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ τοῦ συγχωρῆσαι τὴν ἀδικίαν καὶ συκοφαντίαν καὶ παρεκάλουν πάντες οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ὁ λαὸς συγχωρῆσαι αὐτοῖς καὶ μένειν ἐν τῷ πατριαρχείῳ. Αὐτὸς δὲ οὐδόλως οὐδὲ κἄν

¹ Τὸ κείμενον τῆς Τουρκογραφικῆς δὲν εἶναι κατὰ λέξιν ἐνταῦθα.

ἀκοῦσαι ἠθέλησεν, ἀλλὰ σταθεὶς παρηρησία, ἠφόρησε (sic) καὶ κατηράσατο τοῖς συκοφάνταις· καὶ εὐθὺς ἐξῆλθε τῆς πόλεως μετὰ πάσης τῆς περιουσίας αὐτοῦ καὶ πορευθεὶς ᾤκησεν ἐν τῇ μονῇ τῆς Κοσινίδζης, ὅπου διέμεινε ζῶν ἐν εἰρήνῃ. Ὅρα καὶ Μελετίου, Ἐκκλ. Ἱστορ. τόμ. γ' σελ. 331-333, «Ἐκκλ. Ἀληθ.» 1913 ἀριθ. 43, 44.

Κάλλιστος, ἀφιεροῖ τετραευάγγελον τῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου ἐν Χάλκῃ μηνὶ 8/βρίφια'. ζηβ'. (1514) ἐν ἣ καὶ ἐτάφη. (Ὅρα ὑπόμνημα ἱστορικὸν Κουτλουμουσιανοῦ σ. 19).

Ἀρσένιος, 1565 ὁ ὑπογράφας τὴν πράξιν τῆς καθαιρέσεως Ἰωάσαφ τοῦ Μεγαλοπρεποῦς (Turcograecia σελ. 170-174).

Θεόληπτος, τῷ 1580, ἐπὶ τῆς β' Πατριαρχίας τοῦ Μητροφάνους, ὁ τῇ 27 Φεβρουαρίου 1585 πατριαρχήσας. Ἐπὶ τῆς πατριαρχίας τούτου ἐγένετο ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ναοῦ τῆς Παμμακαρίστου. (Ὅρα ὑπόμνημα ἐκλογῆς αὐτοῦ ἐν «Ἐκκλ. Ἀληθεία» τόμ. Β' σελ. 794). Τοῦτον διεδέξατο ὁ Ἱερεμίας ὁ τέως ἐν Ῥόδῳ ἐξόριστος τὸ τρίτον («Ἐκκλ. Ἀληθ.» 1884, Μαρτίου 22 φυλλ. Γεδεών, Χρονικὰ Πατρ. Οἴκου σελ. 77, 79. Σάθας, Σχεδίασ. Ἱερεμ. σελ. 1γ' ἐπατριαρχήσας 1585-86, Μαθᾶ β'. ἔκδ. σελ. 118). Αἱ ψῆφοι τοῦ Πατριάρχου πρόφην Φιλιππουπόλεως, ἐγένοντο ἐν τῷ ναῷ τῆς Παμμακαρίστου (Σάθα, σελ. 142, ὅπου τὸ ὑπόμνημα). Τῷ 1589(;) Turcogr. σ. 282, 287¹.

Θεοφάνης, Τῷ 1590 καὶ 1591 ὁ Καρύκης Κρής σύγχρονος τοῦ Πηγᾶ καὶ Μαργονίου, ὅστις κατὰ τοὺς λογισμοὺς τοῦ κ. Γεδεών ἐν τῷ ἄνω φύλλῳ τῷ 1594-1595, ἐγένετο μητροπολίτης Ἀθηνῶν. (Σάθα, Σχεδίασμα σελ. ψδ'. καὶ 209) καὶ «Ἐκκλ. Ἀληθ.» Δ'. σελ. 336 καὶ ἐξ.) Θεοφάνης ἀπὸ Φιλιππουπόλεως ἐλευνὸς ἐπιβάνης τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου. («Εὐάγ. Κῆρυξ» τόμος 6^{ος} σελ. 445-450 τοῦ 1862, Φιλ. Σουλ. τόμ. ιζ' σ. 56).

Νεόφυτος, τῷ 1592, ὃς διὰ γηραιὰν χειροποδαλγίαν θνήκει τῷ 1611. (Σάθα, Μεσ. Β'. Γ'. 408).

Καλλίνικος, χειροτονεῖται τῷ 1611. Ὅρα Τσουκαλᾶ, περιγραφὴν Φιλιππουπόλεως σελ. 41.

Κλήμης, μηνὶ Μαΐῳ 1611 καὶ ἐν Εὐαγγελίῳ Νεοφύτου ἀνεκδότῳ.

Μελέτιος, πρόφην Δρύστρας, ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντος Ἰωάσαφ (Σάθα, Μεσ. Βιβλ. τόμ. Γ' σ. 566). Ὅρα

Καισάριον, (1612) (ἐν προσθήκαις καὶ διορθ. σελ. 64, Δημητρακοπούλου, ὅπερ ἐξελεγκτέον). Ἐπὶ Πατριαρχίας Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως καθαιρεῖται τῇ 27 Ἰουνίου 1628, διορίζεται δὲ ὁ Ἀγχιάλου

Χριστόφορος, (ἐπὶ Πατριάρχου Κυρίλλου τοῦ ἀπὸ Βερροίας ἐγένετο σιγίλλιον τῷ 1628 Φεβρ. 15, περὶ τῆς μονῆς τῆς Πατζκόβου). Τοῦτον ἀποθάνοντα διεδέξατο ὁ

¹ Ὅρα καὶ Σάθα, Σχεδ. σελ. 9, σπουδαιότατα.

Γαβριήλ, ὁ τοῦ Κυρίλλου τοῦ ἀπὸ Βερροίας ἐν μηνὶ Δεκεμβρίῳ τοῦ 1636 ἀρχιδιάκονος (Πατριαρχία Νεοφύτου τοῦ Γ'). Οὗτος καθαιρεῖται τῷ 1648 ἰνδ. β' ἐπὶ Παρθενίου τοῦ Β' (Νέου, β' αὐτοῦ πατριαρχία) Νοεμβρίου 29. Ἄλλ' ὁ Γαβριήλ οὗτος ἔλαβε τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ μόνον ἐπὶ τοῦ Παρθενίου τῷ 1638, καθ' ὅτι ἐπὶ τῆς πατριαρχίας Νεοφύτου τοῦ Γ' ἀπεκατέστη μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως ὁ πρῶν Κορίνθου

Κύριλλος, ἀνασταλείσης τῆς προγεγεννημένης ἐκλογῆς τοῦ Γαβριήλ, δι' ὑπομνήματος, ἀν καὶ οὗτος εἶχεν ἤδη χειροτονηθῆ. Ἴδε κατωτέρω ὑπομνήματα. Ὁ Παρθένιος (ὁ γέρον) ἐξέβαλε Κύριλλον τὸν Φιλιππουπόλεως ὡς παρὰ τοὺς κανόνας ἐγκαταστάντα καὶ ἔδωκεν αὐτὴν διαποιμαίνεσθαι τῷ θεόθεν ἐπιλαχόντι

Γαβριήλ, τῷ καθαιρεθέντι, ὡς εἵπομεν ἀνωτέρω, κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1648 ἡμέρα κθ' ("Ὅρα Κορίνθου).

Ἐπιτομή ἐν σελ. 299 τοῦ 333 κώδικος. «Ἐπειδὴ ἡ ἀγιωτάτη μητρόπολις Φιλιππουπόλεως ἔμεινε ἀπροστάτευτος, ὡς τοῦ ἐν αὐτῇ ἀρχιερατεύοντος κυρίου Χριστοφόρου, ἀποθανόντος ἡμεῖς τε καὶ ἡ Ἱερά τῶν ἀρχιερέων σύνοδος ἀπεφάνητο λόγῳ δοθῆναι τὴν ἐπαρχίαν ταύτην τῷ ἱερωτάτῳ μητροπολίτῃ πρῶν Κορίνθου κυρίῳ Κυρίλλῳ διὰ τὸ ἀδίκως καὶ ἀναιτίως ἐξωσθῆναι αὐτὸν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ καὶ ὑστερηθῆναι μεταξὺ δὲ τούτου, μικρὸν αὐτοῦ ἀμελήσαντος καὶ ἡμεῖς ἀνάγκῃ κατεπειγόμενοι ἐχειροτονήσαμεν Φιλιππουπόλεως μητροπολίτην τὸν κύρ Γαβριήλ. Τανῦν αὐτοῦ ἐπιπόνως διακειμένου τοῦ ἱερωτάτου δῆλ. κύρ Κυρίλλου πρὸς τὴν τῆς ἐπαρχίας ταύτης ἀπαιτήσιν, διὰ τὸ μεγάλας ἀδικηθῆναι αὐτὸν πρότερον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Κορίνθου ἀπεφηνάμεθα ἤδη λαβεῖν αὐτὸν τὴν ἐπαρχίαν ταύτην Φιλιππουπόλεως διὸ καὶ ψήφους κανονικὰς ποιησάμενοι περὶ τούτου, κατὰ προτροπὴν τοῦ παναγιωτάτου καὶ σοφωτάτου ἡμῶν ἀθέντου καὶ δεσπότη τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου Νεοφύτου, ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῶ τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου ἐν τῷ πατριαρχείῳ, πρῶτον ἐθέμεθα τὸν ἱερώτατον μητροπολίτην πρῶν Κορίνθου κύριον Κύριλλον, τὸν πρῶν Μηδείας κύριον Θεοδόσιον καὶ τρίτον τὸν πρῶν Ἄνδρου κύριον Μακάριον, ὅθεν καὶ εἰς ἔνδειξιν κατεστρώθη καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ κώδικι τῆς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας ἐν ἔτει σωτηρίῳ ,αχλζ' μηνὶ Ἰανουαρίῳ ἰνδικτ. εἴς. Ὁ Ἐφέσου Μελέτιος, Ἡρακλείας Ἰωαννίκιος, Διδυμοτεῖχου (;) Δανιήλ, πρῶν Ἀθηνῶν Κλήμης Παρθένιος...». σελ. 300. «Τὰ χρόνῳ μακρῶ κραταιωθέντα καὶ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιβεβαιωθέντα, πάντα καὶ πάντως ἀδιάρρηκτα καὶ ἀκράδαντα βούλονται διαμένειν καὶ γὰρ τὰ ἐκ βίας καὶ ἀνάγκης πρατιτόμενα οὔτε χρόνος οὔτε νόμος οὔτε συνήθεια ἐπιβεβαιουῖσθαι δύναται οὔτ' ἔρρονται· τοῖνον καὶ τοῦ ποτε Κορίνθου μητροπολίτου κυροῦ κυρίλλου μετάθεσιν ἀναδεξαμένου τῆς μητροπόλεως Φιλιππουπόλεως, βιαίαν ἅμα καὶ δεκαστικὴν ὡς φαίνονται ὀπισθεν καὶ ἐν τῶν ἔξω ὀνόματα, συγκαταλεγόμενα τοῖς ἐπιψηφισθεῖσι, διὰ τοῦτο

ἀποφαινόμεθα συνοδικῶς κατὰ νόμους καὶ κανόνας, οἷα τῆς τοιαύτης μεταθέσεως ἀκανονίστου οὔσης, καὶ ρῶσιν οὐδεμίαν ἢ ἰσχὺν ἐχούσης, εἰ καὶ λέγοιτο καὶ ἐκφωνοῖτο ὁ κυρ Κύριλλος οὗτος πρώην Κορίνθου. ὅθεν καὶ κατεστρώθη τὸ παρὸν διάταγμα ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χ^{οῦ} μεγάλης ἐκκλησίας εἰς ἔνδειξιν καὶ ἀσφάλειαν. ἐν ἔτει σωτηρ. 1637. μηνι μαρτίου ἰνδ. β' Κυζίκου Ἄνθιμος, Νικαίας Πορφύριος, Βάρνης Παΐσιος, Σερρῶν Δανιήλ, ὁ Προύσης Κλήμης, Παλαιῶν Πατρῶν Θεοφάνης, Ἐλασσῶνος Γερμανὸς κτλ.»

Τῷ 1645 ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Π. Θεοφάνους διαδέχεται κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1646 ὁ ἡγούμενος τοῦ Γαλατᾶ τοῦ ἐν Ἰασίῳ Ἁγιοταφικοῦ μετοχίου Παΐσιος, τῇ συνεργασίᾳ Βασιλείου Βοεβόδα. Οὗτος ἦν ἐκ Δημητζάνης συγγενῆς τῷ Θεοφάνει. Οὗτος περιοδεύσας εἰς Ρωσσίαν, Μολδαβίαν ἔρχεται εἰς Κ/πολιν, καὶ εἶτα εἰς Φιλιππούπολιν καὶ ὕστερον εἰς Βελιγράδιον, Σέρρας καὶ Κ/πολιν καὶ ὕστερον πάλιν εἰς Ἱεροσόλυμα (σελ. φη' τῆς ἱστορίας τῆς Ἁγίας Πόλεως).

Γαβριήλ, Τῷ 1653 ἀπαντῶ ἐν σιγγιλίῳ ἀνεκδότῳ τὸν κάτωθι Γαβριήλ, ἐπὶ Ἰωαννικίου συνοδικῶν καὶ ἐπὶ Παΐσιου συνυπογράφοντα ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Πατριάρχην Νίκωνα (Ἄνατ. Ἄσπτη 1881 ἀριθ. 51). Τῷ 1660 ἀναφέρεται Φιλιππουπόλεως ὁ

Γαβριήλ, συνυπογράφων ὡς μάρτυς εἰς τὸ πρακτικὸν ὅπερ ἐγένετο ἐπὶ Παρθενίου τοῦ Δ' (Μογιάλου) πρὸς ἀνοικοδόμησιν τῶν τριῶν πυρποληθεισῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Γαλατᾶ καὶ ὅπερ ἐδημοσιεῦθη ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ τῆς Ἀνατολῆς (1883) ὑπὸ τοῦ Παπαδοπούλου Κεραμέως. Οὗτος ἀναφέρεται καὶ τῷ 1668-1670 καὶ 1671 ἐν πατριαρχικοῖς γράμμασι (Ὅρα Κανονικὸν Δίκαιον τῶν Ἱεροσολύμων ἐπὶ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Σινᾶ σελ. 30, 41. Ὅρα ἐπίσης σελίς 64 καὶ τὰ περὶ ἐκλογῆς καὶ χειροτονίας ἀρχιεπισκόπου Σινᾶ» 1800 ἐν Ἱεροσολύμοις ἐν σελ. 72). Φαίνεται ἐπιζῶν τῷ 1671. Ὅτε ἀνηγγέλη τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ ὁ θάνατος τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Παΐσιου τῷ 1661 τῆνικαῦτα πατριαρχοῦντος Παρθενίου, γνῶμη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῶν λοιπῶν ἀρχόντων ὁ Σιναΐτης Νεκτάριος, ἐξελέγη Πατριάρχης Ἱεροσολύμων. Καταγράψαντες τοίνυν τὰς ψήφους καὶ τὰ πρὸς Νεκτάριον συνοδικὰ γράμματα ἀποστέλλουσιν εἰς τὸ Σίναιον τὸν δὲ Φιλιππουπόλεως Γαβριήλ μετὰ τοῦ ἀοιδίμου Δοσιθέου πέμπουσι μετὰ γραμμάτων ἐπιτροπικῶν εἰς Ἱερουσαλὴμ προσκαλέσοντάς ἐκεῖσε τὸν ὑποψήφιον καὶ τὴν γεγонуῖαν ἀπόφασιν ἐπιτελέσοντάς. Ἐχειροτονήθη δὲ τῇ Κυριακῇ τῶν Βαΐων τῇ 9 Ἀπριλίου 1661. Τῷ 1669 ὁ Δοσιθεὸς μεταβαίνει πρὸς συλλογὴν συνδρομῶν εἰς Ἀδριανούπολιν καὶ Φιλιππούπολιν καὶ εἰς Στενίμαχον (γράφε Στενήμαχον) καὶ Παζαρτζίκι, ἔνθα συνεργεῖα τοῦ Γαβριήλ συνήθροισε καὶ ἀπέστειλε 12 χιλ. γροσιῶν εἰς Ἱερουσαλὴμ πρὸς ἀπόσβεσιν τοῦ χρέους τοῦ Π. Τάφου, ὅπερ ἀπετελεῖτο ἐκ 83.000 γρ. Ἐπίσης τοῦτον εὐρίσκω ἐν ὑπομνήματι (Π. Κ. 339 τῷ 1661 καὶ τῷ 1671).

Κύριλλος, τῆ 28^α Ἰουλίου 1678 πρόην Φιλιππουπόλεως ἐγένετο Σοφίας.

Νεόφυτος, τῷ 1680 Φιλιππουπόλεως, ἀνὴρ σοφὸς καὶ πολυμαθῆς περιηγησάμενος ἅπασαν τὴν Εὐρώπην (Μελετίου Ἐκκλ. Ἱστορία τόμ. Δ' σελ. 143, πρβλ. καὶ Παρανίκα, Σχεδ. σελ. 44) ἔνθα λέγεται «ἀνὴρ σοφὸς καὶ πολυμαθῆς καὶ εἰδήμων τῆς ἑλληνικῆς, λατινικῆς καὶ ἰταλικῆς διαλέκτου, πεπαιδευμένος ἔν τε τῇ Θεολογίᾳ καὶ Φιλοσοφίᾳ, ῥήτωρ καὶ ἱεροκῆρυξ, περιηγήσατο ὅλην τὴν Εὐρώπην, τὴν Ἀγγλίαν, Γαλλίαν, ἔνθα καὶ εἰς Λουδοβικὸν τὸν ἰδ' ἐπαρρησιόσθη, θαυμασθεὶς διὰ τὴν παιδείαν αὐτοῦ καὶ τὴν γνῶσιν τῆς Ἰταλικῆς. Τοῦτον εὗρισκω τῷ 1689 ὑπογραφόμενον εἰς ἔγγραφον τοῦ Σινᾶ (Ὅρα σελ. 88).

(Τῷ 1686 ἐν Π. Κ. 333 Νεκταρίου· ὄρα πάλιν πρὸς πίστωσιν).

Νεόφυτος, 1708 κῶδ. 73. Τραπεζ. Κεραμέως Β. Χρονικά (τῷ 1912 σελ. 274).

Καλλίνικος, τῷ 1711, 1713. Σάθα, Μ. Βιβλ. τόμ. Γ'. σ. 525.

Ἀνθιμος, τῷ 1723 ἀπαντᾷ ἐν τοῖς γράμμασι ἐπὶ Ἱερεμίου περὶ ὄρων συστάσεως τῆς Ἀγιωτάτης Συνόδου (ἐν Πετροπούλει 1840). Τῷ 1720 ἐν Φιλιππουπόλει εὗρισκετο ὁ περιηγητῆς Gerard Gornelius ὅπου ἐνέτυχε τὸν πατριάρχην Ἱεροσολύμων Χρύσανθον τὸν Νοταρᾶν (Ὅρα Φιλ. Συλλ. ιζ'. σ. 60).

Νεόφυτος, ὁ Φιλιππουπόλεως διατρίβει τῷ 1721 ἐν Ἀγγλίᾳ τιμηθεὶς τῷ τίτῳ τοῦ διδάκτορος, Σάθα Νεοελλ. Φιλ. 465, Δημητρακοπούλου σελ. 80 προσθῆκαι καὶ Διορθώσεις.

Θεοκλήτος, ἀπαντᾷ συνοδικὸς ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Γ'. τῷ 1723 ἐν μηνὶ Αὐγούστῳ («Ἐκκλ. Ἀλήθ.» τόμ. Β'. σελ. 500 καὶ Ἐκκλ. Ἱστορία Μελετίου). Οὗτος βεβαίως ἐστὶν ὁ ἀποθνήσκων κατὰ τὸ 1746 ὁ καὶ συνοδικὸς κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος. Οὗτος κατεδιώχθη ἐπὶ Παΐσιου τοῦ Β'. κατὰ τὴν γ'. αὐτοῦ Πατριαρχίαν (σελ. 87 τοῦ Δ'. τόμου τῆς Ἐκκλησ. Ἱστορίας τοῦ Μελετίου). Περὶ τούτου καὶ τοῦ διαδόχου του ἀπαντῶ τὸ ἕξῃς πατριαρχικὸν ὑπόμνημα ἐν τῷ τὰ ἀπὸ τοῦ 1730-1760 ὑπομνήματα περιέχοντι πατριαρχικῷ κώδικι. «Τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Φιλιππουπόλεως ἀπροστατεύτου μεινάσης ἅτε τοῦ τέως ἀρχιερατεύοντος κῆρ Θεοκλήτου θανάτῳ φυσικῷ τὸ ζῆν ἐκμετρήσαντος προτροπῇ τοῦ Π. καὶ Σ. ἡμῶν αὐθέντου καὶ Δεσπότης συνελθόντες ἐν τῷ ναῷ ἕξω τοῦ Κυνηγοῦ (τοῦ κατὰ Μπαλατᾶ) πρῶτον ἐθέμεθα τὸν ὀσιώτατον ἐν ἱερομονάχοις κῆρ

Σεραφεῖμ, τῷ ,αψμστ' Ὀκτωβρίου η', ὥστε ἀπὸ τοῦ 1746 μέχρι τοῦ 1757 ὁ Σεραφεῖμ. Οὗτος μετὰ τὴν τριμνηνον πατριαρχίαν τοῦ κυροῦ Καλλινίκου τῷ 1787 ἀνῆλθε τὸν πατριαρχικὸν θρόνον. Περὶ Σεραφεῖμ ἰδὲ Σάθα, Ἐκκλ. Ἱστορία τόμ. Γ'. σελ. 229, 233. Ἐκτενῶς ὄρα «Ἐκκλ. Ἀλήθ». ἔτος Γ', σελ. 54-62, Γεδεῶν, Π. Α. σελ. 152 (ἰδὲ λάθος Τσουκαλᾶ). Κατὰ τὴν Ἐκκλ. Ἱστορίαν Μελετίου (σελ. 88-89 τοῦ Δ'. τόμου) ὢν ὑπερόπτης καὶ δεσποτικὸς καταβιβάζεται τοῦ θρόνου καὶ πέμπεται εἰς τὸ Ὅρος, ὅπου δὲν ἠσύχαζεν,

ἀλλ' ἐν καιρῷ πολέμου ἀνταπεκρίνεται μὲ τοὺς Ρώσους, μάλιστα ἀνεχώρησε μαζὺ των εἰς Ρωσσίαν».

Ἀυξένιος, τέως Διδυμοτείχου ἐγένετο ἀμέσως τῷ Ἰουλίῳ τῷ 1757 ἰνδ. ε'. ἅμα τῇ εἰς τὸν θρόνον ἀναρρήσει τοῦ Σεραφεῖμ. Οὗτος τῷ 1763 παρευρίσκεται ὡς συνοδικὸς ὑπογράφων ἐν τῷ ἐκλογικῷ ὑπομνήματι τοῦ ἀπὸ Δέρκων Σαμουήλ ἀποχωρήσαντος τοῦ κυροῦ Ἰωαννικίου. Τῷ 1765. (Ὑψηλάντου, Τὰ μετὰ τὴν Ἄλωσ. 403).

Σαμουήλ, τῷ 1774 εὐρίσκεται ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐνδημῶν καὶ προσυπογράφων τὸ περὶ τῆς παραιτήσεως τοῦ Σαμουήλ (β' πατριαρχία) ὑπόμνημα τῇ 24^ῃ Δεκεμβρίου 1774 καὶ τῆς ἀναρρήσεως τοῦ πρώην Πατριάρχου Παλαιστίνης Σωφρονίου. Οὗτος ἐπὶ Σωφρονίου πατριάρχου μετατίθεται εἰς Ἔφεσον τῷ 1779 (ἀνεπιὸς ἦν τοῦ πατριάρχου Σαμουήλ).

Κύριλλος, γίνεται Φιλιππουπόλεως μοναρχικῶ τῷ τρόπῳ διάκονος ἦν τοῦ Νικομηδείας Μελετίου, ὅστις συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ λάβῃ τὴν ἐπαρχίαν ταύτην. Μετὰ ταῦτα ἐγένετο οὗτος Σοφίας. Περὶ τὸ 1790 ἐδίδασκε Κωνσταντίνος ὁ Οἰκονόμος ἐν Φιλιππουπόλει ὁ γράψας καὶ περιγραφὴν ταύτης καὶ τῷ 1819 ὑψίστατο Γυμνάσιον (σελ. 45, Σχεδ. Παρ.)

Εὐγένιος, τῷ 1806 Φιλιππουπόλεως, ὅστις γίνεται Ἀγχιάλου (Κουρούτσεσεμ σελ. 51). Ἐπὶ Πατριάρχου Κυρίλλου τῷ 1813 σκέψις ἐγένετο καὶ κατεστρώθη καὶ τὸ ἐπὶ τούτῳ ὑπόμνημα περὶ ἀποκαταστάσεως τοῦ πρώην Φιλιππουπόλεως Εὐγενίου εἰς Μήθυμναν, ἀλλ' ἐγένετο Ἀγχιάλου. Ἐδίδαξεν ἐν αὐτῇ τῷ 1807 κατὰ Παρανίκαν (σελ. 45 Σχεδιάσμα).

Ἰωάσαφ, Τῷ 1807 διαδέχεται τὸν Κύριλλον ὁ Ἀγχιάλου Ἰωάσαφ ἐπιβατικῶς ἐπὶ 18 μῆνας μόνον, ὅτε πάλιν ἐψηφίσθη ὁ πρὸ αὐτοῦ

Εὐγένιος, Ἐν σελ. 261 τοῦ 349 κώδικος πατριαρχ. γράφεται «Κακοιωάσαφ παντελεῖ καθαιρέσει τῆς ἀρχιερωσύνης αὐτοῦ καθυποβληθέντος διωρίσθη ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἐλασσῶνος

Ἰωαννίκιος, Τῷ 1809 ἐπινεμ. ἰβ' κατὰ μῆνα Μάρτιον. Ἐν τῷ ὑπομνήματι τούτῳ ὑπογράφει ὁ Πατριάρχης μετὰ πεντεκαίδεκα ἀρχιερέων. Ἐν σελ. 308 τοῦ αὐτοῦ κώδικος δίδωσι μετάνοιαν ὁ Ἰωάσαφ, Ὀκτωβρίου β'. 1814. Πρὸς διαδοχὴν τοῦ καθαιρεθέντος Ἰωάσαφ (Οὗτος ἐπὶ τῆς γ' πατριαρχίας Γρηγορίου τοῦ ε'. διωρίσθη Σκοπείων) ἐπὶ Πατριάρχου Καλλινίκου τῷ 1808 διωρίσθη ὁ Ἐλασσῶνος Ἰωαννίκιος, ὅστις ἐνεδήμει ἐν Κ/πόλει τῷ 1809. Οὗτος ἦν πρότερον ἀρχιδιάκονος καὶ πρωτοσύγκελλος τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ ε', πρότερον Ἐλασσῶνος, εἴτα Φιλιππουπόλεως καὶ εἴτα προσωρινῶς τοποτηρητῆς τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου, ὅτε παρητήσατο ὁ Κύριλλος μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Γρηγορίου τοῦ ε'. 1798-1808, Ἐλασσῶνος 1808-1819, ὅτε ἀποθνήσκει Φεβρουαρίου 3. Μετέβη εἰς Ἄρταν ὡς ἔξαρχος καὶ πολὺ ὠφέλησεν ἐκεῖ. (σελ. 42 τόμ. Β'. τῶν κατὰ τὸν ἀοίδιμον Πατρ. Γρηγ. τὸν ε'. ὄρα καὶ Μαθᾶ Β'. ἐκδ. ἐν σημ. 273 τέλος) 1818-1819 ἐχηρημάτισε Σηλυβρίας, ὄρα Γεδεῶν, Χρ. Π. Ἀκαδ. σελ. 187).

Παῖσιος, τῷ 1818 πρῶην Σηλυβρίας ὢν, πρότερον Σταγῶν. Οὗτος τῷ 1818 κατὰ Μάιον ὑπογράφει τὸ σιγίλλιον τῆς ἐν Ἀνδρῶ κοινῆς Σχολῆς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων τὸ δημοσιευθὲν ἐν τῷ λογίῳ Ἑρμῆ (ἔτει 1818 σελ. 595 - 603). Γεδεών: Χρον. Π. Ἀκαδημίας σελ. 185-187, ἔνθα δὲν σφάλλεται περὶ τὴν χρονολογίαν τῆς ἐκλογῆς ἦν τῆς Μεγ. Σχολῆς Σχολάρχης. (Ὅρα Κουρούτσου σελ. 49, καὶ σημειώσιν). Τοῦτον ἀποθανόντα τῷ Ἰανουαρίῳ τοῦ 1822 διεδέξατο ὁ ὀσιώτατος πρωτοσύγκελλος

Σαμουήλ, ὅστις, ὡς σημειοῦται ἐν τοῖς πατριαρχικοῖς κώδιξιν, «διὰ τὰς ἀναφεισας διανέξεις καὶ ἀνωμαλίας καὶ τὰς ἐκ τούτων δυσαρασκευίας ἐξώσθη διὰ ἕψηλοῦ βασιλικοῦ ὀρισμοῦ καὶ παρητήσατο τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1824 διεδέξατο δ' αὐτὸν ὁ

Νικηφόρος, ὁ ἐκ Λέσβου, πρῶην μέγας πρωτοσύγκελλος, ἀνὴρ ἄμοιρος παιδείας, ὅστις ἀποθνήσκει ἐπὶ Ἀνθίμου τοῦ Δ' τῷ 1850, διαδέχεται δ' αὐτὸν τὸν Αὐγουστον ὁ Κρήτης

Χρῦσανθος, ὃν τῇ 15 Νοεμβρ. 1857 διορισθέντα Σμύρνης διαδέχεται ὁ Σμύρνης

Παῖσιος, (Οἰκονομ. Σωζόμενα τόμ. Α' σελ. 430). Οὗτος ἦν μέγας Πρωτοσύγκελλος, ἐξελέγη δὲ τῷ 1853 Σμύρνης μέχρι τοῦ 1857· εἶναι ὁ μετὰ ταῦτα τὰ πάτρια ἀποταξάμενος δόγματα καὶ τῇ Βουλγαρικῇ ἐξαρχίᾳ προσκολληθεὶς. Οὗτος καθηρέθη τῇ 25 Φεβρουαρ. 1861, ἀνθ' οὗ αὐθημερον ἐξελέγη ὁ Ξάνθης

Πανάρετος, οὗτος ἦτο ἱερομόναχος, αἰτήσῃ δὲ Ἰωακείμ τοῦ Β' ὄντος τότε Κυζίκου, ἐγένετο Λαμψάκου κατὰ τὸ 1851. Ἀλλὰ καὶ οὗτος ἀχάριστος καὶ ἀγνώμων ἐφάνη τῇ ἐκθρευσάσῃ μητρὶ Ἐκκλησίᾳ καὶ μητρικῶς περὶ αὐτοῦ προνοησάσῃ. Ἀντὶ τούτου καθαιρεθέντος τῇ 19 Ἰανουαρίου 1872 ἀνεδείχθη Φιλιππουπόλεως ὁ Ἐλευθερουπόλεως

Νεόφυτος, ὅστις διωρίσθη Ἐλευθερουπόλεως τῷ Νοεμβρίῳ τοῦ 1867, ἀρχιδιάκονος ὢν τοῦ Ἀμασειᾶς μετέπειτα ἐγένετο Ἀδριανουπόλεως, ἀντὶ τοῦ εἰς Νίκαιαν προεδρικῶς μετατεθέντος Διονυσίου καὶ νῦν εἰς Ἄγιον Ὅρος ἐφηρηχάζοντος, ἐπειδὴ παρητήσατο κατὰ Μάρτιον (;) τοῦ 1886. Μετὰ ταῦτα ὁ πρῶην ἅγιος Καμπανίας κῆρ

Γρηγόριος, ὁ νῦν Τραπεζοῦντος καὶ εἶτα ὁ μέγας Πρωτοσύγκελλος
Ἰωακείμ, ὁ Εὐθυβούλης (τῷ Νοεμβρίῳ;) τοῦ 1885 χειροτονηθεὶς.

ΦΩΤΙΚΗΣ

Ὅρα δὲ περὶ Φωτικῆς τοῦ Δ. Α. Παναγιωτίδου ἐν τόμ. ΚΖ' τοῦ Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγου, ποῦ ἔκειτο ἡ Φωτικὴ σελ. 30 ὅπου παραπομπαὶ παρὰ τῷ Λογίῳ Ἰατρῶ ἀναφέρονται.

Ἰωάννης, 451 καὶ ὁ

Ἰλάριος, 529.

Διάδοχος, ἐπίσκοπος Φωτικῆς (ἐν τῷ Ἰλλυρικῷ) ἐν τοῖς χειρογράφοις τοῦ Μετ. τοῦ Π. Τάφου ἐνταῦθα ἀνεκδ. 1) Περὶ τελειότητος 2) λόγος ἀσκητικὸς ἐν χργ. ὑπ' ἀριθ. 45 (νέα ἀριθμησις). Χειρογρ. ἐν τῷ Ἐθνικῷ Π. 831 (ε) τοῦ μακαρίτου Διαδόχου Ἐπ. Φ. τῆς Ἡλείρου τοῦ Ἰλλυρικοῦ Λόγος ἀσκητικὸς κεφ. ρ». χργρ. 541 (131) περιέχει καὶ Μάρκου Διαδόχου ἐπισκόπου Φωτικῆς πρακτικὰ κεφάλαια ρ' ὧν προηγούνται οἱ ἠθικοὶ ἰ' ὄροι. Χειρογρ. τεῦχος ὑπ' ἀριθ. 548 (184) περιέχει Μάρκου Διαδόχου Φωτικῆς Λόγους ἀσκητικούς, ὧν προτέτακται διήγησις ἐκ τῶν Γερωντικῶν. Ἐπίσης καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 549 (185) περιέχει καὶ λόγους Μάρκου Διαδόχου Φωτικῆς. Ὅρα καὶ Παπαδοπούλου Κεραμέως, Ἱεροσολ. Βιβλ. Α' 143 καὶ Σάρρου, Παλαιογραφικὰ.

Φλωρέντιος, Ἐγκώμιον εἰς Ἅγιον Στέφανον ἐν τῷ Ε' τόμῳ τῶν Ἀναλέκτων τῆς Ἱεροσολ. Βιβλιοθήκης.

ΧΑΛΔΙΑΣ (ἢ Χαιριάνων)

Ἦτο ἐπισκοπὴ καὶ προεβιβάσθη εἰς ἀρχιεπισκοπὴν οὐχὶ ἐπὶ **Θεολήπτου**, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ **Σιλβέστρου**, 1624 (Ἱεροσολ. Βιβλ. Α' 214) καὶ εἶτα εἰς μητρόπολιν.

ΧΑΛΚΗΘΝΟΣ¹

Σειρὰ τις εὔρηται ἐν Echos d'Orient τόμ. Γ', Δ'. Βλ. καὶ Dictionnaire d'Archéol. Chrétienne et de Liturgie ὑπὸ Gabrol Leclercq. ἐν λ. Chalcedoine, ἀλλὰ τῶν πρὸ τῆς Ἀλώσεως καὶ ἐν XI τῆς Echos d'Orient 347.

Εὐλάλιος, ἐπίσκοπος ἐν Inscript. Chrétiennes de Bithynie (B. C. Hellen. 1878 Mai-Juin καὶ Ἐφημερίς Ἀνατολῆ 7 Ἀπριλίου 1877). Ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Β' περὶ οὗ ὄρα καὶ ἐν Chalcedoine σ. 127 τοῦ τόμ. XXIII seconde Partie τοῦ Λεξ. Gabrol, Archéol. Chrétienne.

Νεκτάριος, ὁ τέως Τζίας καὶ Θερμίων².

Νικήτας, Ε. Φ. Συλλ. XVII 38-42, Κεραμέως.

Τιμόθεος, παραιτεῖται τῷ Μαίῳ 1620 καὶ διαδέχεται

Ἰωσήφ, τῷ Ἰουνίῳ. 1620 ἰνδ γ' Β: 11.

Ἰσαάκ, ὅστις ἔγινε (ἐπιβάτης) πατριάρχης (ὄρα Π. Π. Γεδεών). 1630, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε καββαδοφορῆσαι καὶ ἐνθρονισθῆναι, καθηρέθη δὲ καὶ ἐξωρίσθη εἰς Οὐγγαρίαν, ὅθεν ἐπανελθὼν ἔγινε Καισαρείας ὑποβιβα-

¹ Εἰς τὰ κατάλοιπα σώζεται ἐπιστολὴ λογίου τινὸς ἐρωτῶντος τὸν Μυστακίδην περὶ τοῦ Παχωμίου (βλ. κατωτέρω) καὶ ὀπισθεν σώζεται σημεῖωμα τοῦ ἀρχιεποφύλακος τῶν Π/χειῶν διακόνου Ἰακώβου περιέχοντος σημεῖωματα περὶ μητροπολιτῶν Χαλκηδόνος· ὡς πηγὴ δὲ σημεῖοῦνται διὰ τῶν Α. Β. Γ. γραμμάτων, προφανῶς κώδικες τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἀρχείου.

² Ὑπόμνημα Χαλκιδικῆς Νεκταρίου ἐπὶ Λουκάρεως 1638 Ἰουν. 10 ἰνδ. ιγ' Α. 218.

σθέντος τοῦ μητροπολίτου Καισαρείας Ἐπιφανίου ἐπὶ Λουκάρεως τὸ Γ' Α' 216-262/3.

Παχωμίου,¹ ὑπόμνημα θανόντος Νεκταρίου ἐπὶ Νεοφύτου τοῦ Γ' 1637 Φεβρ. ἰνδ. ε' Α' 301.

Κωνστάντιος, 1706.

Παρθένιος, 1722.

Νικόδημος, 1731.

Καλλίνικος, 1736, 1744, Κεραμέως, Βυζ. Χρον. τόμ. Θ'. σ. 275.

Γαβριήλ, καθαιρεῖται, εἰς ὑπόμνημα τοῦ

Ἰωαννικίου, 1747 Ὀκτωβρ. ἰνδ. ια'. Καθηρημένου Χαλκηδόνος Γαβριήλ ἀθώωσις καὶ ἀποκαθαίρεισις, εἰς Νικομήδειαν 1748 Ὀκτωβρ. ἰνδ. ιβ'.

Ἰωάσαφ, καθαιρεῖται. 1761 Ἰουλ. ἰνδ. θ' Γ' = 9 + β Χαλκηδόνος, λαφ καὶ κλήρω παραινετικῆ Ἰωαννικίου τοῦ Καρατζᾶ ἴν' ἀνελλιπῶς ἀποτίση τῷ νέῳ Χαλκηδόνος.

Ἰωαννικίῳ, τὰ ἀρχιερατικά δικαιώματα 1761 Ἰουλ. ἰνδ. θ'.

Παρθένιος, θανόντος Ἰωαννικίου 1770 Ζ. 12 (1774, Κεραμεύς).

Παρθένιος, ἀπὸ Σηλυβρίας, θανόντος Παρθενίου Ζ. 13

Ἰερεμίας ἀπὸ Βιδύνης, καθαιρεθέντος Παρθενίου καὶ τοῦ Ἰερεμίου † (Ἰερεμ. 1792 - 7 Κεραμεύς, Βυζ. Χρον. τόμ. ιθ' σ. 274).

Γεράσιμος, ὁ ἀπὸ Θεσσαλονίκης, θανόντος Ἰερεμίου

ΧΕΡΡΟΝΗΣΙΟΥ (Χερσῶνος).

Ἀναστάσιος, Τάφος αὐτοῦ ἐν Σινώπη. C. I. G. 9261. Οἱ ἐκδοταὶ σημειοῦνται: Chersonis episcopus quanto vixerit traditum non reperi.

ΧΙΟΥ

Ὅρα Χιακὰ Χρονικὰ τεῦχος Β'. Ἀθῆναι 1914. (Σημειώσεις 1926).

Γαβριήλ, περὶ τὸ 1575, Turcogr. σ. 506, ἄριστον τὸ ἐν φύλλ. 307^β ἔγγραφο, πατριαρχ. καὶ συνοδικὸν γράμμα σιγιλλωδὲς ἐν ἔτει ζολ' μηνὶ Φεβρ. κέ. ἰνδ. ε'. γενόμενον ἐπὶ Κυρίλλου. Ἐν αὐτῷ φέρεται «διατηρηθέντος μέχρι τῆς ἱερατείας τοῦ κῆρ

¹ Ἐν ἐπιστολῇ πρὸς Μυστακίδην παρακαλεῖ ὁ Μηλιόπουλος νὰ τὸν πληροφορήσῃ ἐὰν ὑπῆρξε μητροπολίτης Χαλκηδόνος ἀκμάσας κατὰ τὸ 1641, διότι ἐν μιᾷ εἰκόνι ἐν Χαλκηδόνι «κάτωθι ἐν τῇ ἀνδρῶα φέρονται μὲ ἑλληνοῦς χαρακτηρισμοὺς τὰ ἔτη ΑΧΜΑ (1671) καὶ ΑΨΟΘ (1779), καὶ ὧν ἡ μὲν πρώτη χρονολογία εἶναι τῆς κατασκευῆς, ἡ δὲ δευτέρα τῆς ἀνακαινίσεως, μάλιστα δέ, ἀναγινώσκονται μετὰ τὸ ΑΨΟΘ καὶ τὰ ἐξῆς: » Μαρτίου ΚΕ ἐν ἡμέραις Παχωμίου, μητροπολίτου Χαλκηδόνος, ἐπιτροπευόντων » Ματθαίου μοναχοῦ, Γεωργίου Θεοδώρου, Συμεῶν, Γεωργίου καὶ Παναγιώτου. Ὡστε τὸ γε ἐμὴν ἰδέαν τὸ 1641 εἶναι τῆς κατασκευῆς ἐπὶ τοῦ μητροπολίτου Παχωμίου, ἀλλὰ τὸ 1779 τίνος εἶναι; μήπως καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἶχε καὶ ἄλλον Παχώμιον; εἰς τὰ Βιθυνικά τῶν Μ. Κλεωνύμου καὶ Χρ. Παπαδοπούλου δὲν εὑρον τοιοῦτον τι.

Ἰππολύτου, 1585 Χίου¹ καὶ τοῦ μετ' ἐκεῖνον κῦρ

Μητροφάνους, ὁ μετ' αὐτοὺς χρηματίσας μητροπολίτης κῦρ

Συμεών², πᾶσι τρόποις καὶ μυρίοις μηχαναῖς ἀπέσπασεν αὐτὰ ἀπὸ τῆς πατριαρχικῆς δεσποτείας καὶ προσεκόλλησεν ὡπωσδήποτε τῇ μητροπόλει αὐτοῦ ἀδικώτατα ἢν τινα προφανῆ ἀδικίαν καὶ περιφρόνησιν μὴ ἀνεχομένη ἢ μετριότης ἡμῶν, ὡς χρέος ἔχουσα... γράφει καὶ ἀποφαίνεται ἐν ἀγίῳ πνεύματι γνώμη συνοδικῆ τῶν τε ἀγιωτάτων πατριαρχῶν τοῦ τε Ἀντιοχείας κῦρ Κυρίλλου καὶ τοῦ Ἱεροσολύμων κῦρ Θεοφάνους, καὶ τῶν καθευρεθέντων ἱερωτάτων... ἵνα ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἕξῃς ὧσι καὶ ὀνομαζῶνται τὰ προορηθέντα δύο χωρία ταῦτα ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ τὸ Πυργίον καὶ ἡ Βολισσὸς πατριαρχικὰ Σταυροπήγια καὶ ὑπάρχωσι ἐν τῇ ὑποταγῇ τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χ^{ου} Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ διοικῶνται καὶ κυβερνῶνται ὑπὸ τοῦ κατὰ καιροὺς οἰκουμενικοῦ πατριάρχου... μὴ τολμῶντος τοῦ τε νῦν μητροπολίτου Χίου κῦρ

Ἰγνατίου, (1618 Ζολώτα) καὶ τῶν καθεξῆς ἐναντιωθῆναι τῇ παρουσίᾳ ταύτῃ πατριαρχικῇ ἡμῶν καὶ συνοδικῇ ἀποφάσει. Ἐπὶ δὲ Ἀνθίμου ἐπίσης ἐπεκυρώθησαν τὰ ἐπὶ Κυρίλλου. Τὰ δύο ταῦτα χωρία ἐδόθησαν εὐηργέτημα τῷ χρησιμωτάτῳ καὶ περιφανεῖ ἄρχοντι Μισὲρ Μικὲ Καββάκῳ διὰ τὰς πολλὰς χάριτας καὶ συνδρομὰς καὶ βοήθειας, ὡς ἀπῆλυσεν ὁ πρῶην Πατριάρχης κλπ. μετὰ τῶν ἐν τοῖς ὁρίοις αὐτῶν χωριδίων Σιγυροῦντος, Μάρκου, Φοιτᾶ καὶ Πυραμᾶ.

Τοῦ Ἰγνατίου παραιτησαμένου ὁ

Ἀμύδαλος, Ἱεροσολυμιᾶδος δ' 1632.

Ματθαῖος, ἀγλδ' (1634) Ὀκτωβρ. δ^α ἰνδ. γ'. Ἀλήθ. Β'. 669.

Κύριλλος, 1639. Αὐτόθι 686, καθαιρεῖται ἐπὶ Παρθενίου καὶ γίνεται ὁ

Παρθένιος, ἀγλθ', αὐτόθι, ἰνδ. ζ' μηνὶ Νοεμβρίῳ. Ἐν τοῖς Χιακοῖς Χρονικοῖς τεῦχος Β'. 1914 ἀναφέρεται μετὰ τὸν Ἰππόλυτον (1566) κατὰ τὸ 1580 ὃν διεδέξατο ὁ Θεόφιλος (ἀνεξέλεγκτον). Πβ. καὶ Ἀλήθεια ἔνθ' ἄνωτ.

Ἱερεμίας, 1642.

Γαβριήλ, 1651.

Παρθένιος, ὁ μετέπειτα τῷ 1656 Πατριάρχης Κων/πόλεως, ὁ δι' ἀγχο-

¹ Ἐν ἐτέρῳ σημειώματι τάδε: 1575-1578 καὶ Τουρκοκρατία, 279. Ἐπιστολὴ αὐτόθι σελ. 306-308 καὶ ἐπιστολὴ τοῦ Μαργουνίου πρὸς τὸν Ἰππόλυτον ὄρα Νεοελλην. Φιλολ. Σάθα σελ. 217. Le Quien I, 932-964. Ἦν πρότερον Μηθύμνης Μαυροκορδ. Βιβλ. Παρ. τοῦ ΙΕ' τόμου, τόμ. ΙΖ'. σελ. 52 καὶ παράρτημα αὐτοῦ σελ. 93. Σακελλίων. ἐπιστολὴ 97^η πρὸς Ἰππόλυτον τοῦ Μελετίου Πηγᾶ: Not. Byz. Zygomalas σ. 135

² **Συμεών** τῷ 1593 ἐν τοπικῇ συνόδῳ ἐπὶ Ἱερεμίου (σελ. 75 τῆς Μαυροκορδατείου Βιβλιοθήκης, παράρτημα τοῦ 17^{ου} τόμου). Ὁ Ζολώτας μέχρι τοῦ 1609.

Ἡσαΐας Ζολώτα.

νης θανών· ἐτάφη ἐν Χάλκῃ (Κωνσταντ. Ἐλάσσον. Συγγρ. σ. 155) τῷ Σαββάτῳ τοῦ Λαζάρου τῷ 1657.

Νεόφυτος, περὶ τὸ 1655.

Γεράσιμος, κατὰ τὸ 1659 παραιτηθεὶς.

Θεοφάνης, κατὰ τὸ 1662 καθαιρεθεὶς.

Μελέτιος, κατὰ τὸ 1662 ἀπὸ Ἀχριδῶν, προεδρικῶς.

Ἰγνάτιος, τοῦ 1667, πρόεδρος Χίου. Ὑπογράφων ἐπὶ Παρθενίου τοῦ Δ'. ἐν ἐγκυκλίῳ συνοδικῇ. (ἔτος Γ'. Ἐκκλ. Ἀλήθ. σ. 598).

Γρηγόριος, περὶ τὰ 1676.

Ἰάκωβος, περὶ τὸ 1680 ἀπὸ Λαρίσσης, τῷ δὲ 1682 ἐγένετο πατριάρχης Κ/πόλεως.

Γρηγόριος, τῷ 1691 ἐπὶ Καλλινίκου τοῦ Ἀκαρνᾶνος. Ἐν σιγίλλῳ τῆς ἀνασυστάσεως τῆς Μ. Σχολῆς πραγματικῇ βοηθείᾳ τοῦ Μανωλάκη. (Ἐλάσσ. Συγγρ. σ. 352). Ἀλήθεια 1880 (3 Δ/βρίου) μετατυποῖ ἐκ τῶν μετὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ Ὑψηλάντου 204·8 τὸ σιγίλλιον. Ἀληθ. Β' 191. Τὸν Γρηγόριον διεδέξατο τῷ 1796 ἐν Χίῳ ὁ

Γεννάδιος, (31 Μαΐου) ὁ τῷ 1714 Ἑρακλείας γεγονός. Ἦν ἐκ Λέρου. Ἐἶτα τῷ 1714 ὁ ἀνεὶμὸς τοῦ Γενναδίου

Γεράσιμος, ὃν δὲν ἐδέξαντο οἱ Χῖοι, μεθ' ὅλας τὰς συμβουλὰς τοῦ πατριάρχου Κοσμᾶ τοῦ Γ' τοῦ ἀπὸ Ἀλεξανδρείας, ἀνθ' οὗ προεχειρίσθη ὁ αἰτηθεὶς παρὰ τῶν Χίων ἐπίσκοπος Κυδωνιῶν¹

Δανιήλ, (1728;-1741) οὗ ὑποσχετικὰ γράμματα εἰς τὸν πρὸ αὐτοῦ Γεράσιμον περὶ ἀποκαταστάσεως τῶν πραγμάτων καὶ κτημάτων του ἐν Χίῳ ἐδημοσίευσεν ὁ κ. Γεδεῶν ἐν Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ ἔτ. Γ' 546·547 Ἡμερολόγιον 1889 σ. 198.

Διονύσιος, 1741·1760 (;) ὁ Σαμοθράκης ὁ τῇ 27 Φεβρ. 1762 εἰς Ἔφεσον προαχθεὶς².

Κοσμᾶς, οὗ δαπάνη ἐξεδόθη τὸ ἐξολομογητᾶριον τοῦ Πατριάρχου Καλλινίκου τοῦ Δ' (Ὅρα πρόλογον ἐκδ. Β' Κων/πολις 1837 καὶ Ἐκκλ. Ἀλήθεια ἔτος Γ' σ. 779³. Ἀντὶ τοῦ Διονυσίου ὁ

Ἀγάπιος, πρόφην Βιζύης καὶ Μηδείας.

Νικηφόρος, 1764.

Γαβριήλ, 1789. Ἀλήθεια Β' 263, καὶ April σελ. 710.

Διονύσιος, περὶ τὸ 1800.

Μητροφάνης, 1804. Ἀλήθεια Α' 292.

¹ Ὁ Γεράσιμος τῷ 1717 ἐγένετο Νικαίας, εἶτα δὲ τῷ 1726 Ἑρακλείας.

² Ἐτερον σημεῖωμα: Διονύσιος κατὰ χειρόγραφον τοῦ Ζολῶτα ἀπὸ τοῦ 1741, κατὰ δὲ Ἐκκλ. Ἀλήθειαν ἔτος Γ' σελ. 156 εὔρον αὐτὸν τὸ 1747 ἔξης. Ἀλήθεια Α' 231 1 April 611.

³ Οὗτος παρὲμβάλλεται ἀνευ χρονολογίας.

Πλάτων, 1817-1822, ὁ Φραγκοῦδης περὶ οὗ ἴδε τὰ ἐμὰ γραφόμενα ἐν Ἐβδομάδι ἀριθ. 115 καὶ 135¹.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἀθανάσιος, τῷ 1550, πρὸς ὃν ἐπέστελλεν ὁ Παχώμιος Ρουσάνος.

Μακάριος, τῷ 1565, Turcogr. 173.

Συμεών, 1593, ἐν τοπικῇ Συνόδῳ, (Ἑλλ. Φιλ. Συλλ. τόμ. 17^{ος} καὶ Μ. Βιβλ. σ. 75). Οὗτος καθαιρεῖται ἐπὶ Ματθαίου καὶ ἐπὶ Νεοφύτου ἐγένετο τῷ Ἰηρῷ. Τῷ 1602, Μαΐου 28, ἐξελέγη ὁ πρωτοσύγκελλος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας

Διονύσιος, (Ἑκκλ. Ἀλήθεια τ. Β΄. σ. 781), συγχωρεῖται ὁμως ὁ προηγούμενος καὶ ὅταν ὁ θρόνος μένει κενός, γίνεται αὐτὸς τὸν Ἰούλιον τοῦ Ἰηρῷ.

Νεκτάριος, ἐπὶ Τιμοθέου (Π. Κ. 339).

Παρθένιος, ἐπὶ Πατριάρχου Νεοφύτου τῷ 1734 παραιτεῖται (Ἑκκλ. Ἀλήθ. τόμ. β΄ σ. 229 καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐκλέγεται ὁ ἱερομόναχος.

Δανιήλ,

Μακάριος, (Μαριδάκης), περὶ οὗ ὄρα Σάθα Νεοελλ. Φιλ. σ. 601 (1743 καὶ ὁ ἐξ;).

Δανιήλ, 1747 (Ἑκκλ. Ἀλήθ. τ. Ι΄. σ. 156). Τῷ 1771 (Οἰκονόμου, Φιλ. Σωζ. σ. 417). Οὗτος ἀποθνήσκει τῷ Φεβρουαρίῳ τοῦ 1772 καὶ τῷ Φεβρουαρίῳ διορίζεται ὁ πρῶν πρωτοσύγκελλος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας κῦρ

Ἰερεμίας, ὅστις τῷ 1781 ἠπογράφεται ἐν ἀνεκδότῳ σιγιλίῳ τοῦ ἀπὸ Π. Πατρῶν Γαβριήλ. Τῷ Φεβρουαρίῳ 1783 διωρίσθη Μυτιλήνης, εἶτα τῷ 1809 Πατριάρχης μέχρι 4 Μαρτ. 1813. Ἦν πρότερον Χριστιανουπόλεως καὶ Τριπολιδῶς, ἦν ἐπίσης διηύθυνεν ἐπὶ 11 ἔτι πρῶν ἔτι ὢν πρωτοσύγκελλος. Τῷ Φεβρ. 1783 ὁ μέγας πρωτοσύγκελλος

Μακάριος, οὗ κρίμασιν οἷς οἶδε Θεὸς ἀναιρεθέντος παρά τινων κακούργων ἐκλέγεται ὁ πατριαρχικός ἐφημέριος.

Γεράσιμος, τῷ Ἀπριλίῳ τοῦ 1793.

Γερμανός. Οὗτος ἀποθνήσκει τῷ 1807 καὶ τῷ Μαρτίῳ ἐκλέγεται ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Σεβαστείας

Γερμανός, ὅστις τῷ 1821, Σεπτέμβριον, σὺν τῷ Ναυπλίας Γρηγορίῳ καὶ Φιλοθέῳ Δημητσάνης ἀποθνήσκει ἐν Τριπολιτῶν (Πρβλ. Δημητζάνης γραφόμενα ὑπ' ἐμοῦ καὶ ἐν σελ. 10 τοῦ ἐγχειριδίου τοῦ Θ. Ζαφειροπούλου «οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ προύχοντες ἐν τῇ φυλακῇ τῆς Τριπόλεως».

ΩΡΑΙΩΝ

Δανιήλ, ὁ μετὰ ταῦτα Θηβῶν τῷ 1626, ἀνθ' οὗ μετατεθέντος ὁ ἀπὸ Διακοφτοῦ

Δωρόθεος.

¹ Μέχρι τοῦ 1566 τῆς Χίου ὑποκειμένης τοῖς Γενουαταῖς Ἰουστινιανοῖς μητροπολίτην ἢ Χίος δὲν εἶχεν. Ἐκτοτε δὲ κατὰ διαλείμματα ἀρχιεράτευσαν οἱ ἀνωτέρω. Ἴδε καὶ τόμ. ΙΘ' Ἑκκλ. Ἀληθείας: Χίος 1566-1623 καὶ Η΄. σελ. 134 καὶ Δ΄. 164. Ἰωαννίνιος ὁ Λήμνου, Χίος.

Β΄.

ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΟΙ ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΩΝ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ. ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ. ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Α΄. ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

ΑΦΡΙΚΗΣ

Ἰωάννης, ἐπίσκοπος Ἀφρικῆς Θ΄. αἰῶνος 328 R. Archéol. 1905, ὄρα
διὰ πολλούς.

ΦΥΛΗΣ (Αἰγύπτου)

Θεόδωρος, ἐπισκόπου ἀπᾶ Θεοδώρου C. I. G. IV 8646-47-48, 49.
ἀπᾶ = αββᾶ Academie d'Inscri. Belles Lettres 1833 σελ. 195.

Β΄. ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

ΑΡΑΒΟΥ

Πανθήριος, ἐπίσκοπος, ε΄ ἢ 5΄ αἰῶνος R. E. G. 1900 σελ. 475.

ΒΙΡΑΝ ΣΕΧΗΡ

Ἴδε Κωνσταντίνη (Συρίας).

ΖΗΝΩΝΟΠΟΛΙΤΩΝ (Ἰσαυρίας).

Φερμιανός, ὁ εὐλαβέστατος ἡμῶν ἐπίσκοπος ταύτης τῆς λαμπρᾶς Ζηνω-
νοπολιτῶν πόλεως, ἐπεσεύασε τὸ ὑδραγωγίον τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Σωκρά-
τους. 488 μ.Χ. Ἐν τῇ ἀγορᾷ (τσαρσι) νῦν ἐν Braunsberg, Wiegand, Ath.
Mitt. 1911 σ. 296-7, ὄρα παρὰ H. Delehaye ἐν Anal. Bollandiana ὅπου
ἔγραψε περὶ μάρτυρος Σωκράτους.

ΗΛΙΟΥΠΟΛΕΩΣ (Συρίας).

Θεοδό[σιος] ἢ [τιος]. Ἐὰν τὸ πρῶτον, τότε τῷ 793 μνημονεύεται παρὰ
Le Quien II p. 1475. C. I. G. IV 8667.

Ἀναστάσιος, μητροπολίτης τοῦ 12^{ου} ἢ 11^{ου} αἰῶνος. Περιοδ. τοῦ Ρωσ.
Ἄρχ. Ἰνστιτούτου, ἔτος Η΄. τεῦχος Γ΄. σελ. 232.

ΚΙΑΙΚΙΑΣ (Τῆς πόλεως Σίς)

Πέτρος, ὀσιώτατος ἐπίσκοπος ἐπὶ Μαυρικίου τῷ 596 ἐν ἐπιγραφῇ
αὐτόθι εὐρεθείη καὶ δημοσιευθείη ἐν B. C. H τόμ. Α΄. (1877 σελ. 328) ὑπὸ
Νερούτσου. Περὶ τοῦ τίτλου Ὀσιώτατος ἐπίσκοπος ὄρα ἐν B. C. H. 1877

σελ. 328 (Κιλικία) ὑπὸ Νερούτσου καὶ 1883 p. 22 Γαλατίας καὶ Μυλάσων ἐν C. I. G. 9271.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΗΣ ΤΗΣ ΟΣΡΟΗΝΗΣ (Βιράν Σεχήρ).

Θωμᾶς, Ὁσιώτατος ἐπίσκοπος ἐν ἔτει δ' ἦτοι 854 κατὰ τὴν χρονολογίαν τῶν Σελευκειδῶν ἦτοι 553 μ. Χρ. ἐν τῇ Ε' Συνόδῳ παρακαθήσας. Humann καὶ Puchstein: Reise in Kleinasien, Nordsyrien. Berlin 1890 σελ. 402 - 403, ἔδρα καϊμακάμη.

* **Σέργιος**, ὁ ὀσιώτατος καὶ ἀγιώτατος ὑπὸ τοῦ Le Quien μὴ ἀναφερόμενος Humann, ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 404.

Ἀβραάμ, ἐν ἡμέραις τὸν ἀγιώτατον ξενῶνα δι' ἀνάπαυσιν τῶν ξένων Humann κλπ. ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 406. Τῷ 356 ἢ 456 ἄγνωστος ἄλλοθεν. Κατὰ τὸ 453 ἢ 468 ὧς διορθοῖ κάλλιον ὁ Chascot ἐν B. C. H. τοῦ 1903 σελ. 200 (26^{ον} ἔτος) Προβλ. καὶ Humann σελ. 406, ὀδηγούμενος ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἰνδικτιῶνος 7 τοῦ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

Σαμουήλ, «Ἐπὶ τοῦ ἀγίου ἐπισκόπου Σαμουήλ ἐκτίσθη τὸ πανδοχεῖον τοῦτο» τὸ 825 ἦτοι τῷ 513/14 μ. Χ. Ἄγνωστος ἀλλαχόθεν ὁ ἐπίσκοπος οὗτος. Πανδοχεῖον ὁ διὰ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ξενῶν. B. C. H. ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 201.

ΛΛΟΔΙΚΕΙΑΣ

Ἡλίας, μητροπολίτης, ἐπὶ βούλλας ἐκ μολύβδου. Ἰγγοράσθη ἐν Τύρῳ. 10^{ον} αἰῶνος. Schlumberger Melanges 1895 σελ. 257.

ΡΕΣΣΑΦΗ ΣΕΡΓΙΟΥΠΟΛΙΣ¹

Ἐν τῇ Εὐφρατησίᾳ κειμένη ἦτις τὴν Βυζαντινὴν ἐποχὴν ὠνομάσθη καὶ Σεργιούπολις ἐκ τοῦ ἐπιτοπίου ἀγίου. Ὁ Moritz² εὗρεν ἐπιγραφὴν ἐν ἣ μνημονεύεται

Σέργιος, ἐπίσκοπος καὶ Μαρώνης, χωρεπίσκοπος. Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ὁ Charot ἀνεδημοσίευσεν ἐν τῷ B. C. H. 1903 (27^{ον} ἔτος)³ ἀλλὰ καὶ πρὸ τούτου ὁ Σιδερίδης ἐν τῷ ἀρχαιολ. Δελτίῳ τοῦ Ἑλλ. Φ. Σ. στ. 139 τοῦ ΚΔ-ΚΣ. τόμου (1896) καὶ νῦν (1913) Sasse Μακρίδης.

ΤΥΡΟΥ

Θεόδωρος, μητροπολίτης Ε' καὶ Σ' αἰῶνος. Revue des Ét. Greques 1900 σελ. 475.

¹ Ρήσαφα κατὰ Πτολεμαῖον. Ὁ Moritz περιέγραψε τὴν Ρεσάφην ἐν Z. der. Gesellsch. für Erdkunde Berlin, τόμ. ΙΓ' σελ. 174 καὶ ἐξ. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς κατὰ τὸ 1269 (= 668 τῆς Ἑγείρας) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐξηναγκάσθησαν ὑπὸ τῶν Μογγόλων νὰ καταλίπωσιν αὐτὴν καὶ νὰ μετακινήσωσιν εἰς Χαλέπιον καὶ ἀλλαχοῦ. Εἶναι ἡ παρὰ τοῖς Ἄραβι...

² Ἐν Mitth. des Seminars fr. Orient, Sprachen τοῦ Βερολίνου τ. Α' τμήμα Β' 1898 σελ. 144.

³ σ. 200. Περὶ τῆς Σεργιοπόλεως ὄρα Προκοπ. περὶ κτισμ. 113, Περσ. Πολ. 13, 5, 20.

ΙΑΚΩΒΙΤΩΝ

Εἰς τριώρον ἀπόστασιν Ν. Δ. τοῦ Βεσνὶ τοῦ Κεσσούν σβασὶ ἐν ναῶ τοῦ Σούρη Ἀγκόλ πεπαλαιωμένου μοναστηρίου εὐρηται ἐπιγραφή συριατὶ καὶ ἑλληνιστὶ ἐν ἣ μνημονεύεται ἐν ἀναγλύπτοις γράμμασι πατριαρχῆς.

Διονύσιος, καὶ ἐπίσκοπος.

Θεόδωρος, ἕννατος αἰών. Διονύσιος ὁ Α΄. ὁ τῶν Ἰακωβιτῶν εἰκοστὸς Πατριαρχῆς 818-845, σύγχρονος δὲ καὶ ὁ ἐπίσκοπος Θεόδωρος. (Ὅρα Moritz ἐνθ' ἄνωτ. 1898 τόμ. Α΄ τμ. β΄. σ. 134 καὶ τὰς αὐτόθι σημειώσεις καὶ σοφὰς παρατηρήσεις).

ΑΓΝΩΣΤΟΥ (ἐπισκοπῆς).

Θωμᾶς, Ἐν Συρίᾳ Σεῖχ - Μίσκιν ἐπιγραφή «ἐπὶ θύρας ἐπὶ τοῦ Θεοσεβεστάτου Θωμᾶ ἐπισκόπου, ἐκτίσθη ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαήλ». Ὁ φίλος κ. Fossey ἠδυνήθη νὰ ἀνεύρη ὄνομα ἐπισκόπου τῶν μερῶν τούτων ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὡς λέγει ἐν Β. C. H. 1897 σελ. 52.

Γ'. ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

ΑΡΑΒΙΑΣ (ἐπαρχία).

Ἰανὸς καὶ **Ἰωάννης**.

Λεοντίου, ἱκανοῦ ἐπισκόπου Ἐντομιοῦ ἐπιγραφή ἐν Μοχεζζέκ ἔτους τῶν μαρτύρων 502 ἧτοι 786 μ. Χ. Ὅρα καὶ παρατηρήσεις τοῦ Ganneau ἀφεύκτως, διότι ἡ ἐποχὴ τῶν μαρτύρων εἶναι ἡ ἀπὸ Διοκλετιανοῦ, R. d'Archéol. Oriental ὑπὸ Ganneau τόμ. VI (1904) σελ. 327 καὶ Echos d'Orient Tables.

ΒΗΘΛΕΕΜ

Ραούλ, ἐπίσκοπος 1169 C. I. G. IV 8736 ἐν Ἐκκλησίᾳ τῆς Βηθλέεμ.

ΒΟΣΤΡΗΝΩΝ

Ἐπὶ τοῦ ἁγιωτάτου Ἰορδανοῦ (I: Ἰορδάνου) ἀρχιεπισκόπου Βοστρήνων (ἡ ἐπιγραφή ἔχει «ВОСТРЕН ἐτελιώθη...»).

N° 175: on stone near the altar outside the walls of Busrah. Σελ. 350. Palestine Exploration Fund Quartely Statement for 1895 ἐν Λονδίνῳ. Wadd: 1916 α.

ΒΟΣΤΡΩΝ

Ἰουλιανός, ἀρχιεπίσκοπος Βόστρων ἐν ἔτει 407 κατὰ τὴν χρονολογίαν τῆς πόλεως ταύτης, Χοράν ἧτοι 505, κατ' ἐπιγραφὴν δημοσιευομένην ἐν σελ. 148 τῆς Βυζαντιακῆς Ἀρχιτεκτονικῆς τῆς ὑπὸ τοῦ Texier καὶ Pullan περιλοπονημένης τῷ 1864 ἐν Λονδίνῳ. Ὅρα C. I. Gr. 8625¹.

Οὔαρος².

¹ Ἄλλο σημεῖον: Ἰουλιανός ἐπὶ τούτου ἐκτίσθη ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Σεργίου-Βάκχου καὶ Λεοντίου ἐν ἔτει υἷ ενδ. ε΄. Πρβλ. C. I. G., 8625 καὶ μελέτησον αὐτόθι.

² C. I. G. τ. Δ΄. 8628. Πρβλ. Οὔαρον (Varus) μάργυς ὄλβιου εὐκτήριον. ὑπ' ἀρ. 8668.

ΜΑΛΗΒΑ

Σέργιος, ἐν Μωσαϊκῷ ἐπὶ δαπέδου τοῦ ἀχρωῶνος τοῦ Σουλεϊμάν Σουνά. Ἐπὶ Σεργίου τοῦ ὀσιωτάτου ἐπισκόπου ε΄ αἰῶνος. Ὅρα ὁ ἐν Μαθηβᾶ Μωσαϊκὸς καὶ Γεωγραφικὸς περὶ Συρίας, Παλαιστίνης καὶ Αἰγύπτου Χάρτης ὑπὸ Κοικυλίδου ἐν Ἱεροσολύμοις 1897 σελ. 24 καὶ Ρ. Ἀρχ. Ἰνστιτούτου Η, 1902, σ. 98.

Θεοδοσίος, Ἐπὶ τοῦ θεοσεβ: καὶ ὀσιωτάτου Θεοδοσίου ἐπισκ[όπου] ἐψηφώθη τό. Ἐν Ἰαδουδᾶ παρὰ τὴν Μαδαβᾶν ἐν ἐπιγραφῇ μωσαϊκοῦ Σ΄ ἢ Ζ΄ αἰῶνος. (Nuovo Bull. di Archeol. Christ: 1903 σ. 288). «Τὸ πάγκαλον τοῦτο ἔργον τῆς ψηφώσεως τοῦ ἱεροῦ τούτου καὶ σεπτοῦ οἴκου τῆς ἀγίας καὶ ἀχράντου Δεσποίνης Θεοτόκου σπουδῆ καὶ προθυμίᾳ τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ τῆς πόλεως [Με]δάβων, μηνὶ Φεβρ. ἡοδ, ἰνδ. ιε΄. (6074).

ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ (Ἀραβίας).

Πέτρος, Διομήδους, Ἐπίσκοπος Μαξιμιανουπόλεως ἐνθάδε κεῖται, Suffragant du metropol. Bostra capital civile religieuse de la province d'Arabie. (σ. 185), de la Bibliothèque de l'école des Hautes Études 1895.

Πέτρος, Θεοφίλου ἐπίσκοπος Μαξιμιανουπόλεως ἐνθάδε κεῖται C. I. G. 9147 ἐν Παλαιστίνῃ.

ΠΕΤΡΑΣ τῆς ἐν Παλαιστίνῃ.

Ἰωάννης, ἐπίσκοπος η-θ' αἰῶνος. R. Archéol. 1905 σ. 325.

ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ (Παλαιστίνης).

Πολυεύκτου, ὀσιωτάτου ἐπισκό(που) τοῦ Θαλασσομαχία(ς). Ἐν ἐπιγραφῇ ἀνεγέρσεως ναοῦ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἄνευ χρονολογίας ἐν Ἀμμὰν πέραν τοῦ Ἰορδάνου a ajouter a la liste τῆς Φιλαδελφείας. R. Bibliothèque 1908 σ. 568.

Δ΄ ΚΥΠΡΟΥ

ΑΜΜΟΧΩΣΤΟΥ

Πλούταρχος, ἀρχιεπίσκοπ. ἔτ. 648 μ.Χ. C. I. G. IV 8663. Schlumberger.

ΤΑΜΑΣΕΩΝ

Χρυσάνθος, Πρόεδρος Ταμασέων (sic) ἔτει ,αψςζ΄ Ἀπριλίου α΄ εἰς τὰ λιβάδια τῆς Λύσης, μεταξὺ Λάρνακος καὶ Φαμαγούστης ἐν τινι μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ τσιφλικίου τοῦ λεγομένου de la Comte ἑλληνιστὶ φέρεται ἐπιγραφῇ ἐκ 12 στίχων, μνημονεύουσα ἐν τῷ 7ῳ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ μέρους Κον-τέα. B. C. H. 1896 σ. 345.

ΑΓΝΩΣΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

Σολομῶν-οντος μητροπολίτου in vico Mordeus Kappadociac in porta Eccl. 40, ut creditur, martyrum.

C. I. G. 8693 ἢ Texier Descript. II, p. 35.

† ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Α. ΜΥΣΤΑΚΙΔΗΣ